ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 65
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΝΑ ΤΙΣ ΞΑΝΑΦΤΙΑΞΟΥΜΕ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007
1,5 ΕΥΡΩ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΝΑ ΤΙΣ ΞΑΝΑΦΤΙΑΞΟΥΜΕ

Ανασκο(λο)πίζοντας ήχους και απόηχους της αντιεκλογικής δράσης

ΣΕΛ. 3

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΑΘΥΠΟΤΑΞΗ: ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΧΩΣ ΤΕΛΟΣ...

ΣΕΛ. 7

Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν δακρυγόνα, αντλίες νερού και πραγματοποίησαν επιδρομές μέσα στα πανεπιστήμια προκειμένου να καταστείλουν τις συγκρούσεις και να συλλάβουν αγωνιζόμενους. [...] Οι σύντροφοι στη Χιλή απέδειξαν για μια ακόμη φορά πως το

Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν δακρυγόνα, αντλίες νερού και πραγματοποίησαν επιδρομές μέσα στα πανεπιστήμια προκειμένου να καταστείλουν τις συγκρούσεις και να συλλάβουν αγωνιζόμενους. [...] Οι σύντροφοι στη Χιλή απέδειξαν για μια ακόμη φορά πως το μόνο «άσυλο» είναι η οργάνωση της δράσης, το πάθος των αγωνιζόμενων και των εξεγερμένων, η επάρκεια των μέσων και η διάθεση για αντίσταση και σύγκρουση μέσα από κοινωνικές συνθέσεις και διεργασίες. ΣΕΛ. 16

ΧΙΛΗ

Έκαψαν την γη οι Δυνατοί, όργωσαν τα ερείπια και την έσπειραν αλάτι για να μην ξαναφυτρώσει τίποτα πια. Κατέστρεψαν τα σπίτια των ανθρώπων και τους ναούς των «θεών», σκότωσαν άνδρες, γυναίκες και παιδιά, λεηλάτησαν τις περιουσίες τους και όσους άφησαν να ζήσουν τους πούλησαν σκλάβους στις Τράπεζες.

Ταλαίπωροι!
Οι μελλοντικοί Ηγεμόνες
θα σας συγχωρέσουν!

Κακούς οιωνούς φέρνουν τα πουλιά που πετούν πάνω από την ρημαγμένη μικρή Επαρχία. Η βαριά σκιά του εγκλήματος έκατσε πάνω στο εκλογικό πανηγύρι που έστησαν οι Ισχυροί για να αποφύγουν τα χειρότερα. Το ίδιο αναιδείς και οι δυο προεκλογικά, ο ένας με τα τριχίλιαρα του και το κτηματομεσιτικό λούνα παρκ στα καμένα, ο άλλος με τα θεματικά πάρκα μυθολογίας στην Ολυμπία και άλλες ολυμπιακού μεγέθους αρλούμπες. Το τέρας της γραφειοκρατίας σπαρταράει λαβωμένο από τον Αϊ-Γιώργη της Επανίδρυσης με αυτή τη γιγάντια τσαπατσούλικη επιχείρηση εξαγοράς ψήφων και συνειδήσεων που δύσκολα μπορεί να βρεθεί ανάλογό της στη νεότερη ιστορία.

«Θα κάνουμε έφοδο στις ψυχές των ψηφοφόρων», σάλπισε ο Γιωργάκης και πήδηξε στο κενό. Έπεσε αλύγιστος χωρίς να σπάσει, μαρμάρωσε και έμεινε με τα μάτια πετούμενα γιατί έχουν βγει τα μαχαίρια στο Πραιτόριο. Ποιός νικάει; Με τον ήλιο το βγάλαμε, με τον ήλιο το βάλαμε τι έχει το έρμο (το ΠΑΣΟΚ) και ψοφά; Να βρούμε βεβαίως γιατί χάσαμε, αλλά ποιον θα λιβανίσουμε και ποιόν θα αναθεματίσουμε, σε ποιον το «ωσαννά» και σε ποιόν το «σταύρωσον»;

Αν δεν είχε βρέξει, ο Ναπολέων θα είχε νικήσει στο Βατερλό και αν ο Γιωργάκης είχε κάνει αριστερή στροφή εγκαίρως —ή λοξό σχηματισμό, γιατί όχι;— το ΠΑΣΟΚ θα ήταν κυβέρνηση σήμερον, έτσι αποφαίνονται οι πασόκιοι μάντεις των πάνελ.

Σαν να κατέβηκαν από τον ουρανό, αυτοί που ώρες πριν λιβάνιζαν τον Πορφυρογέννητο, τον Δια Βοής εκλεγμένο, τώρα βιάζονται να ξεφορτωθούν το βάρος της ήττας, που όπως ξέρουμε είναι ορφανή. Ο δρυς μπορεί κάποτε να πέσει αλλά τα παπαγαλάκια του είναι απέθαντα. Ο Γιωργάκης στρίβει αριστερά, *«πρόσεχε πρόεδρε μην πατήσεις την Αρχηγομήτωρ»*, ο Βενιζέλος στρίβει και αυτός με πονηριά αριστερά και θα ξενυχιάσει κανέναν παράγοντα του ΠΑΣΟΚ, όσο για την Διαμαντοπούλου έχει απολυτήριο από την Μπίλντεμπεργκ και δεν χρειάζεται συστάσεις. Όποιος δηλώνει παρών γίνεται κι αρχηγός; Είναι τόσο απλό;

Αυτοί όμως που ανέλαβαν την λεηλασία κατεδαφίσει ό,τι παραμένει όρθιο. Είναι αλήθεια ότι οι κοινωνικοί λαϊκισμοί του Καραμανλή μας είχαν όλους κουράσει. Τώρα ο Υπουργός θα χτίζει κάθε χρόνο καινούργια βίλα (Ρουσόπουλος). Η γενιά των 700 ευρώ ας περιμένει λίγο ακόμα. Καταντάει όμως απαραίτητη μια μικρή αναφορά σ' αυτούς που έπεσαν στην πρώτη γραμμή της Νέας Διακυβέρνησης. Κλίνουμε το γόνυ στον τελευταίο υπουργό Δημοσίας Τάξεως (πλέον ενοποιήθηκε με το εσωτερικών) σαμουράι Βύρωνα Πολύδωρα. Από τα δακρυγόνα ήρθε, ανάμεσα από τους καπνούς των πυρκαγιών έφυγε. Τα χωριά κάηκαν αλλά το καζίνο σώθηκε (τα ΜΑΤ είναι πυρίμαχα και παντός καιρού, δέρνουν και με δέκα μποφόρ και στους 60 υπό σκιάν). Παρακαταθήκη και πολύτιμη κληρονομία για την ελληνική ύπαιθρο, άφησε τους αγροφυλακές του να φυλάνε τα έρμα (και τα καμένα).

Η Μαριέττα όμως είναι αθάνατη. Η ίδια έμεινε στην ίδια τάξη —ΣΤ Δημοτικού— στο μάθημα της ιστορίας αλλά οι παρατρεχάμενοι της —Σημιτικοί και αριστεροί χωρίς αυταπάτες— θα δουλέψουν το ίδιο ευσυνείδητα για το επόμενο αφεντικό.

Όσο για τους «μικρούς», καιροφυλάκτησαν και «κέρδισαν», περίμεναν και ανταμείφθηκαν. Δεν σήκωσαν τους τόνους για τις καταστροφές, βούβαναν την οργή όταν θα λέγεται «Η Μεγάλη Αριστερά». Περάστε κόσμε και εσύ ταραξία στην εκλογική διαδικασία.

Αλλά το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Η απατεωνιά είναι τόσο βαθιά ριζωμένη στο DNA κυβερνώντων και αντιπολιτευόμενων που είναι ικανοί για τις μεγαλύτερες χονδροκοπιές, χωρίς να σκοτίζονται αν ο κόσμος παρακολουθεί τις πασοκικές μονομαχίες, τα οράματα του Καραμανλή ή τους μικρομεγαλισμούς των «μικρών». *«Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απολέσαι»*. Μόνο η διαστροφή για την εξουσία δικαιολογεί τέτοιο σύνδρομο αλαζονείας.

Με την φωτιά όμως δεν παίζουν. Ούτε με τα μάτια που καίνε από οργή. Το αχαρτογράφητο ποσοστό των ψηφοφόρων αυξήθηκε και η αποκρυπτογράφηση των προθέσεων ακόμα πιο δύσκολη. Τα μηνύματα όμως δεν είναι καλά για τους εκφραστές της εξουσίας. Δεν υπάρχει άλλη παράταση χρόνου. Αυτό που τα κυρίαρχα ΜΜΕ βαφτίζουν —ως το λιγότερο κακό— στροφή προς τα αριστερά δεν είναι παρά το προανάκρουσμα σαρωτικών και βίαιων αναταραχών που θα είναι τόσο καταστροφικές για την εξουσία όσο η καταστροφή που προκλήθηκε.

Γιατί η ύβρις που περίσσεψε, έθρεψε
το στάχυ της Άτης¹
Απ΄ όπου θα θεριστούν οι θημωνιές
του μεγάλου θρήνου.

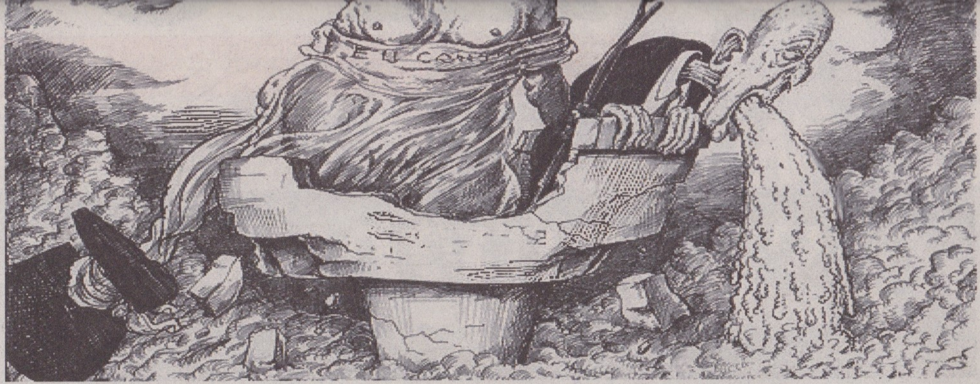
(Αισχύλος)

---

1. Άτη, τ' όνομά της σήμαινε *παραφροσύνη, τύφλωση, που επιβάλλεται «άνωθεν» σε κάποιον για να τιμωρηθεί η αλαζονεία του, και που τον οδηγεί σε συμφορά και όλεθρο.* Ήταν θεά «τρίτης κατηγορίας», αλλά την φοβόνταν ακόμα και οι θεοί της «πρώτης». Κόρη του Δία με την Έριδα και αδερφή της Δυσνομίας είχε το θράσος να θολώσει ακόμα και το μυαλό του πατέρα της που, έξω φρενών, την άρπαξε και την τίναξε στη Γη, απαγορεύοντας της για πάντα την είσοδο στον Όλυμπο, και τη διέταξε να ταλαι-

Έκαψαν την γη οι Δυνατοί, όργωσαν τα ερείπια και την έσπειραν αλάτι για να μην ξαναφυτρώσει τίποτα πια. Κατέστρεψαν τα σπίτια των ανθρώπων και τους ναούς των «θεών», σκότωσαν άνδρες, γυναίκες και παιδιά, λεηλάτησαν τις περιουσίες τους και όσους άφησαν να ζήσουν τους πούλησαν σκλάβους στις Τράπεζες.

Ταλαίπωροι!
Οι μελλοντικοί Ηγεμόνες
θα σας συγχωρέσουν!

Κακούς οιωνούς φέρνουν τα πουλιά που πετούν πάνω από την ρημαγμένη μικρή Επαρχία. Η βαριά σκιά του εγκλήματος έκατσε πάνω στο εκλογικό πανηγύρι που έστησαν οι Ισχυροί για να αποφύγουν τα χειρότερα. Το ίδιο αναιδείς και οι δυο προεκλογικά, ο ένας με τα τριχίλιαρα του και το κτηματομεσιτικό λούνα παρκ στα καμένα, ο άλλος με τα θεματικά πάρκα μυθολογίας στην Ολυμπία και άλλες ολυμπιακού μεγέθους αρλούμπες. Το τέρας της γραφειοκρατίας σπαρταράει λαβωμένο από τον Αϊ-Γιώργη της Επανίδρυσης με αυτή τη γιγάντια τσαπατσούλικη επιχείρηση εξαγοράς ψήφων και συνειδήσεων που δύσκολα μπορεί να βρεθεί ανάλογό της στη νεότερη ιστορία.

«Θα κάνουμε έφοδο στις ψυχές των ψηφοφόρων», σάλπισε ο Γιωργάκης και πήδηξε στο κενό. Έπεσε αλύγιστος χωρίς να σπάσει, μαρμάρωσε και έμεινε με τα μάτια ανοιχτά. Οι Πασόκιοι σάστισαν, μπερδεύτηκαν. *«Ζει ο Αρχηγός ή δεν ζει;»*. Τον σκούντηξαν δεν σάλευε, του μιλούσαν δεν απαντούσε, σκαρφίστηκαν μερικές πασοκιές, να βγάλουμε στην σέντρα τον Βενιζέλο, να περιμένουμε, να δούμε τι θα πουν οι μάντεις και να διαβάσουμε με μια σιγουριά τα πετούμενα γιατί έχουν βγει τα μαχαίρια στο Πραιτόριο. Ποιός νικάει; Με τον ήλιο το βγάλαμε, με τον ήλιο το βάλαμε τι έχει το έρμο (το ΠΑΣΟΚ) και ψοφά; Να βρούμε βεβαίως γιατί χάσαμε, αλλά ποιον θα λιβανίσουμε και ποιόν θα αναθεματίσουμε, σε ποιον το «ωσαννά» και σε ποιόν το «σταύρωσον»;

Αν δεν είχε βρέξει, ο Ναπολέων θα είχε νικήσει στο Βατερλό και αν ο Γιωργάκης είχε κάνει αριστερή στροφή εγκαίρως —ή λοξό σχηματισμό, γιατί όχι;— το ΠΑΣΟΚ θα ήταν κυβέρνηση σήμερον, έτσι αποφαίνονται οι πασόκιοι μάντεις των πάνελ.

Σαν να κατέβηκαν από τον ουρανό, αυτοί που ώρες πριν λιβάνιζαν τον Πορφυρογέννητο, τον Δια Βοής εκλεγμένο, τώρα βιάζονται να ξεφορτωθούν το βάρος της ήττας, που όπως ξέρουμε είναι ορφανή. Ο δρυς μπορεί κάποτε να πέσει αλλά τα παπαγαλάκια του είναι απέθαντα. Ο Γιωργάκης στρίβει αριστερά, *«πρόσεχε πρόεδρε μην πατήσεις την Αρχηγομήτωρ»*, ο Βενιζέλος στρίβει και αυτός με πονηριά αριστερά και θα ξενυχιάσει κανέναν παράγοντα του ΠΑΣΟΚ, όσο για την Διαμαντοπούλου έχει απολυτήριο από την Μπίλντεμπεργκ και δεν χρειάζεται συστάσεις. Όποιος δηλώνει παρών γίνεται κι αρχηγός; Είναι τόσο απλό;

Αυτοί όμως που ανέλαβαν την λεηλασία της χώρας την τελευταία τετραετία (συνεχίζοντας το έργο των προκατόχων τους) είναι και οι πλέον κατάλληλοι για να ολοκληρώσουν το μαύρο έργο τους. Με ισχνή(;) αυτοδυναμία αλλά περισσή αλαζονεία, κολοβωμένη αλλά ακόμα πιο επικίνδυνη η νέα διακυβέρνηση δείχνει αποφασισμένη να κατεδαφίσει ό,τι παραμένει όρθιο. Είναι αλήθεια ότι οι κοινωνικοί λαϊκισμοί του Καραμανλή μας είχαν όλους κουράσει. Τώρα ο Υπουργός θα χτίζει κάθε χρόνο καινούργια βίλα (Ρουσόπουλος). Η γενιά των 700 ευρώ ας περιμένει λίγο ακόμα. Καταντάει όμως απαραίτητη μια μικρή αναφορά σ' αυτούς που έπεσαν στην πρώτη γραμμή της Νέας Διακυβέρνησης. Κλίνουμε το γόνυ στον τελευταίο υπουργό Δημοσίας Τάξεως (πλέον ενοποιήθηκε με το εσωτερικών) σαμουράι Βύρωνα Πολύδωρα. Από τα δακρυγόνα ήρθε, ανάμεσα από τους καπνούς των πυρκαγιών έφυγε. Τα χωριά κάηκαν αλλά το καζίνο σώθηκε (τα ΜΑΤ είναι πυρίμαχα και παντός καιρού, δέρνουν και με δέκα μποφόρ και στους 60 υπό σκιάν). Παρακαταθήκη και πολύτιμη κληρονομία για την ελληνική ύπαιθρο, άφησε τους αγροφυλακές του να φυλάνε τα έρμα (και τα καμένα).

Η Μαριέττα όμως είναι αθάνατη. Η ίδια έμεινε στην ίδια τάξη —ΣΤ Δημοτικού— στο μάθημα της ιστορίας αλλά οι παρατρεχάμενοι της —Σημιτικοί και αριστεροί χωρίς αυταπάτες— θα δουλέψουν το ίδιο ευσυνείδητα για το επόμενο αφεντικό.

Όσο για τους «μικρούς», καιροφυλάκτησαν και «κέρδισαν», περίμεναν και ανταμείφθηκαν. Δεν σήκωσαν τους τόνους για τις καταστροφές, βούβαναν την οργή όταν χρειάστηκε (όπως στην λιτανεία-διαμαρτυρία στο Σύνταγμα, αριστοκρατικός τρόπος διαμαρτυρίας, δε λέμε) και χάιδεψαν τα αυτιά αρκετών παραπλανημένων. Δίκιο έχει τώρα ο κυρ Αλαβάνος να θέλει σαν τον άφρονα πλούσιο να γκρεμίσει το μαγαζί του για να χτίσει ένα ακόμα μεγαλύτερο, που πιές, χωρίς να σκοτίζονται αν ο κόσμος παρακολουθεί τις πασοκικές μονομαχίες, τα οράματα του Καραμανλή ή τους μικρομεγαλισμούς των «μικρών». *«Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απολέσαι»*. Μόνο η διαστροφή για την εξουσία δικαιολογεί τέτοιο σύνδρομο αλαζονείας.

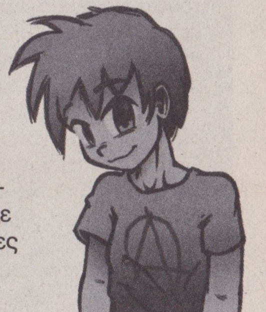
Με την φωτιά όμως δεν παίζουν. Ούτε με τα μάτια που καίνε από οργή. Το αχαρτογράφητο ποσοστό των ψηφοφόρων αυξήθηκε και η αποκρυπτογράφηση των προθέσεων ακόμα πιο δύσκολη. Τα μηνύματα όμως δεν είναι καλά για τους εκφραστές της εξουσίας. Δεν υπάρχει άλλη παράταση χρόνου. Αυτό που τα κυρίαρχα ΜΜΕ βαφτίζουν —ως το λιγότερο κακό— στροφή προς τα αριστερά δεν είναι παρά το προανάκρουσμα σαρωτικών και βίαιων αναταραχών που θα είναι τόσο καταστροφικές για την εξουσία όσο η καταστροφή που προκλήθηκε.

Γιατί η ύβρις που περίσσεψε, έθρεψε
το στάχυ της Άτης¹
Απ΄ όπου θα θεριστούν οι θημωνιές
του μεγάλου θρήνου.

(Αισχύλος)

---

1. Άτη, τ' όνομά της σήμαινε *παραφροσύνη, τύφλωση, που επιβάλλεται «άνωθεν» σε κάποιον για να τιμωρηθεί η αλαζονεία του, και που τον οδηγεί σε συμφορά και όλεθρο.* Ήταν θεά «τρίτης κατηγορίας», αλλά την φοβόνταν ακόμα και οι θεοί της «πρώτης». Κόρη του Δία με την Έριδα και αδερφή της Δυσνομίας είχε το θράσος να θολώσει ακόμα και το μυαλό του πατέρα της που, έξω φρενών, την άρπαξε και την τίναξε στη Γη, απαγορεύοντάς της για πάντα την είσοδο στον Όλυμπο, και τη διέταξε να ταλαιπωρεί μόνο τους ανθρώπους. Έτσι κι έγινε. Και η Άτη άνοιξε δουλειές με φούντες στους θνητούς.

Λεόν

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ανατριχιαστική παραμένει η καταστροφή στο περιβάλλον, ακόμα πιο ανατριχιαστική η λεηλασία που οργανώνεται πάνω στην καμένη, γι' αυτό και ιδιαίτερα αξιοποιήσιμη, γη από

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ
επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται
στο όνομα: Παναγιώτης Λιόλιος,

στα καμένα, ο άλλος με τα θεματικά πάρκα μυθολογίας στην Ολυμπία και άλλες ολυμπιακού μεγέθους αρλούμπες. Το τέρας της γραφειοκρατίας σπαρταράει λαβωμένο από τον Αϊ-Γιώργη της Επανίδρυσης με αυτή τη γιγάντια τσαπατσούλικη επιχείρηση εξαγοράς ψήφων και συνειδήσεων που δύσκολα μπορεί να βρεθεί ανάλογό της στη νεότερη ιστορία.

«*Θα κάνουμε έφοδο στις ψυχές των ψηφοφόρων*», σάλπισε ο Γιωργάκης και πήδηξε στο κενό. Έπεσε αλύγιστος χωρίς να σπάσει, μαρμάρωσε και έμεινε με τα μάτια ανοιχτά. Οι Πασόκιοι σάστισαν, μπερδεύτηκαν. «*Ζει ο Αρχηγός ή δεν ζει;*». Τον σκούντηξαν δεν σάλευε, του μιλούσαν δεν απαντούσε, σκαρφίστηκαν μερικές πασοκιές, να βγάλουμε στην σέντρα τον Βενιζέλο, να περιμένουμε, να δούμε τι θα πουν οι μάντεις και να διαβάσουμε με μια σιγουριά τα νται να ξεφορτωθούν το βάρος της ήττας, που όπως ξέρουμε είναι ορφανή. Ο δρυς μπορεί κάποτε να πέσει αλλά τα παπαγαλάκια του είναι απέθαντα. Ο Γιωργάκης στρίβει αριστερά, «*πρόσεχε πρόεδρε μην πατήσεις την Αρχηγομήτωρ*», ο Βενιζέλος στρίβει και αυτός με πονηριά αριστερά και θα ξενυχιάσει κανέναν παράγοντα του ΠΑΣΟΚ, όσο για την Διαμαντοπούλου έχει απολυτήριο από την Μπίλντεμπεργκ και δεν χρειάζεται συστάσεις. Όποιος δηλώνει παρών γίνεται κι αρχηγός; Είναι τόσο απλό;

Αυτοί όμως που ανέλαβαν την λεηλασία της χώρας την τελευταία τετραετία (συνεχίζοντας το έργο των προκατόχων τους) είναι και οι πλέον κατάλληλοι για να ολοκληρώσουν το μαύρο έργο τους. Με ισχνή(;) αυτοδυναμία αλλά περισσή αλαζονεία, κολοβωμένη αλλά ακόμα πιο επικίνδυνη η νέα διακυβέρνηση δείχνει αποφασισμένη να και πολύτιμη κληρονομιά για την ελληνική ύπαιθρο, άφησε τους αγροφυλακές του να φυλάνε τα έρμα (και τα καμένα).

Η Μαριέττα όμως είναι αθάνατη. Η ίδια έμεινε στην ίδια τάξη —ΣΤ Δημοτικού— στο μάθημα της ιστορίας αλλά οι παρατρεχάμενοι της —Σημιτικοί και αριστεροί χωρίς αυταπάτες— θα δουλέψουν το ίδιο ευσυνείδητα για το επόμενο αφεντικό.

Όσο για τους «μικρούς», καιροφυλάκτησαν και «κέρδισαν», περίμεναν και ανταμείφθηκαν. Δεν σήκωσαν τους τόνους για τις καταστροφές, βούβαναν την οργή όταν χρειάστηκε (όπως στην λιτανεία-διαμαρτυρία στο Σύνταγμα, αριστοκρατικός τρόπος διαμαρτυρίας, δε λέμε) και χάιδεψαν τα αυτιά αρκετών παραπλανημένων. Δίκιο έχει τώρα ο κυρ Αλαβάνος να θέλει σαν τον άφρονα πλούσιο να γκρεμίσει το μαγαζί του για να χτίσει ένα ακόμα μεγαλύτερο, που τύφλωση, που επιβάλλεται «άνωθεν» σε κάποιον *για να τιμωρηθεί η αλαζονεία του, και που τον οδηγεί σε συμφορά και όλεθρο.* Ήταν θεά «τρίτης κατηγορίας», αλλά την φοβόνταν ακόμα και οι θεοί της «πρώτης». Κόρη του Δία με την Έριδα και αδερφή της Δυσνομίας είχε το θράσος να θολώσει ακόμα και το μυαλό του πατέρα της που, έξω φρενών, την άρπαξε και την τίναξε στη Γη, απαγορεύοντάς της για πάντα την είσοδο στον Όλυμπο, και τη διέταξε να ταλαιπωρεί μόνο τους ανθρώπους. Έτσι κι έγινε. Και η Άτη άνοιξε δουλειές με φούντες στους θνητούς.

Λεόν

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 6ος•ΦΥΛΛΟ 65•
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007•
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης:
Μαριάννα Παπαδάκη
email: diadromi@revolution.gr

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Ανατριχιαστική παραμένει η καταστροφή στο περιβάλλον, ακόμα πιο ανατριχιαστική η λεηλασία που οργανώνεται πάνω στην καμένη, γι' αυτό και ιδιαίτερα αξιοποιήσιμη, γη από την Νέα Διακυβέρνηση. «Όλα πουλιούνται, όλα εξαγοράζονται», έστειλαν το μήνυμα οι εξουσιαστές και κρυφά επιχαίρονται για την επιτυχή εξαγορά συνειδήσεων με τα 500 εκατ. ευρώ που εκταμιεύτηκαν, με το «πάγωμα» των χρεών στην εφορία και την «κρυφή» υπόσχεση-εκβιασμό για εξάλειψή τους και με τις κάθε είδους επιδοτήσεις στα πλαίσια πάντα της ανάπτυξης... Και τα παπαγαλάκια θαυμάζουν τον Καραμανλή για την «ασύμμετρη» σταθεροποίηση του στο θρόνο, για την «σωτηρία της υστεροφημίας» του, που θα καταστρεφόταν αν φορτωνόταν μέσω της εκλογικής αποτυχίας τους 70 νεκρούς και την ανεκτίμητη ακόμη καταστροφή των δασών!!!

Περιχαρείς και οι αριστερές ορτινάντσες της εξουσίας για την «αριστερή στροφή της κοινωνίας» και ας τους τρώει το σαράκι για την συνέχεια, όταν κρυφοκοιτούν τον πασοκικό αλληλοσπαραγμό και ας γνωρίζουν ότι η αριστερή αποσυμπίεση των κρατικών αδιεξόδων θα έχει αυτή τη φορά ιδιαίτερα κοντά ποδάρια. Και ας καμώνονται ότι θα είναι το πολιτικό αντίβαρο μιας «συντηρητικής» στροφής, που σηματοδοτεί η «ακροδεξιά» και τελικά διόλου «παρένθεση», του ΛΑΟΣ. Τόσες πολλές «στροφές», και τόσες πολλές «παρενθέσεις» είναι να ζαλίζεται κανείς...

Και οι επιδιώξεις για την συνέχεια γνωστές.

Η δημόσια τάξη να επιβληθεί με στρατιωτική πειθαρχία, οι φυλακές να μαντρώσουν τα κοινωνικά «μιάσματα», η εφαρμογή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης να ταπεινώσει τους νέους αμφισβητίες, και το ασφαλιστικό να λυθεί δια πυρός και σιδήρου, αφού, όπως ανακοινώθηκε, αρχίζει ο διάλογος με τους κοινωνικούς «εταίρους»...

Μόνο που ας ξέρουν. Όσοι γονατίζουν, όχι επειδή υποτάχθηκαν και συμβιβάστηκαν, αλλά επειδή λαβώθηκαν, δεν ήταν ποτέ εύκολη λεία. Και με την πρώτη ευκαιρία μετατρέπονται σε «θηρία» ανήμερα που δεν πολιτεύονται, που δεν εξαγοράζονται...

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα: Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
ενώ το ΤΗΛΕΦΩΝΟ με το οποίο μπορείτε να έρχεσθε σε επικοινωνία μαζί μας είναι:
6973799207

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται κάθε ΤΡΙΤΗ στις 7 το απόγευμα στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας

Στην ΑΘΗΝΑ θα μας βρίσκετε κάθε
ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

στη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30}πμ - 2.00μμ
στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΘΗΚΗ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
τηλ. επικοινωνίας 6992231286

Ανασκο(λο)πίζοντας ήχους και απόηχους της αντιεκλογικής δράσης

Τώρα που η εκλογική διαδικασία έλαβε τέλος, είναι χρήσιμο να σταθούμε σε ορισμένα θέματα που έχουν σχέση με την αντιεκλογική δράση και τη στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ.

Δεν χρειάζεται αυτή τη στιγμή να μακρηγορήσουμε για την αναρχική αντίθεση στους θεσμούς και μηχανισμούς της κυριαρχίας. Είναι άρρηκτα συνδεμένη με την προοπτική της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης από τα δεσμά της καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Ο αγώνας για την καταστροφή του κράτους, συνεπώς, προϋποθέτει την πλήρη και σαφώς ανταγωνιστική σχέση με τους θεσμούς και μηχανισμούς, που αυτό κατασκευάζει προκειμένου να διατηρήσει τις συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων.

Τόσο σ' αυτές τις εκλογές, όσο και προηγούμενα, διαπιστώσαμε για μια ακόμη φορά πώς **η πολιτική ως τεχνική της επιβολής και της παραπλάνησης** χρησιμοποιείται –μέσα από κατασκευασμένες έννοιες, καταστάσεις και συνθήκες– ώστε να προκαλεί σύγχυση σε σχέση με την πραγματικότητα προκειμένου να επιτευχθούν οι εγγύτεροι και απώτεροι στόχοι του κράτους και των εξουσιαστών.

Ιδιαίτερα μάλιστα η συγκεκριμένη αλλά και η γενικότερη λαίλαπα πολιτικής, πολιτικαντισμού και κυριαρχίας των εξουσιαστικών τεχνικών, κατασκευάζει ένα κλίμα που είναι ικανό να συμπαρασύρει σε καταστάσεις και θέσεις, οι οποίες ενώ εκ πρώτης όψεως φαίνονται πως κινούνται σε μια ενιαία κατεύθυνση, στην πραγματικότητα ενεργούν αντιφατικά έως αντιθετικά και δημιουργούν σύγχυση και επιπλοκές στην πορεία της συνολικότερης αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής.

Σ' αυτό το κλίμα δεν είναι τυχαίο (αν και περιορισμένο) το γεγονός να προτάσσεται ακόμη και η πλήρης άρνηση της απελευθερωτικής προοπτικής και η θεσμική ένταξη. Τέτοιες θέσεις και «προτάσεις» που **προέρχονται από** και **απευθύνονται προς** όσους λιγουρεύονται εξουσιαστικές θέσεις, μόνο τη θυμηδία μπορούν να προκαλέσουν, αφού απλούστατα δεν έχουν σχέση με την αναρχική προοπτική, άσχετα από το ποιός τις υποστηρίζει και τί μανδύα έχει φορέσει.

Σε κάθε περίπτωση, αλλά ιδιαίτερα σε αυτή των εκλογών, είναι σημαντικό οι αναρχικές απόψεις, προτάσεις και δράσεις να είναι ξεκάθαρες, επειδή συμβολή στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση υπάρχει **όταν δεν αφήνονται περιθώρια σύγχυσης στους ανθρώπους με τους οποίους βρισκόμαστε σε επικοινωνία, με το λόγο ή τη δράση**. Αφού, λοιπόν, δεν σκοπεύουμε ούτε να παραπλανήσουμε, ούτε να φέρουμε σε αμηχανία τους ανθρώπους, ούτε να τους χειραγωγήσουμε κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους θα πρέπει να προβάλλουμε την σαφή αναρχική αντιθεσμική στάση και δράση.

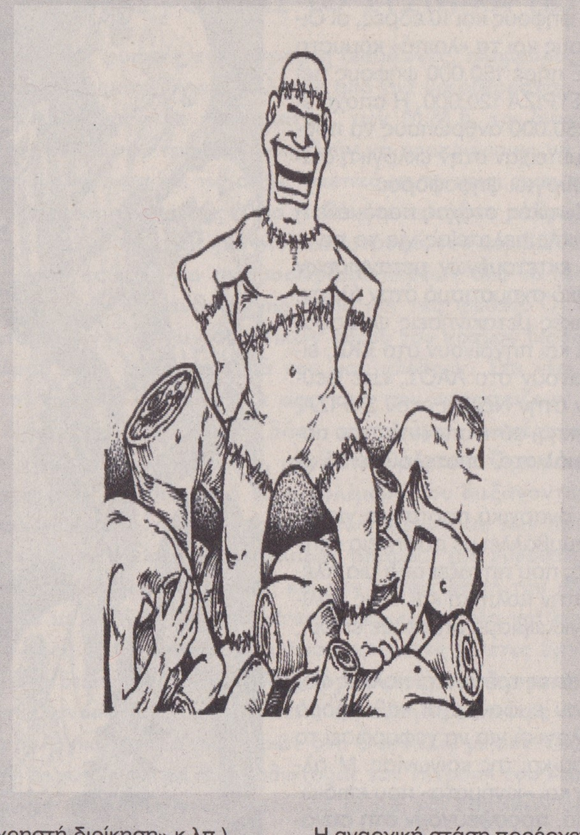
Ας δούμε πιο συγκεκριμένα κάποιες **λεπτές** αλλά και πολύ σημαντικές διαφορές ανάμεσα σε τοποθετήσεις που έχουν σχέση με την απελευθερωτική αναρχική προοπτική. Κατ' αρχήν, για τους αναρχικούς είναι ξεκαθαρισμένο πως η **σχέση** της αναρχίας με την εκλογική διαδικασία (γενικά και ειδικά), είναι ρητά και καθοριστικά **ανταγωνιστική**, αφού η εκπροσώπηση και η αντιπροσώπευση αποτελούν εξουσιαστικές καταστάσεις.

Μένει να προσδιορίσουμε, όσο γίνεται, την ουσιαστική πλευρά και διάσταση ανάμεσα στη ΑΠΟΧΗ και την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Μολονότι και οι δύο αυτές τοποθετήσεις κινούνται στην

αναπτυχθεί, ούτε και την οριστική ρήξη με κάθε είδους τέτοιες διαδικασίες. Το «**απέχειν του λέγειν ή ποιείν**» δεν σημαίνει μουγγαμάρα ή μόνιμα απραξία. Η **αποφυγή χρήσης** (δικαιώματος κατά κανόνα) δεν σημαίνει οριστική ρήξη.

Αυτό λοιπόν που συνάγεται είναι πως η αποχή δεν παραπέμπει σε μια, κατ' ανάγκην, μόνιμη στάση αλλά είναι δυνατό να στρέφεται αποκλειστικά ενάντια σε συγκεκριμένη διαδικασία της οποίας, κάτω από άλλες συνθήκες, είναι δυνατόν να υπάρχει αποδοχή. Είναι επίσης ενδεχόμενο η στάση της αποχής να προσβλέπει σε εκλογικές διαδικασίες μιας άλλης μορφής εξουσιοδότησης και εκπροσώπησης, όπως σ' αυτή που χαρακτηρίζεται ως άμεση αντιπροσώπευση («άμεση δημοκρατία»).

ΑΠΟΧΗ, λοιπόν, μπορεί να υπάρξει σαν μορφή διαμαρτυρίας για «σκάνδαλα», για την ανεργία, για τους εμπρησμούς στα δάση κλπ. Σ' αυτή την περίπτωση μολονότι υπάρχει άρνηση συμμετοχής σε μια συγκεκριμένη θεσμική διαδικασία υπάρχουν αναφορές σε άλλους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους ζητώντας του να είναι πιο αποτελεσματικό (μείωση της ανεργίας, «χρηστή διοίκηση» κ.λπ.).

ΑΠΟΧΗ βέβαια μπορεί να υπάρξει για λόγους βαριεστιμάρας, από αδιαφορία ή εγκατάλειψη (με τη διαπίστωση πως έτσι κι αλλοιώς τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει). Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει κανενός είδους προοπτική αντιπαράθεσης με την εκλογική διαδικασία και παρά το ότι μπορεί να υποκρύπτεται κάποιου είδους αντίθεση με το κράτος, τους θεσμούς ή τους μηχανισμούς του, στην πράξη, η στατικότητα αυτή, είναι μια παραχώρηση ανοικτού χώρου για το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλ-

«δικαιώματος» στην ουσία αποτέλεσαν μια διεκδίκηση για την ανανέωση των όρων σκλαβιάς των ανθρώπων. Η κήρυξη τής εκλογικής διαδικασίας καθιερώθηκε από το κράτος και αποτελεί αποκλειστικό του προνόμιο. Είναι μια βαλβίδα αποσυμπίεσης, που χρησιμοποιείται για να εμφυτευθεί στους ανθρώπους η ψευδαίσθηση πως είναι ελεύθεροι να αποφασίζουν ενώ στην ουσία συνιστά μια διαδικασία με την οποία επιβεβαιώνεται και κατοχυρώνεται ο κρατισμός.

Συνεπώς δεν καλούμε π.χ. τον κόσμο να μην συμμετέχει γιατί έγιναν οι εμπρησμοί και αφέθηκε σκόπιμα να καταστραφεί ένα μεγάλο μέρος του φυσικού περιβάλλοντος (της χλωρίδας και της πανίδας) που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της ζωής και λειτουργίας του πλανήτη, αλλά επειδή αυτό **επιβεβαιώνει** την εγκληματική υπόσταση του κράτους και των μηχανισμών που εξυπηρετούν τα σχέδια επέκτασης του ελέγχου, της υποταγής και εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης της **εξουσιαζόμενης κοινωνίας**.

Η αναρχική στάση προέρχεται από μια συγκεκριμένη επιλογή, που προκύπτει μέσα από την ανάλυση των σχέσεων και καταστάσεων που υπάρχουν στον κοινωνικό χώρο αλλά και όλα όσα προαναφέρθηκαν ως γενική προοπτική στην αρχή του κειμένου.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο ιστορικό πλέον κείμενο (PARAF - JAVAL, 1902), είναι μια πράξη επαναστατική, όχι γενικά και αόριστα αλλά ενταγμένη στον κοινωνικό ανταγωνισμό, που αποσκοπεί στην κοινωνική απελευθέρωση από τα εξουσιαστικά κι εκμεταλλευτικά δεσμά.

της αντιεκλογικής δράσης

ζει προκειμένου να διατηρήσει τις συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων.

Τόσο σ' αυτές τις εκλογές, όσο και προηγούμενα, διαπιστώσαμε για μια ακόμη φορά πώς **η πολιτική ως τεχνική της επιβολής και της παραπλάνησης** χρησιμοποιείται – μέσα από κατασκευασμένες έννοιες, καταστάσεις και συνθήκες – ώστε να προκαλεί σύγχυση σε σχέση με την πραγματικότητα προκειμένου να επιτευχθούν οι εγγύτεροι και απώτεροι στόχοι του κράτους και των εξουσιαστών.

Ιδιαίτερα μάλιστα η συγκεκριμένη αλλά και η γενικότερη λαίλαπα πολιτικής, πολιτικαντισμού και κυριαρχίας των εξουσιαστικών τεχνικών, κατασκευάζει ένα κλίμα που είναι ικανό να συμπαρασύρει σε καταστάσεις και θέσεις, οι οποίες ενώ εκ πρώτης όψεως φαίνονται πως κινούνται σε μια ενιαία κατεύθυνση, στην πραγματικότητα ενεργούν αντιφατικά έως αντιθετικά και δημιουργούν σύγχυση και επιπλοκές στην πορεία της συνολικότερης αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής.

Σ' αυτό το κλίμα δεν είναι τυχαίο (αν και περιορισμένο) το γεγονός να προτάσσεται ακόμη και η πλήρης άρνηση της απελευθερωτικής προοπτικής και η θεσμική ένταξη. Τέτοιες θέσεις και «προτάσεις» που **προέρχονται από** και **απευθύνονται προς** όσους λιγουρεύονται εξουσιαστικές θέσεις, μόνο τη θυμηδία μπορούν να προκαλέσουν, αφού απλούστατα δεν έχουν σχέση με την αναρχική προοπτική, άσχετα από το ποιός τις υποστηρίζει και τί μανδύα έχει φορέσει.

Σε κάθε περίπτωση, αλλά ιδιαίτερα σε αυτή των εκλογών, είναι σημαντικό οι αναρχικές απόψεις, προτάσεις και δράσεις να είναι ξεκάθαρες, επειδή συμβολή στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση υπάρχει **όταν δεν αφήνονται περιθώρια σύγχυσης στους ανθρώπους με τους οποίους βρισκόμαστε σε επικοινωνία, με το λόγο ή τη δράση**. Αφού, λοιπόν, δεν σκοπεύουμε ούτε να παραπλανήσουμε, ούτε να φέρουμε σε αμηχανία τους ανθρώπους, ούτε να τους χειραγωγήσουμε κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους θα πρέπει να προβάλλουμε την σαφή αναρχική αντιθεσμική στάση και δράση.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα κάποιες **λεπτές** αλλά και πολύ σημαντικές διαφορές ανάμεσα σε τοποθετήσεις που έχουν σχέση με την απελευθερωτική αναρχική προοπτική. Κατ' αρχήν, για τους αναρχικούς είναι ξεκαθαρισμένο πως η **σχέση** της αναρχίας με την εκλογική διαδικασία (γενικά και ειδικά), είναι ρητά και καθοριστικά **ανταγωνιστική**, αφού η εκπροσώπηση και η αντιπροσώπευση αποτελούν εξουσιαστικές καταστάσεις.

Μένει να προσδιορίσουμε, όσο γίνεται, την ουσιαστική πλευρά και διάσταση ανάμεσα στη ΑΠΟΧΗ και την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Μολονότι και οι δύο αυτές τοποθετήσεις κινούνται στην πρόταση - κατεύθυνση της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία δεν έχουν το ίδιο περιεχόμενο από κοινωνική και αναρχική σκοπιά.

Η ΑΠΟΧΗ είναι μια στάση που προσδιορίζεται από τη μη συμμετοχή, την απομάκρυνση, την διαφοροποίηση. Σύμφωνα με αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά **δεν προϋποθέτει και δεν εκδηλώνει με σαφήνεια έναν υπαρκτό ανταγωνισμό**. Μπορεί κάλλιστα να σημαίνει την ύπαρξη διαφορετικής οπτικής, αλλά **μέσα στα πλαίσια** μιας κατάστασης, της οποίας ο απέχων αποτελεί οργανικό μέρος **μετά από συνειδητή (μη εξαναγκαστική) επιλογή του**. Στα πλαίσια, λοιπόν, αυτής της επιλογής, είναι δυνατόν να υπάρχει άλλοτε αποχή και άλλοτε συνειδητή συμμετοχή.

Εν προκειμένω, είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της συμμετοχής σε ένα σύλλογο ή σωματείο. Εδώ, λοιπόν, η συμμετοχή είναι ζήτημα επιλογής και δεν υπάρχει ανταγωνισμός που να φτάνει στα έσχατα. Σαφώς και υπάρχει αντιπαράθεση ανάμεσα σε διάφορα μέρη που όμως αποτελούν συστατικά αυτού του ορ-

αναπτυχθεί, ούτε και την οριστική ρήξη με κάθε είδους τέτοιες διαδικασίες. Το «**απέχειν του λέγειν ή ποιείν**» δεν σημαίνει μουγγαμάρα ή μόνιμα απραξία. Η **αποφυγή χρήσης** (δικαιώματος κατά κανόνα) δεν σημαίνει οριστική ρήξη.

Αυτό λοιπόν που συνάγεται είναι πως η αποχή δεν παραπέμπει σε μια, κατ' ανάγκην, μόνιμη στάση αλλά είναι δυνατό να στρέφεται αποκλειστικά ενάντια σε συγκεκριμένη διαδικασία της οποίας, κάτω από άλλες συνθήκες, είναι δυνατόν να υπάρχει αποδοχή. Είναι επίσης ενδεχόμενο η στάση της αποχής να προσβλέπει σε εκλογικές διαδικασίες μιας άλλης μορφής εξουσιοδότησης και εκπροσώπησης, όπως σ' αυτή που χαρακτηρίζεται ως άμεση αντιπροσώπευση («άμεση δημοκρατία»).

ΑΠΟΧΗ, λοιπόν, μπορεί να υπάρξει σαν μορφή διαμαρτυρίας για «σκάνδαλα», για την ανεργία, για τους εμπρησμούς στα δάση κλπ. Σ' αυτή την περίπτωση μολονότι υπάρχει άρνηση συμμετοχής σε μια συγκεκριμένη θεσμική διαδικασία υπάρχουν αναφορές σε άλλους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους ζητώντας του να είναι πιο αποτελεσματικό (μείωση της ανεργίας, «χρηστή διοίκηση» κ.λπ.).

ΑΠΟΧΗ βέβαια μπορεί να υπάρξει για λόγους βαριεστιμάρας, από αδιαφορία ή εγκατάλειψη (με τη διαπίστωση πως έτσι κι αλλοιώς τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει). Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει κανενός είδους προοπτική αντιπαράθεσης με την εκλογική διαδικασία και παρά το ότι μπορεί να υποκρύπτεται κάποιου είδους αντίθεση με το κράτος, τους θεσμούς ή τους μηχανισμούς του, στην πράξη, η στατικότητα αυτή, είναι μια παραχώρηση ανοικτού χώρου για το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Μετά από όλα όσα εκτέθηκαν γίνεται σαφές γιατί υπάρχει εξ αρχής σταθερή και αμετακίνητη τοποθέτηση στη στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ, η οποία εκδηλώνει την **ανταγωνιστική σχέση** που υπάρχει ως προς κάθε μορφής εκλογική διαδικασία. Αυτή η σχέση υπάρχει ακόμα και στις περιπτώσεις όπου δεν εκδηλώνεται η στάση της **Εκλογικής Απεργίας**.

Το «έργο» της ψηφοφορίας είναι μια εξαναγκαστική σχέση. Εξαναγκαστική είναι και η σχέση της μισθωτής εργασίας (σύγχρονης δουλείας). Από αυτό το γεγονός η απεργία εκδηλώνει ένα εκ θεμελίων ανταγωνισμό. Η σχέση εργαζόμενου και εργοδότη-αφεντικού είναι εκ των πραγμάτων ανταγωνιστική και η απεργία έρχεται ακριβώς να επιβεβαιώσει και να οξύνει αυτόν τον ανταγωνισμό και να αποδυναμώσει το αφεντικό.

Αυτή η σύγκρουση παίρνει ουσιαστικές διαστάσεις μόνο σε συνθήκες όπου δεν υπάρχει διαμεσολάβηση και διαπραγμάτευση, τότε που η απεργία εκδηλώνεται με πολύμορφη δράση και όπου η **απαίτηση εμπεριέχει την άρνηση και την διάθεση ανα-**

«δικαιώματος» στην ουσία αποτέλεσαν μια διεκδίκηση για την ανανέωση των όρων σκλαβιάς των ανθρώπων. Η κήρυξη τής εκλογικής διαδικασίας καθιερώθηκε από το κράτος και αποτελεί αποκλειστικό του προνόμιο. Είναι μια βαλβίδα αποσυμπίεσης, που χρησιμοποιείται για να εμφυτευθεί στους ανθρώπους η ψευδαίσθηση πως είναι ελεύθεροι να αποφασίζουν ενώ στην ουσία συνιστά μια διαδικασία με την οποία επιβεβαιώνεται και κατοχυρώνεται ο κρατισμός.

Συνεπώς δεν καλούμε π.χ. τον κόσμο να μην συμμετέχει γιατί έγιναν οι εμπρησμοί και αφέθηκε σκόπιμα να καταστραφεί ένα μεγάλο μέρος του φυσικού περιβάλλοντος (της χλωρίδας και της πανίδας) που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της ζωής και λειτουργίας του πλανήτη, αλλά επειδή αυτό **επιβεβαιώνει** την εγκληματική υπόσταση του κράτους και των μηχανισμών που εξυπηρετούν τα σχέδια επέκτασης του ελέγχου, της υποταγής και εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης της **εξουσιαζόμενης κοινωνίας**.

Η αναρχική στάση προέρχεται από μια συγκεκριμένη επιλογή, που προκύπτει μέσα από την ανάλυση των σχέσεων και καταστάσεων που υπάρχουν στον κοινωνικό χώρο αλλά και όλα όσα προαναφέρθηκαν ως γενική προοπτική στην αρχή του κειμένου.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο ιστορικό πλέον κείμενο (PARAF - JAVAL, 1902), είναι μια πράξη επαναστατική, όχι γενικά και αόριστα αλλά ενταγμένη στον κοινωνικό ανταγωνισμό, που αποσκοπεί στην κοινωνική απελευθέρωση από τα εξουσιαστικά κι εκμεταλλευτικά δεσμά.

Είναι μια στάση που αρνείται την πολιτική και τα αλλήθωρα τεχνάσματα, που στοχεύουν να συγχύσουν και να εξαπατήσουν. Γιατί, όπως προαναφέραμε, οι αναρχικοί δεν τρέφουν αυταπάτες για την **εκλογική διαδικασία**, την **αντιπροσώπευση** και την **εκπροσώπηση,** καταστάσεις οι οποίες συνιστούν εξουσιαστικές εφαρμογές, που χειραγωγούν και καταδυναστεύουν τους ανθρώπους και μέσα από την ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ διαχείριση άσχετα αν αυτή έχει το όνομα ΑΜΕΣΗ ή ΕΜΜΕΣΗ.

Η πρόταση για ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ ανεξάρτητα από το αν πηγάζει από αγαθές προθέσεις ή όχι, εμπεριέχει μια αντίφαση αφού το ένα σκέλος προτρέπει σε **μη συμμετοχή**, ενώ το άλλο καλεί σε **συμμετοχή**. Η μη συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες μπορεί να αποτελεί ένα ζήτημα που θεωρείται δεδομένο για τους αναρχικούς αλλά προκαλεί αναστολές σε πολλούς ανθρώπους. Αυτό δεν σημαίνει ότι βοηθά στις απελευθερωτικές διεργασίες η πρόταση του ΑΚΥΡΟΥ.

Σε ότι αφορά το ζήτημα του «σαμποτάζ» με την καταστροφή ψηφοδελτίων με σαλάμια και άλλα δύσπεπτα προϊόντα, χρειάζε-

σης στους ανθρώπους με τους οποίους βρισκόμαστε σε επικοινωνία, με το λόγο ή τη δράση. Αφού, λοιπόν, δεν σκοπεύουμε ούτε να παραπλανήσουμε, ούτε να φέρουμε σε αμηχανία τους ανθρώπους, ούτε να τους χειραγωγήσουμε κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους θα πρέπει να προβάλλουμε την σαφή αναρχική αντιθεσμική στάση και δράση.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα κάποιες **λεπτές** αλλά και πολύ σημαντικές διαφορές ανάμεσα σε τοποθετήσεις που έχουν σχέση με την απελευθερωτική αναρχική προοπτική. Κατ' αρχήν, για τους αναρχικούς είναι ξεκαθαρισμένο πως η **σχέση** της αναρχίας με την εκλογική διαδικασία (γενικά και ειδικά), είναι ρητά και καθοριστικά **ανταγωνιστική**, αφού η εκπροσώπηση και η αντιπροσώπευση αποτελούν εξουσιαστικές καταστάσεις.

Μένει να προσδιορίσουμε, όσο γίνεται, την ουσιαστική πλευρά και διάσταση ανάμεσα στη ΑΠΟΧΗ και την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ. Μολονότι και οι δύο αυτές τοποθετήσεις κινούνται στην πρόταση - κατεύθυνση της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία δεν έχουν το ίδιο περιεχόμενο από κοινωνική και αναρχική σκοπιά.

Η ΑΠΟΧΗ είναι μια στάση που προσδιορίζεται από τη μη συμμετοχή, την απομάκρυνση, την διαφοροποίηση. Σύμφωνα με αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά **δεν προϋποθέτει και δεν εκδηλώνει με σαφήνεια έναν υπαρκτό ανταγωνισμό**. Μπορεί κάλλιστα να σημαίνει την ύπαρξη διαφορετικής οπτικής, αλλά **μέσα στα πλαίσια** μιας κατάστασης, της οποίας ο απέχων αποτελεί οργανικό μέρος **μετά από συνειδητή (μη εξαναγκαστική) επιλογή του**. Στα πλαίσια, λοιπόν, αυτής της επιλογής, είναι δυνατόν να υπάρχει άλλοτε αποχή και άλλοτε συνειδητή συμμετοχή.

Εν προκειμένω, είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της συμμετοχής σε ένα σύλλογο ή σωματείο. Εδώ, λοιπόν, η συμμετοχή είναι ζήτημα επιλογής και δεν υπάρχει ανταγωνισμός που να φτάνει στα έσχατα. Σαφώς και υπάρχει αντιπαράθεση ανάμεσα σε διάφορα μέρη που όμως αποτελούν συστατικά αυτού του οργάνου. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου η αντιπαράθεση είναι δυνατό να καταλήξει σε ανταγωνισμό, αλλά αυτό είναι κάτι που μπορεί **να προκύψει** μέσα στη διαδικασία και να εξαλειφθεί, στις περισσότερες περιπτώσεις. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια **σχέση που έχει εγκαθιδρυθεί με όρους ανταγωνισμού** και σε εκείνη ενός σωματείου, συλλόγου ή θεσμού στον οποίο οι συμμετέχοντες έχουν κοινούς στόχους και αποτελούν συστατικά του.

Η, κατά περίπτωση, απομάκρυνση από την ή τις διαδικασίες δεν σημαίνει και την ταυτόχρονη εξάλειψη της σχέσης που έχει αυτή την περίπτωση μολονότι υπάρχει άρνηση συμμετοχής σε μια συγκεκριμένη θεσμική διαδικασία υπάρχουν αναφορές σε άλλους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους ζητώντας του να είναι πιο αποτελεσματικό (μείωση της ανεργίας, «χρηστή διοίκηση» κ.λπ.).

ΑΠΟΧΗ βέβαια μπορεί να υπάρξει για λόγους βαριεστιμάρας, από αδιαφορία ή εγκατάλειψη (με τη διαπίστωση πως έτσι κι αλλοιώς τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει). Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει κανενός είδους προοπτική αντιπαράθεσης με την εκλογική διαδικασία και παρά το ότι μπορεί να υποκρύπτεται κάποιου είδους αντίθεση με το κράτος, τους θεσμούς ή τους μηχανισμούς του, στην πράξη, η στατικότητα αυτή, είναι μια παραχώρηση ανοικτού χώρου για το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Μετά από όλα όσα εκτέθηκαν γίνεται σαφές γιατί υπάρχει εξ αρχής σταθερή και αμετακίνητη τοποθέτηση στη στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ, η οποία εκδηλώνει την **ανταγωνιστική σχέση** που υπάρχει ως προς κάθε μορφής εκλογική διαδικασία. Αυτή η σχέση υπάρχει ακόμα και στις περιπτώσεις όπου δεν εκδηλώνεται η στάση της **Εκλογικής Απεργίας**.

Το «έργο» της ψηφοφορίας είναι μια εξαναγκαστική σχέση. Εξαναγκαστική είναι και η σχέση της μισθωτής εργασίας (σύγχρονης δουλείας). Από αυτό το γεγονός η απεργία εκδηλώνει ένα εκ θεμελίων ανταγωνισμό. Η σχέση εργαζόμενου και εργοδότη-αφεντικού είναι εκ των πραγμάτων ανταγωνιστική και η απεργία έρχεται ακριβώς να επιβεβαιώσει και να οξύνει αυτόν τον ανταγωνισμό και να αποδυναμώσει το αφεντικό.

Αυτή η σύγκρουση παίρνει ουσιαστικές διαστάσεις μόνο σε συνθήκες όπου δεν υπάρχει διαμεσολάβηση και διαπραγμάτευση, τότε που η απεργία εκδηλώνεται με πολύμορφη δράση και όπου **η απαίτηση εμπεριέχει την άρνηση και την διάθεση ανατροπής και εξάλειψης της υπάρχουσας κατάστασης**.

Είναι τότε που η απαίτηση δεν υποβιβάζεται σε μίζερο παζάρι και αρνείται την «ιερότητα» των μέσων παραγωγής μη διστάζοντας μπρος στην καταστροφή τους και στην πλήρη απαξίωση της εργοδοτικής αυθεντίας.

Είναι τότε που οι φυλακίσεις, οι διώξεις **και οι** δολοφονίες των αγωνιζόμενων από το κράτος επιβεβαιώνουν την πραγματική κατάσταση που υπάρχει.

Άσχετα από το προς τα πού έχουν οδηγήσει τις απεργίες οι, κομματικοί και μη, διαμεσολαβητές η πραγματική διάσταση και υπόσταση της απεργίας είναι ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Εδώ είναι απαραίτητο να αποσαφηνιστεί πως η επιλογή της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ δεν νοείται σε καμία περίπτωση πως σχετίζεται με συνδικαλιστικές λογικές.

Είναι μια διαστροφή της πραγματικότητας να ταυτίζεται η έννοια και η στάση της απεργίας μόνο με ζητήματα που αφορούν συνδικαλιστικές διεκδικήσεις στους χώρους της «μισθοδοτούμενης» δουλείας.

Με την πρόταση - στάση της απεργίας στο ζήτημα των εκλογών προκαλούμε την ανάδειξη ενός υπαρκτού ανταγωνισμού. Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία ήταν και παραμένει ένας εξαναγκασμός. Όλοι οι αγώνες για την κατοχύρωση αυτού του ματική υπόσταση του κράτους και των μηχανισμών που εξυπηρετούν τα σχέδια επέκτασης του ελέγχου, της υποταγής και εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης της **εξουσιαζόμενης κοινωνίας**.

Η αναρχική στάση προέρχεται από μια συγκεκριμένη επιλογή, που προκύπτει μέσα από την ανάλυση των σχέσεων και καταστάσεων που υπάρχουν στον κοινωνικό χώρο αλλά και όλα όσα προαναφέρθηκαν ως γενική προοπτική στην αρχή του κειμένου.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο ιστορικό πλέον κείμενο (PARAF - JAVAL, 1902), είναι μια πράξη επαναστατική, όχι γενικά και αόριστα αλλά ενταγμένη στον κοινωνικό ανταγωνισμό, που αποσκοπεί στην κοινωνική απελευθέρωση από τα εξουσιαστικά κι εκμεταλλευτικά δεσμά.

Είναι μια στάση που αρνείται την πολιτική και τα αλλήθωρα τεχνάσματα, που στοχεύουν να συγχύσουν και να εξαπατήσουν. Γιατί, όπως προαναφέραμε, οι αναρχικοί δεν τρέφουν αυταπάτες για την **εκλογική διαδικασία**, την **αντιπροσώπευση** και την **εκπροσώπηση,** καταστάσεις οι οποίες συνιστούν εξουσιαστικές εφαρμογές, που χειραγωγούν και καταδυναστεύουν τους ανθρώπους και μέσα από την ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ διαχείριση άσχετα αν αυτή έχει το όνομα ΑΜΕΣΗ ή ΕΜΜΕΣΗ.

Η πρόταση για ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ ανεξάρτητα από το αν πηγάζει από αγαθές προθέσεις ή όχι, εμπεριέχει μια αντίφαση αφού το ένα σκέλος προτρέπει σε **μη συμμετοχή**, ενώ το άλλο καλεί σε **συμμετοχή**. Η μη συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες μπορεί να αποτελεί ένα ζήτημα που θεωρείται δεδομένο για τους αναρχικούς αλλά προκαλεί αναστολές σε πολλούς ανθρώπους. Αυτό δεν σημαίνει ότι βοηθά στις απελευθερωτικές διεργασίες η πρόταση του ΑΚΥΡΟΥ.

Σε ότι αφορά το ζήτημα του «σαμποτάζ» με την καταστροφή ψηφοδελτίων με σαλάμια και άλλα δύσπεπτα προϊόντα, χρειάζεται να αναφέρουμε πως αυτή η πρακτική έχει κάποιες αναλογίες με την απατηλή προτροπή για συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές διαδικασίες, ώστε να σαμποταριστούν ή να πολεμηθούν «από τα μέσα».

Το ΣΑΜΠΟΤΑΖ είναι πράξη εξωθεσμική και συγκρουσιακή. Ως τέτοια νοείται η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ αλλά και διάφορες επιθετικές πρακτικές, που συμβάλλουν στην αποσύνθεση του εκλογικού σκηνικού και παράλληλα υλοποιούν τον αντίστοιχο λόγο κοινωνικής αντιπαράθεσης προς τους εξουσιαστές.

Είναι σημαντικό να αναφερθεί πως η στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ όχι μόνο προϋποθέτει αλλά και **απαιτεί την πολύμορφη δράση**.

Η κοινωνική δράση, η αναρχική πρακτική, έχει το χαρακτηριστικό να μην γίνεται για λόγους καθήκοντος ή για το θεαθήναι και προσπαθεί να μην αφήνει περιθώρια που να προκαλούν υποψίες για αβάντα σε πολιτικούς-χειραγωγικούς μηχανισμούς.

Όπως έχει αποδειχθεί και στο παρελθόν, όποιος επιχειρήσει διάφορα πολιτικά παιχνίδια πατώντας σαφείς διαχωριστικές γραμμές το μόνο που θα επιτύχει είναι να χάσει στο… «κουτσό».

ΑΞΙΝΟΣ

Είχαμε υποστηρίξει, στα προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ότι **ζητούμενο για τους εξουσιαστές παραμένει η εξασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας** και η διαμόρφωση των όποιων νέων συσχετισμών μέσα από συναινετικές διαδικασίες που συνεχίζουν να εξελίσσονται με συγκεκριμένους τρόπους μετά την διάδοχη «λύση» του 1996[1], που προσδιορίστηκε ως πρόκριση του «εκσυγχρονισμού».

Προτού προχωρήσουμε, όμως, ας δούμε τα ποσοστά επί του συνόλου αυτών που ψήφισαν, βέβαια, και όχι βάσει των εγγεγραμμένων (όπου ποσοστιαίες αναλογίες των κομμάτων είναι πολύ μικρότερες και πραγματικές).

Η ΝΔ, λοιπόν, βρέθηκε στο 41,84%, με 2.992.921 ψήφους και 152 έδρες, το Πασοκ στο 38,10%, με 2.725.652 ψήφους και 102 έδρες, το ΚΚΕ στο 8,15%, με 583.272 ψήφους και 22 έδρες, ο ΣΥΡΙΖΑ στο 5,04%, με 360.821 ψήφους και 14 έδρες και το ΛΑΟΣ στο 3,79%, με 271.517 ψήφους και 10 έδρες, οι Οικολόγοι στο 1,05% με 75.000 ψήφους και τα «λοιπά» κόμματα 2,01% με 144.575 ψήφους. Το ΚΚΕ πήρε 150.000 ψήφους περισσότερους από το 2004, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ 120.000. Η αποχή έφθασε το 25,86% (2.565.570) με 250.000 ανθρώπους να προστίθενται σ' εκείνους που δεν συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία, ενώ 490.000 ήταν οι καινούργιοι ψηφοφόροι.

Είχαμε, επίσης, επισημάνει ότι ζωτικός στόχος παρέμενε η εξασφάλιση μιας σταθερής εκλογικής πελατείας για το πολιτικό σύστημα, **ανεξαρτήτως των εκτεταμένων μεταγγίσεων ψηφοφόρων από τον έναν κομματικό σχηματισμό στον άλλον**.

Αυτές οι αναμενόμενες σημαντικές μετακινήσεις ψηφοφόρων που είτε φεύγουν από την ΝΔ και πηγαίνουν στο ΚΚΕ, είτε φεύγουν από το ΚΚΕ και πηγαίνουν στο ΛΑΟΣ, είτε φεύγουν από το Πασοκ και πηγαίνουν στην ΝΔ και στον ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποτελούν, βέβαια, λύση ανάγκης, ούτε αποτυχία του πολιτικού συστήματος. Το αντίθετο, μάλιστα, αποτελούν επιδίωξη και ασφαλιστική δικλείδα.

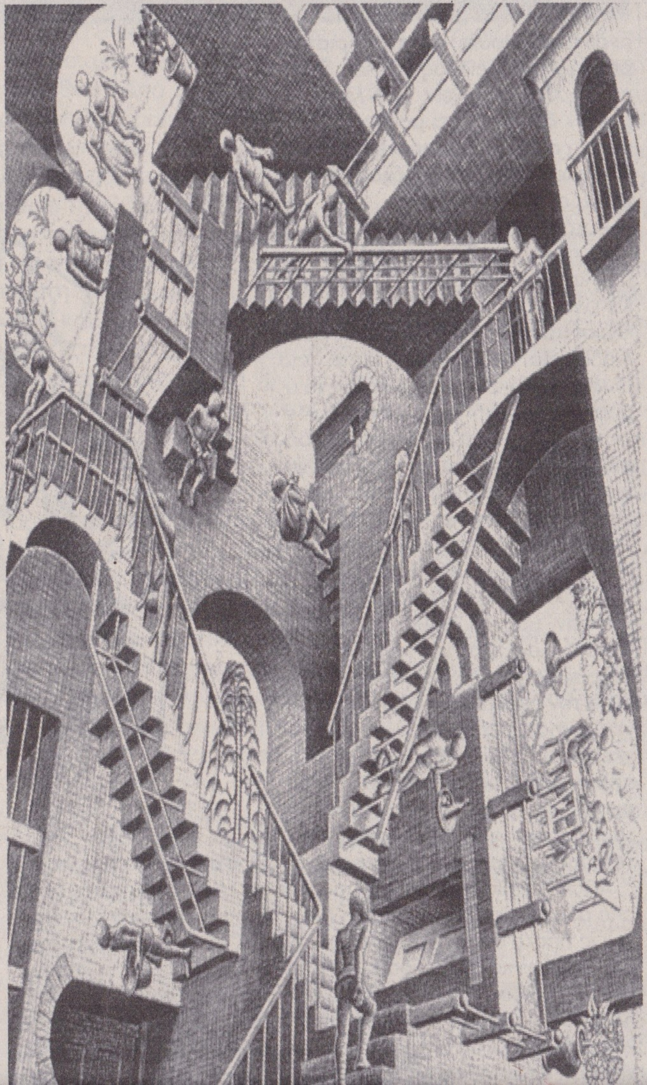
Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, το αναρχικό πρόταγμα για ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ συνέβαλε και συμβάλλει με σαφήνεια στην τόνωση μιας κοινωνικής δυναμικής, που πηγάζει από μια πλέον ριζωμένη κοινωνική απέχθεια στην πολιτική και τους πολιτικούς στο σύνολο τους. Στον απεγκλωβισμό από κάθε είδους αντιπροσωπευτικές λογικές.

Αντίθετα, **οι συμμετοχικές αυταπάτες τρέφονται πολλές φορές από εκείνο τον λαϊκισμό[2]**, που εμφανίζεται κάθε φορά που είναι «αναγκαία» μια πολιτική λογική για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ του πολιτικού πεδίου και της κοινωνίας. Μ' άλλα λόγια πολιτικές δυνάμεις, αλλά και «κινήματα» που επιδιώκουν να συνδεθούν με την κοινωνία, **προσφεύγουν στη συναρίθμηση με τον «λαό», που «αρνείται» συμμετέχοντας στην εκλογική διαδικασία!!!**

Αυτού του είδους ο λαϊκισμός χωρίς αναστολές αντικαθιστά πολλές φορές την μέχρι πρότινος συνεπή απέχθεια στις κοινωνικές συνθέσεις των, άλλο τόσο, «συνεπών πρωτοποριών»...

Είχαμε όμως ακόμα μιλήσει για μια ευρύτερη κρατική ανασυγκρότηση που επιχειρείται με ορόσημο τις εκλογές της

Εκλογικές εκκρεμότητες, πολιτική σταθερότητα και εύφλεκτη συνέχεια...

πλειάδα καθηγητών πανεπιστημίων, που αρθρογραφούν ακατάπαυστα στον ημερήσιο τύπο.

Και βέβαια, είναι για να γελάει μέχρι δακρύων και το παρδαλό κατσίκι όταν η Σιλβάνα Ράπτη, κουμπάρα του θεοσεβούμενου Στ. Ψυχάρη, ή ο Π. Ευθυμίου, πρώην υπουργός Παιδείας, εκλεκτός του ιδίου συγκροτήματος, όπως και ο προηγούμενος, ξεσπαθώνουν εναντίον όσων καταγγέλλουν την «επιχείρηση χειραγώγησης» του Πασοκ.

Η πραγματικότητα, λοιπόν, δεν βρίσκεται σε κανενός είδους αντιπαράθεση ανάμεσα στον «ρομαντικό και αντιεξουσιαστή» Γ. Παπανδρέου και στον «ασυγκράτητο και ικανό για όλα» Βενιζέλο.

Ούτε βέβαια σε περισπούδαστα συμπεράσματα του είδους «δεν υπήρχε ιδεολογική αποσαφήνιση και διακριτότητα στην φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ» ή στα «χαμένα αριστερά οράματα».

Εύκολα οι «θεράποντες ιατροί» «ξεχνούν» ότι ήδη από το 1992 ο Ανδρέας Παπανδρέου απαγόρευε στους «φανατικούς» του κόμματος να αποκαλούν χούντα την κυβέρνηση της ΝΔ, ο «κεντρώος» Γεννηματάς, ακόμα πιο πριν, είχε κάνει δημόσια την αυτοκριτική του για το «χρονοντούλαπο της ιστορίας», ο «οραματιστής» Λαλιώτης αναζητούσε εναγωνίως «τις μεγάλες ιδέες ανάτασης πέρα και έξω από τα κόμματα», προτείνοντας μια διακομματική Φιλική Εταιρεία, ο Κουρής, εκδότης της Αυριανής, της εφημερίδας «που γκρέμισε τον καραμανλισμό», ζητούσε από τον Καραμανλή «να αξιοποιήσει το κύρος του, χάριν του τόπου», ενώ οι αντιιμπεριαλιστικές και αντιευρωπαϊκές κορώνες έδωσαν την θέση τους στην γεμάτη νόημα σιωπή μέχρι να ξεχαστούν πλήρως, πεδίον πλέον δόξης λαμπρόν μόνο για τους ιστορικούς του μέλλοντος...

«Ξεχνούν», ακόμη, ότι ο Σημίτης, ήδη από το 1985, είχε επιλεγεί από τον ίδιο τον Ανδρέα Παπανδρέου για να βάλει σε άμεση εφαρμογή τις κατάλληλες διαχειριστικές προτάσεις, χωρίς τις οποίες δεν θα μπορούσε να λάβει σάρκα και οστά ο ιδεολογικός «κατευνασμός» που επέβαλλε η αναπροσαρμογή του «συμβολαίου με το λαό».

Οι βάσεις για την ένταξη, έστω και καθυστερημένα, του Πασοκ στην «ώριμη» ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία ήταν ήδη γερές: Απλά ενδεικτικό είναι το γεγονός, ότι το διάστημα ανάμεσα στο 1981 και 1986, περίπου το 90% των ενεργών μελών του κόμματος ήταν κρατικοδίαιτα, χωρίς να υπάρχει καμία αντιστοιχία με την σχέση της ίδιας της «βάσης» με την «κατώτερη» ή «ανώτερη» δημοσιοϋπαλληλία, ενώ, λίγο αργότερα, μετά τις εκλογές του Ιουνίου του 1989 το Πασοκ διεύρυνε κατά πολύ την επιρροή του στην ΓΣΕΕ, για να επιβεβαιώσει την ηγεμονία του έναντι του ΚΚΕ στους ψηφοφόρους των «εργατολαϊκών στρωμάτων».

Η διάκριση, λοιπόν, αυτή τη στιγμή σε «εκσυγχρονιστές» και «αντιεκσυγχρονιστές» είναι απλά ένα καλαμπουράκι που δεν πείθει κανένα. Όπως δεν πείθουν και οι εκ των υστέρων κριτικές στην «συμμετοχική δημοκρατία», στα «μεγαλεπήβολα αντικρατιστικά προτάγματα περιφερειακής αποκέντρωσης», στην εξύψωση των «μη»-κυβερνητικών Οργανώσεων και στην «μεσσιανική» προσχώρηση στο πνεύμα της νέας ηλεκτρονικής

εγγεγραμμένων (όπου ποσοστιαίες αναλογίες των κομμάτων είναι πολύ μικρότερες και πραγματικές).

Η ΝΔ, λοιπόν, βρέθηκε στο 41,84%, με 2.992.921 ψήφους και 152 έδρες, το Πασοκ στο 38,10%, με 2.725.652 ψήφους και 102 έδρες, το ΚΚΕ στο 8,15%, με 583.272 ψήφους και 22 έδρες, ο ΣΥΡΙΖΑ στο 5,04%, με 360.821 ψήφους και 14 έδρες και το ΛΑΟΣ στο 3,79%, με 271.517 ψήφους και 10 έδρες, οι Οικολόγοι στο 1,05% με 75.000 ψήφους και τα «λοιπά» κόμματα 2,01% με 144.575 ψήφους. Το ΚΚΕ πήρε 150.000 ψήφους περισσότερους από το 2004, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ 120.000. Η αποχή έφθασε το 25,86% (2.565.570) με 250.000 ανθρώπους να προστίθενται σ' εκείνους που δεν συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία, ενώ 490.000 ήταν οι καινούργιοι ψηφοφόροι.

Είχαμε, επίσης, επισημάνει ότι ζωτικός στόχος παρέμενε η εξασφάλιση μιας σταθερής εκλογικής πελατείας για το πολιτικό σύστημα, **ανεξαρτήτως των εκτεταμένων μεταγγίσεων ψηφοφόρων από τον έναν κομματικό σχηματισμό στον άλλον**.

Αυτές οι αναμενόμενες σημαντικές μετακινήσεις ψηφοφόρων που είτε φεύγουν από την ΝΔ και πηγαίνουν στο ΚΚΕ, είτε φεύγουν από το ΚΚΕ και πηγαίνουν στο ΛΑΟΣ, είτε φεύγουν από το Πασοκ και πηγαίνουν στην ΝΔ και στον ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποτελούν, βέβαια, λύση ανάγκης, ούτε αποτυχία του πολιτικού συστήματος. Το αντίθετο, μάλιστα, αποτελούν επιδίωξη και ασφαλιστική δικλείδα.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, το αναρχικό πρόταγμα για ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ συνέβαλε και συμβάλλει με σαφήνεια στην τόνωση μιας κοινωνικής δυναμικής, που πηγάζει από μια πλέον ριζωμένη κοινωνική απέχθεια στην πολιτική και τους πολιτικούς στο σύνολό τους. Στον απεγκλωβισμό από κάθε είδους αντιπροσωπευτικές λογικές.

Αντίθετα, **οι συμμετοχικές αυταπάτες τρέφονται πολλές φορές από εκείνο τον λαϊκισμό**[2], που εμφανίζεται κάθε φορά που είναι «αναγκαία» μια πολιτική λογική για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ του πολιτικού πεδίου και της κοινωνίας. Μ' άλλα λόγια πολιτικές δυνάμεις, αλλά και «κινήματα» που επιδιώκουν να συνδεθούν με την κοινωνία, **προσφεύγουν στη συναρίθμηση με τον «λαό», που «αρνείται» συμμετέχοντας στην εκλογική διαδικασία!!!**

Αυτού του είδους ο λαϊκισμός χωρίς αναστολές αντικαθιστά πολλές φορές την μέχρι πρότινος συνεπή απέχθεια στις κοινωνικές συνθέσεις των, άλλο τόσο, «συνεπών πρωτοποριών»...

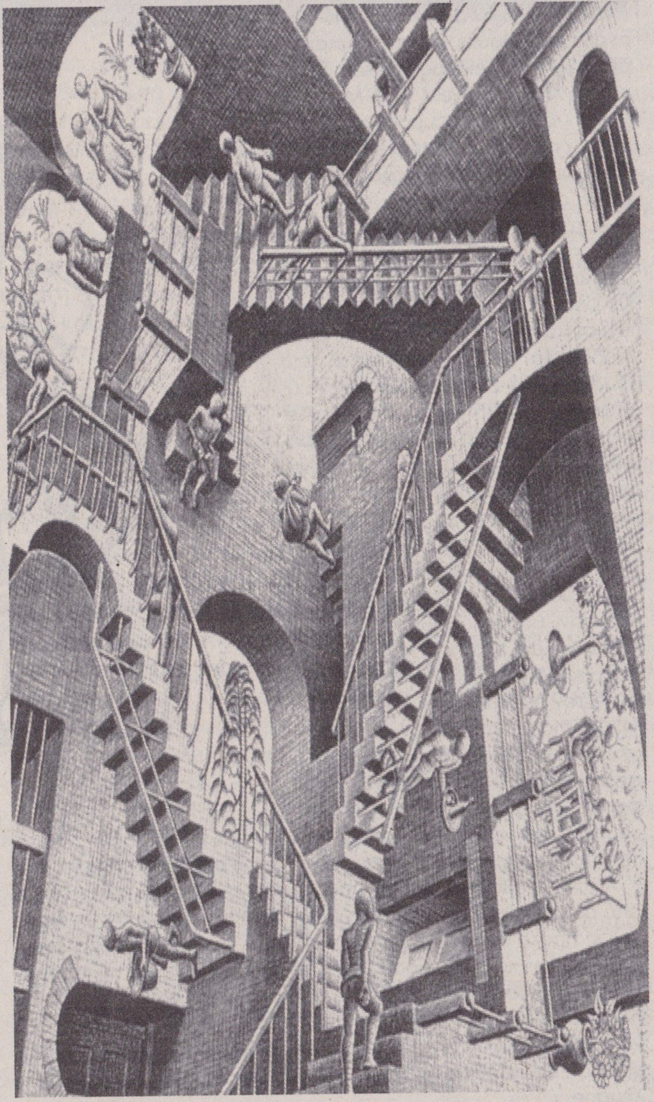
Είχαμε όμως ακόμα μιλήσει για μια ευρύτερη κρατική ανασυγκρότηση που επιχειρείται με ορόσημο τις εκλογές της 16ης Σεπτέμβρη.

Και πράγματι στο μετεκλογικό πολιτικό σκηνικό είναι όλοι παρόντες.

Οι συνεχιστές της κρατικής διαχείρισης (ΝΔ) που προβάλουν πλέον «ένα μοντέλο νέας διακυβέρνησης», οι «αυτοσυγκρατημένοι φορείς» της πολιτικής σταθερότητας (ΚΚΕ)[3], εκείνοι που ακόμα σκέφτονται αν θέλουν να «στρίψουν» αριστερά, ή να «ξαναστρίψουν» εκσυγχρονιστικά (ΠΑΣΟΚ), οι άλλοι που επιχαίρονται πάντα «συγκρατημένα» για την «αριστερή στροφή της κοινωνίας» που τους ...βρήκε στον δρόμο της και πρόσφερε το βουλευτιλίκι ακόμα και σε ορισμένους «παλαιούς πολεμιστές» (ΣΥΡΙΖΑ) και τέλος οι .... παλιόφιλοι του ΛΑΟΣ, «ακραίοι» μεν αλλά ανέκαθεν πολιτικά αναγνωρισμένοι δε.

Και επειδή οι συναινετικές διαδικασίες δεν εξελίσσονται με

και εύφλεκτη συνέχεια...

νοφώτη, του νέου υπεύθυνου στα θέματα δημόσιας τάξης, με τον πάντα πρόθυμο Χρυσοχοΐδη τον πάλαι ποτέ υπουργό δημόσιας τάξης του Πασοκ στους καιρούς της «εξάρθρωσης της τρομοκρατίας». Η συνάντηση τους στο ξενοδοχείο Χίλτον είναι, εξίσου προφανώς, η απαρχή μιας στενής συνεργασίας για την επίτευξη των κοινών ούτως ή άλλως στόχων...

Την ανασυγκρότηση του Πασοκ μπορεί να την αφήσαμε για την ώρα παραπονεμένη, αλλά θα προσπαθήσουμε να επανορθώσουμε στην συνέχεια...

Ο τρόπος που διαχειρίζονται τα ΜΜΕ[5] την «κρίση» στο Πασοκ δεν αφήνει περιθώρια και στον πλέον περιστασιακό παρατηρητή να μην αντιληφθεί την σπουδαιότητα που έχει το ξεκαθάρισμα του «τοπίου» για ποικίλα εξουσιαστικά συμφέροντα. Μια «κρίση» που δεν αποτέλεσε έκπληξη για κανένα[6].

σιαστή» Γ. Παπανδρέου και στον «ασυγκράτητο και ικανό για όλα» Βενιζέλο.

Ούτε βέβαια σε περισπούδαστα συμπεράσματα του είδους «δεν υπήρχε ιδεολογική αποσαφήνιση και διακριτότητα στην φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ» ή στα «χαμένα αριστερά οράματα».

Εύκολα οι «θεράποντες ιατροί» «ξεχνούν» ότι ήδη από το 1992 ο Ανδρέας Παπανδρέου απαγόρευε στους «φανατικούς» του κόμματος να αποκαλούν χούντα την κυβέρνηση της ΝΔ, ο «κεντρώος» Γεννηματάς, ακόμα πιο πριν, είχε κάνει δημόσια την αυτοκριτική του για το «χρονοντούλαπο της ιστορίας», ο «οραματιστής» Λαλιώτης αναζητούσε εναγωνίως «τις μεγάλες ιδέες ανάτασης πέρα και έξω από τα κόμματα», προτείνοντας μια διακομματική Φιλική Εταιρεία, ο Κουρής, εκδότης της Αυριανής, της εφημερίδας «που γκρέμισε τον καραμανλισμό», ζητούσε από τον Καραμανλή «να αξιοποιήσει το κύρος του, χάριν του τόπου», ενώ οι αντιιμπεριαλιστικές και αντιευρωπαϊκές κορώνες έδωσαν την θέση τους στην γεμάτη νόημα σιωπή μέχρι να ξεχαστούν πλήρως, πεδίον πλέον δόξης λαμπρόν μόνο για τους ιστορικούς του μέλλοντος...

«Ξεχνούν», ακόμη, ότι ο Σημίτης, ήδη από το 1985, είχε επιλεγεί από τον ίδιο τον Ανδρέα Παπανδρέου για να βάλει σε άμεση εφαρμογή τις κατάλληλες διαχειριστικές προτάσεις, χωρίς τις οποίες δεν θα μπορούσε να λάβει σάρκα και οστά ο ιδεολογικός «κατευνασμός» που επέβαλλε η αναπροσαρμογή του «συμβολαίου με το λαό».

Οι βάσεις για την ένταξη, έστω και καθυστερημένα, του Πασοκ στην «ώριμη» ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία ήταν ήδη γερές: Απλά ενδεικτικό είναι το γεγονός, ότι το διάστημα ανάμεσα στο 1981 και 1986, περίπου το 90% των ενεργών μελών του κόμματος ήταν κρατικοδίαιτα, χωρίς να υπάρχει καμία αναντιστοιχία με την σχέση της ίδιας της «βάσης» με την «κατώτερη» ή «ανώτερη» δημοσιοϋπαλληλία, ενώ, λίγο αργότερα, μετά τις εκλογές του Ιουνίου του 1989 το Πασοκ διεύρυνε κατά πολύ την επιρροή του στην ΓΣΕΕ, για να επιβεβαιώσει την ηγεμονία του έναντι του ΚΚΕ στους ψηφοφόρους των «εργατολαϊκών στρωμάτων».

Η διάκριση, λοιπόν, αυτή τη στιγμή σε «εκσυγχρονιστές» και «αντιεκσυγχρονιστές» είναι απλά ένα καλαμπουράκι που δεν πείθει κανένα. Όπως δεν πείθουν και οι εκ των υστέρων κριτικές στην «συμμετοχική δημοκρατία», στα «μεγαλεπήβολα αντικρατιστικά προτάγματα περιφερειακής αποκέντρωσης», στην εξύψωση των «μη»-κυβερνητικών Οργανώσεων και στην «μεσσιανική» προσχώρηση στο πνεύμα της νέας ηλεκτρονικής εποχής που έκανε «σημαία» του ο Γ. Παπανδρέου.

Εντελώς «τυχαία» είναι οι ίδιοι που δεν έκρυβαν την βαθιά τους ικανοποίηση πρόσφατα, όταν διαπίστωναν ότι «οι πολίτες που έχουν κουραστεί από τον μικροκομματισμό, διαδήλωναν σιωπηλά την οργή τους, ότι ακόμα και μεταξύ τους μιλούσαν χαμηλόφωνα», και επειδή «δυσφημίστηκε» η χώρα από την τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή, απαιτούσαν να ιδρυθεί υπουργείο Περιβάλλοντος!!!

Η ουσία βρίσκεται στην απαίτηση όλων των εξουσιαστικών μερίδων για πλήρη ανάνηψη του Πασοκ, και η στήριξη με κάθε τρόπο σε μια σταθερή διάδοχη κατάσταση, ώστε να αποφευχθούν κλυδωνισμοί που θα συνταράξουν κι όλους τους υπόλοιπους μηδενός εξαιρουμένου.

Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά, ότι ακόμα δεν έχει «απαντηθεί» κοινωνικά ούτε ο θάνατος δεκάδων ανθρώπων από τις πυρκαγιές, ούτε η «ανεκτίμητη» περιβαλλοντική καταστροφή. Ακόμα

Αντίθετα, **οι συμμετοχικές αυταπάτες τρέφονται πολλές φορές από εκείνο τον λαϊκισμό**[2], που εμφανίζεται κάθε φορά που είναι «αναγκαία» μια πολιτική λογική για να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ του πολιτικού πεδίου και της κοινωνίας. Μ' άλλα λόγια πολιτικές δυνάμεις, αλλά και «κινήματα» που επιδιώκουν να συνδεθούν με την κοινωνία, **προσφεύγουν στη συναρίθμηση με τον «λαό», που «αρνείται» συμμετέχοντας στην εκλογική διαδικασία!!!**

Αυτού του είδους ο λαϊκισμός χωρίς αναστολές αντικαθιστά πολλές φορές την μέχρι πρότινος συνεπή απέχθεια στις κοινωνικές συνθέσεις των, άλλο τόσο, «συνεπών πρωτοποριών»...

Είχαμε όμως ακόμα μιλήσει για μια ευρύτερη κρατική ανασυγκρότηση που επιχειρείται με ορόσημο τις εκλογές της 16ης Σεπτέμβρη.

Και πράγματι στο μετεκλογικό πολιτικό σκηνικό είναι όλοι παρόντες.

Οι συνεχιστές της κρατικής διαχείρισης (ΝΔ) που προβάλλουν πλέον «ένα μοντέλο νέας διακυβέρνησης», οι «αυτοσυγκρατημένοι φορείς» της πολιτικής σταθερότητας (ΚΚΕ)[3], εκείνοι που ακόμα σκέφτονται αν θέλουν να «στρίψουν» αριστερά, ή να «ξαναστρίψουν» εκσυγχρονιστικά (ΠΑΣΟΚ), οι άλλοι που επιχαίρονται πάντα «συγκρατημένα» για την «αριστερή στροφή της κοινωνίας» που τους ...βρήκε στον δρόμο της και πρόσφερε το βουλευτιλίκι ακόμα και σε ορισμένους «παλαιούς πολεμιστές» (ΣΥΡΙΖΑ) και τέλος οι .... παλιόφιλοι του ΛΑΟΣ, «ακραίοι» μεν αλλά ανέκαθεν πολιτικά αναγνωρισμένοι δε.

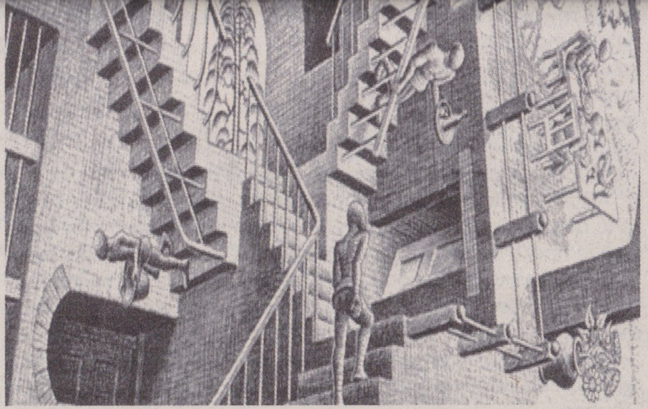
Και επειδή οι συναινετικές διαδικασίες δεν εξελίσσονται με ευχολόγια και υποσχέσεις, αλλά με έμπρακτες αποδείξεις, ο μπουναμάς στους νεοφερμένους ήρθε στα γρήγορα με την απόσυρση του βιβλίου της ιστορίας. Η περίπτωση, λοιπόν, του ΛΑΟΣ, όχι απλά δεν είναι ανταγωνιστική στην πολιτική σταθερότητα γιατί δήθεν στερεί μια άνετη πλειοψηφία στην ΝΔ, αλλά αντίθετα **δίνει στην τελευταία την δυνατότητα να συνεχίσει να καλλιεργεί την εικόνα της στροφής στο «μεσαίο» χώρο** και ταυτόχρονα να παραμένει πολιτικά εκπροσωπούμενο ένα συνονθύλευμα ψηφοφόρων σ' ένα συγγενικό έτσι κι αλλιώς πολιτικό χώρο με την ΝΔ[4].

Σινιάλα συναίνεσης όμως είχαμε και από τον άλλο συνήθη ύποπτο.

Γιατί, ούτε παράλογη, ούτε ανεκδιήγητη είναι η ανακοίνωση του ΚΚΕ, ότι «τόσο η Νέα Δημοκρατία όσο και το Πασοκ, παρά τις απώλειες που υπέστησαν, **διατηρούν σημαντικές δυνάμεις** για την συνέχιση της πολιτικής που έχουν δεσμευθεί στο μεγάλο κεφάλαιο». Εκτός και αν το ΚΚΕ είχε θέσει στόχο την άμεση διακυβέρνηση της χώρας και δεν το είχαμε καταλάβει, αφού το Πασοκ(!!!) διατηρεί «σημαντικές δυνάμεις», όπως και η ΝΔ...

Αν αυτή η ΔΗΛΩΣΗ, μια τέτοια «στιγμή», δεν είναι μια πεντακάθαρη στήριξη του πολιτικού σκηνικού και μια πεντακάθαρη ΒΕΒΑΙΩΣΗ των προθέσεων για την, με κάθε τρόπο, αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας στο όνομα της πολιτικής σταθερότητας, τότε τι θα μπορούσε να είναι;

Για τους ίδιους λόγους, δεν είναι έκπληξη η συνάντηση Χη-

νοφώτη, του νέου υπεύθυνου στα θέματα δημόσιας τάξης, με τον πάντα πρόθυμο Χρυσοχοΐδη τον πάλαι ποτέ υπουργό δημόσιας τάξης του Πασοκ στους καιρούς της «εξάρθρωσης της τρομοκρατίας». Η συνάντηση τους στο ξενοδοχείο Χίλτον είναι, εξίσου προφανώς, η απαρχή μιας στενής συνεργασίας για την επίτευξη των κοινών ούτως ή άλλως στόχων...

Την ανασυγκρότηση του Πασοκ μπορεί να την αφήσαμε για την ώρα παραπονεμένη, αλλά θα προσπαθήσουμε να επανορθώσουμε στην συνέχεια...

Ο τρόπος που διαχειρίζονται τα ΜΜΕ[5] την «κρίση» στο Πασοκ δεν αφήνει περιθώρια και στον πλέον περιστασιακό παρατηρητή να μην αντιληφθεί την σπουδαιότητα που έχει το ξεκαθάρισμα του «τοπίου» για ποικίλα εξουσιαστικά συμφέροντα. Μια «κρίση» που δεν αποτέλεσε έκπληξη για κανένα[6].

Ταυτόχρονα, η αποκλειστική ενασχόληση με τα εσωκομματικά του Πασοκ είναι και η πρώτη προίκα της «νέας διακυβέρνησης Καραμανλή», ως ένδειξη της συνέχισης της συναινετικής διαδικασίας από τους λοιπούς συνδαιτυμόνες, είτε δηλαδή από τα ΜΜΕ, είτε από τους λοιπούς εκπρόσωπους της αντιπολίτευσης, που δήθεν παραμένουν σιωπηλοί γενικώς μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο.

Είναι γεγονός ότι τα μεγαλύτερα συγκροτήματα τύπου «ψήφισαν» από την πρώτη στιγμή, αναζητώντας από κοινού μια «δυνατή» διάδοχη κατάσταση εξουσίας στο Πασοκ[7]. Οι ιδιοκτήτες τους γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο χρόνος πιέζει και για την ακρίβεια πιέζουν οι ποικίλες επερχόμενες αναλήψεις μεγάλων έργων.

Αφ' ετέρου, ζωτικής σημασίας παραμένει για τους συνδιαχειριστές της «κρίσης» η δυνατότητα ανάκαμψης όσο το δυνατόν γρηγορότερα και η δυνατότητα ενός ικανοποιητικού κοινωνικού ελέγχου από τον συγκεκριμένο κομματικό σχηματισμό.

Για την ώρα, ο «ασθενής» περνάει συνεχείς εξετάσεις με το σήριαλ των δημοσκοπήσεων να τείνει να πάρει εφιαλτικές διαστάσεις με συνεχείς δημοσιοποιήσεις καινούργιων ερευνών. Οι δημοσκοπήσεις παραμένουν το κυρίως πιάτο που εξαναγκάζεται να καταναλώσει η λεγόμενη κοινή γνώμη και που σερβίρεται από τους συνήθεις αναλυτές και καλεσμένους των τηλεπαραθύρων, αλλά και στηρίζεται ιδεολογικά από μια κόμματος ήταν κρατικοδίαιτα, χωρίς να υπάρχει καμία αντιστοιχία με την σχέση της ίδιας της «βάσης» με την «κατώτερη» ή «ανώτερη» δημοσιοϋπαλληλία, ενώ, λίγο αργότερα, μετά τις εκλογές του Ιουνίου του 1989 το Πασοκ διεύρυνε κατά πολύ την επιρροή του στην ΓΣΕΕ, για να επιβεβαιώσει την ηγεμονία του έναντι του ΚΚΕ στους ψηφοφόρους των «εργατολαϊκών στρωμάτων».

Η διάκριση, λοιπόν, αυτή τη στιγμή σε «εκσυγχρονιστές» και «αντιεκσυγχρονιστές» είναι απλά ένα καλαμπουράκι που δεν πείθει κανένα. Όπως δεν πείθουν και οι εκ των υστέρων κριτικές στην «συμμετοχική δημοκρατία», στα «μεγαλεπήβολα αντικρατιστικά προτάγματα περιφερειακής αποκέντρωσης», στην εξύψωση των «μη»-κυβερνητικών Οργανώσεων και στην «μεσσιανική» προσχώρηση στο πνεύμα της νέας ηλεκτρονικής εποχής που έκανε «σημαία» του ο Γ. Παπανδρέου.

Εντελώς «τυχαία» είναι οι ίδιοι που δεν έκρυβαν την βαθιά τους ικανοποίηση πρόσφατα, όταν διαπίστωναν ότι «οι πολίτες που έχουν κουραστεί από τον μικροκομματισμό, διαδηλώναν σιωπηλά την οργή τους, ότι ακόμα και μεταξύ τους μιλούσαν χαμηλόφωνα», και επειδή «δυσφημίστηκε» η χώρα από την τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή, απαιτούσαν να ιδρυθεί υπουργείο Περιβάλλοντος!!!

Η ουσία βρίσκεται στην απαίτηση όλων των εξουσιαστικών μερίδων για πλήρη ανάνηψη του Πασοκ, και η στήριξη με κάθε τρόπο σε μια σταθερή διάδοχη κατάσταση, ώστε να αποφευχθούν κλυδωνισμοί που θα συνταράξουν κι όλους τους υπόλοιπους μηδενός εξαιρουμένου.

Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά, ότι ακόμα δεν έχει «απαντηθεί» κοινωνικά ούτε ο θάνατος δεκάδων ανθρώπων από τις πυρκαγιές, ούτε η «ανεκτίμητη» περιβαλλοντική καταστροφή. Ακόμα γνωρίζουν ότι οι κοινωνικές επιπτώσεις θα είναι πολύπλευρες και δεν έχουν αφομοιωθεί ούτε από την τεράστια επιχείρηση εξαγοράς συνειδήσεων που στήθηκε από την πρώτη στιγμή, ούτε από την ανασφάλεια που έσπευσαν να επιτείνουν και στην συνέχεια να διαχειριστούν.

Είναι, όμως, επίσης βέβαιο ότι έχουν σχεδιάσει ήδη τους τρόπους καταστολής κάθε προσπάθειας εναντίωσης στην υλοποίηση των «εκκρεμοτήτων» που τους απασχολούν, είτε οι αφορμές θα είναι το ασφαλιστικό, είτε οι μεταρρυθμίσεις σε εκπαίδευση και το προχώρημα ιδιωτικοποιήσεων.

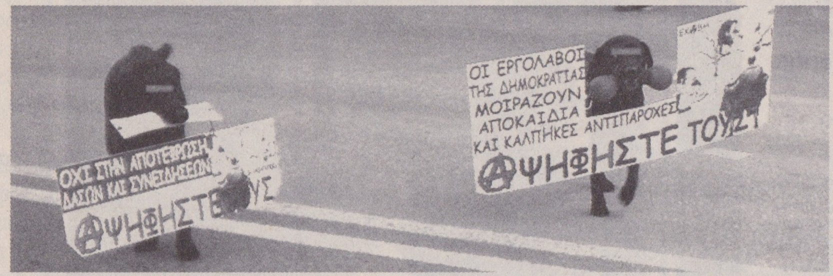
Η συνέχεια προμηνύεται αρκετά ενδιαφέρουσα, όσο και εύφλεκτη...

---

1. Νέα (18-9-2007), Παύλος Τσίμας, Το «αντεστραμμένο '96»: *«Ο λεγόμενος «εκσυγχρονισμός», ο εξευρωπαϊσμός ήταν ένας στόχος που είχε ευρύτερη αποδοχή και δημιουργούσε ευρύτερους κύκλους συναίνεσης. Γι' αυτό και η κυβέρνηση εκείνη επιβίωσε μεγάλων κοινωνικών και διεθνών κρίσεων και, παρά τις αδυναμίες της, επέτυχε τον βασικό της στόχο: την ένταξη της ελληνικής οικονομίας στη ζώνη του ευρώ».*

2. Χρήστος Λυριντζής, Λαϊκισμός: Η έννοια και πρακτικές: *«Είναι προφανές ότι η ιδιαιτερότητα του λαϊκισμού δεν πρέπει να αναζητηθεί στις κοινωνικές βάσεις των λαϊκίστικων «κινημάτων», διότι είναι εμφανώς ανόμοιες, ούτε στην πολιτική τους ιδεολογία,*

Δ.Ε.Θ. 2007

Προεκλογική Δ.Ε.Θ. στη Θεσσαλονίκη και η αγωνία του κράτους να κρατηθεί σε ήρεμα επίπεδα η διαδήλωση του Σαββάτου 8 Σεπτεμβρίου φάνηκε από μέρες πριν. Τα κατασταλτικά μέτρα της πρυτανείας, με κλείδωμα εισόδων, τοποθέτηση μπαρών, κλείσιμο των σχολών (που είναι οι φοιτητικοί σύλλογοι που φωνασκούν για το άσυλο;) λειτούργησαν αποτρεπτικά για πολύ κόσμο απ' το να κατέβει στην πορεία. Σ' αυτά προστίθενται φυσικά και οι συνεχείς έλεγχοι των μπάτσων γύρω από το πανεπιστήμιο.

Η επιλογή των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ να αποσυρθούν από την Αριστοτέλους, όπου καλούσαν σε συγκέντρωση, έδωσε την ώθηση και στο να ατονήσει η όποια παρουσία στο κέντρο της πόλης. Σ' αυτό βοήθησαν και οι πρυτανικές αρχές, που με ψήφους 3-5 έβγαλαν μια ανακοίνωση στην οποία καταδικάζουν τα επεισόδια (αλίμονο!), ενώ με πρωτοβουλία τους κλειδώθηκαν οι μεταλλικές πόρτες που οδηγούν στα προαύλια της Φιλοσοφικής και άλλων σχολών στο ΑΠΘ.

Στην Καμάρα συγκεντρώνονται αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και άλλοι που συμμετέχουν σε πορεία σχηματίζοντας μπλοκ πίσω από μπλοκ αριστεριστών. Στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Αγ. Σοφίας γίνεμην κινηθούν προς τη Δ.Ε.Θ. και αν το κάνουν αυτό να γίνει με πολύ ήπια παρουσία. Έτσι, όταν το μαύρο μπλοκ φτάνει απέναντι από το Βελλίδειο, δεν υπάρχουν άλλες πορείες, αφού είτε τελείωσαν πιο πριν, είτε ήρθαν αργότερα για να παραταχτούν ειρηνικά (ΠΑΜΕ). Έτσι, η πορεία τελειώνει στην Καμάρα. Τα κοράκια των καναλιών, με τρεχάμενα σάλια, περιμένουν ψηλά στους γερανούς πάνω από τα κεφάλια των διαδηλωτών και φροντίζουν ώστε να δώσουν το κατάλληλο υλικό (φιλμ), μετά, στους μπάτσους.

Αργότερα το βράδυ διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπα επιτίθενται στους μπάτσους απέναντι από τη βιβλιοθήκη με πέτρες και μολότοφ. Απλώνουν πανό με «αλφάδι» που γράφει «ΦΩΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ και ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΑΣΗ». Ασφ-αλήτες που βρίσκονται μέσα στο ΑΠΘ προχωρούν στη σύλληψη μιας κοπέλας, ενώ γύρω στα 20 άτομα προσάγονται από τους γύρω δρόμους. Το κερασάκι στην τούρτα ήταν τα ελικόπτερα της αστυνομίας που πετούσαν όλη μέρα και νύχτα πάνω από το κέντρο επιβεβαιώνοντας ότι η φετινή Δ.Ε.Θ. ήταν η πιο μπατσοκρατούμενη των τελευταίων χρόνων.

Ο γνωστός τηλε-μαϊντανός πρύτανης Α. Μάνθος έρχεται να επιβε-

Υποχωρώντας μπροστά στην Καταστολή

Η καταστολή είναι συνυφασμένη και αλληλένδετη με την ύπαρξη του κράτους και της όποιας εξουσιαστικής οργάνωσης επιβάλλεται πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες. Από αρχαιοτάτων χρόνων, μέσα στην περίοδο για την οποία έχουμε γραπτά στοιχεία, καταστολή υπήρχε με διάφορες μορφές. Από τους έφορους στην αρχαία Αθήνα μέχρι τους ιεροεξεταστές στη μεσαιωνική Ισπανία, από τις εκπομπές τύπου «Big Brother» που προβάλλουν τα σύγχρονα πρότυπα του lifestyle και της κατανάλωσης, μέχρι τους πολυσπούδαστους αναλυτές και ψυχολόγους των μοντέρνων μπάτσων της συνείδησης, οι εξουσιαστές πάντα θα προωθούν την καταστολή της σκέψης και του σώματος, προσαρμόζοντάς την στα δεδομένα της εποχής, προσπαθώντας έτσι να σπάσουν κάθε έκφραση κοινωνικής αλληλεγγύης - ανυπακοής - διαφορετικότητας (π.χ. ρουφιάνοι πολίτες στα πλαίσια μιας πιο ασφαλούς κοινωνίας, διαχωρισμός στο σχολείο, στιγματισμός).

Μέσω της δημιουργίας εσωτερικών ή εξωτερικών εχθρών προς την «κοινωνική ειρήνη» και τον πολιτισμό, απονέμουν τον τίτλο και αποδίδουν το ρόλο του εγγυητή της ασφάλειας και της σταθερότητας στους μηχανισμούς καταστολής και τους παρουσιάζουν ως απαραίτητους στα μάτια των πολιτών που έχουν οικολογικά αλλά και ευρύτερα ενδιαφέροντα. Στόχος φυσικά είναι να αποτρέψουν κάθε προσπάθεια κοινωνικής αυτοοργάνωσης - εξεγερτικότητας, διεργασιών και πρακτικών που οδηγούν σ' αυτό προς το οποίο η φυσική τους ροπή για ελευθερία και δικαιοσύνη τους σπρώχνει, αυτό που φοβούνται μη γίνει πράξη κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο: η ΕΞΕΓΕΡΣΗ και η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ από τα δεσμά που έχουν επιβάλλει πάνω σε κάθε άνθρωπο και στη φύση.

Δεν υπάρχει εποχή και τόπος στη γη που, αργά ή γρήγορα, να μην ξέσπασαν εξεγέρσεις που είχαν στόχο την απελευθέρωση από κάθε μορφής επιβολή. Γιατί, οποιαδήποτε μορφή κράτους και να υπήρχε, υπήρδιαφορετικά χαρακτηριστικά. Διαφορετικής μορφής π.χ. είναι η καταστολή στη Σομαλία ή τη Νιγηρία, όπου οι πετρελαϊκές εταιρίες προσπαθούν να ξεζουμίσουν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές μιας χώρας και διαφορετική σε χώρες «ανεπτυγμένες» οικονομικά, όπου η πλύση εγκεφάλου μέσω της εκπαίδευσης και υπόλοιπών σύγχρονων μέσων, όπως τα ΜΜΕ, έχει εξαπλωθεί με πιο «προηγμένο» τρόπο.

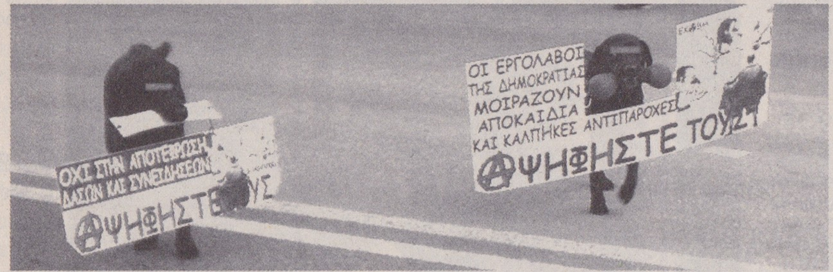
Ένα είναι σίγουρο: η καταστολή αγγίζει όλους και όλες, είναι έτοιμη να χώσει ανθρώπους στη φυλακή, να καταπνίξει εξεγέρσεις σε φυλακές, να κατασπαράξει οποιονδήποτε θελήσει να αρνηθεί το ρόλο που του ετοιμάζουν οι κρατούντες. Και σίγουρα δεν απευθύνεται μόνο στους αναρχικούς.

Έτσι, λοιπόν, οποιαδήποτε μονομερής προσέγγιση σε σχέση με την καταστολή και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Θεσσαλονίκη το βράδυ της 8ης Σεπτεμβρίου θα ήταν λανθασμένη εξ αρχής, μιας και δεν θα αντιμετώπιζε το θέμα στην ολότητά του, δηλαδή καταστολή = εξουσιαστικοί μηχανισμοί - αντιλήψεις -ιεραρχία = κράτος. Κι αυτή είναι μια αντιμετώπιση που δεν λειτουργεί αφαιρετικά ως προς την πραγματικότητα.

Έχει σημασία εδώ μια ιδιαίτερη λεπτομέρεια: η μη αναγνώριση του γεγονότος ότι η πολύχρονη και πολύμορφη δράση των αναρχικών στον «ελλαδικό» χώρο έχει αναπτύξει μια ευρεία μορφή δραστηριοποιήσεων που ξεπερνούν τις ρεφορμιστικές διαμαρτυρίες, μπορεί να οδηγήσει ανθρώπους με αγωνιστικές διαθέσεις στον εγκλωβισμό και σε διλήμματα του τύπου «αφού η καταστολή μας απλώνεται γύρω μας, τότε πρέπει να πάρουμε τον κόσμο με το μέρος μας --> άρα να μας συμπαθήσει ο κόσμος --> άρα να απαρνηθούμε ή να κρύψουμε κάποιες από τις απόψεις μας. Μια τέτοια συμπεριφορά και στάση είναι αναμενόμενο να έχει απήχηση σε μια μερίδα σπουδαστών, που επηρεάζονται ή ακολουθούν αριστερίστικες φοιτητικές οργανώσεις, ή από το ΚΚΕ, ή ακόμα και από τη νεολαία ΠΑΣΟΚ.

Είναι προφανές πόσο ζημιά μπορεί να κάνει αυτή η προσέγγιση. Εκεί, μπορεί μια πολιτικάντικη τεχνική ή και πολιτική προσέγγιση να οδηγήσει στην αδρανοποίηση ή και απαξίωση αναρχικών απόψεων και πρακτικών, εν τέλει. Κι αυτό μπορεί να προέλθει από μια «προσέγγιση» και παραδοχή ότι οι αναρχικές απόψεις και τα αναρχικά προτάγματα δεν είναι πολύ «αρεστά» στον κόσμο. Τέτοιες καταστάσεις είναι ικανές να οδηγήσουν σε πλήρη αναθεώρηση θεμελιακών απόψεων για την αναρχική αλλά και την συνολικότερη απελευθερωτική κοινωνική δράση οδηγώντας σε μονοπάτια, λίγο ως πολύ γνωστά, και σε μεθοδεύσεις που δεν έχουν σχέση με την ουσία μιας ανοιχτής και απελευθερωτικής δημιουργικής δράσης. Οι αναρχικοί/ες δεν έχουν ανάγκη να γίνουν αρεστοί, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά πως όποιοι προσπαθούν να γίνουν αρεστοί είναι εί-

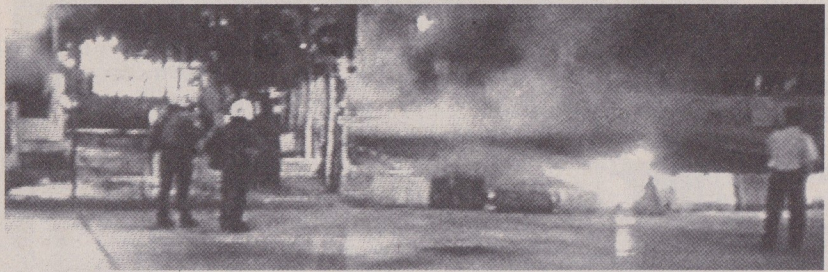
Δ.Ε.Θ. 2007

τασταλτικά μέτρα της πρυτανείας, με κλείδωμα εισόδων, τοποθέτηση μπαρών, κλείσιμο των σχολών (που είναι οι φοιτητικοί σύλλογοι που φωνασκούν για το άσυλο;) λειτούργησαν αποτρεπτικά για πολύ κόσμο απ' το να κατέβει στην πορεία. Σ' αυτά προστίθενται φυσικά και οι συνεχείς έλεγχοι των μπάτσων γύρω από το πανεπιστήμιο.

Η επιλογή των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ να αποσυρθούν από την Αριστοτέλους, όπου καλούσαν σε συγκέντρωση, έδωσε την ώθηση και στο να ατονήσει η όποια παρουσία στο κέντρο της πόλης. Σ' αυτό βοήθησαν και οι πρυτανικές αρχές, που με ψήφους 3-5 έβγαλαν μια ανακοίνωση στην οποία καταδικάζουν τα επεισόδια (αλίμονο!), ενώ με πρωτοβουλία τους κλειδώθηκαν οι μεταλλικές πόρτες που οδηγούν στα προαύλια της Φιλοσοφικής και άλλων σχολών στο ΑΠΘ.

Στην Καμάρα συγκεντρώνονται αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και άλλοι που συμμετέχουν σε πορεία σχηματίζοντας μπλοκ πίσω από μπλοκ αριστεριστών. Στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Αγ. Σοφίας γίνε-

ται επίθεση στη τζαμαρία των Everest. Μόλις η πορεία βγαίνει στην Τσιμισκή γίνεται διαπληκτι-

ες, αφού είτε τελείωσαν πιο πριν, είτε ήρθαν αργότερα για να παραταχτούν ειρηνικά (ΠΑΜΕ). Έτσι, η πορεία τελειώνει στην Καμάρα. Τα κοράκια των καναλιών, με τρεχάμενα σάλια, περιμένουν ψηλά στους γερανούς πάνω από τα κεφάλια των διαδηλωτών και φροντίζουν ώστε να δώσουν το κατάλληλο υλικό (φιλμ), μετά, στους μπάτσους.

Αργότερα το βράδυ διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπα επιτίθενται στους μπάτσους απέναντι από τη βιβλιοθήκη με πέτρες και μολότοφ. Απλώνουν πανό με «αλφάδι» που γράφει «ΦΩΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ και ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΑΣΗ». Ασφ-αλήτες που βρίσκονται μέσα στο ΑΠΘ προχωρούν στη σύλληψη μιας κοπέλας, ενώ γύρω στα 20 άτομα προσάγονται από τους γύρω δρόμους. Το κερασάκι στην τούρτα ήταν τα ελικόπτερα της αστυνομίας που πετούσαν όλη μέρα και νύχτα πάνω από το κέντρο επιβεβαιώνοντας ότι η φετινή Δ.Ε.Θ. ήταν η πιο μπατσοκρατούμενη των τελευταίων χρόνων.

Ο γνωστός τηλε-μαϊντανός πρύτανης Α. Μάνθος έρχεται να επιβε-

βαιώσει στα κανάλια τον κατασταλτικό του ρόλο, αμφισβητώντας μάλιστα ότι η σύλληψη της κοπέλας έ-

στην Καταστολή

Η καταστολή είναι συνυφασμένη και αλληλένδετη με την ύπαρξη του κράτους και της όποιας εξουσιαστικής οργάνωσης επιβάλλεται πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες. Από αρχαιοτάτων χρόνων, μέσα στην περίοδο για την οποία έχουμε γραπτά στοιχεία, καταστολή υπήρχε με διάφορες μορφές. Από τους έφορους στην αρχαία Αθήνα μέχρι τους ιεροεξεταστές στη μεσαιωνική Ισπανία, από τις εκπομπές τύπου «Big Brother» που προβάλλουν τα σύγχρονα πρότυπα του lifestyle και της κατανάλωσης, μέχρι τους πολυσπούδαστους αναλυτές και ψυχολόγους των μοντέρνων μπάτσων της συνείδησης, οι εξουσιαστές πάντα θα προωθούν την καταστολή της σκέψης και του σώματος, προσαρμόζοντάς την στα δεδομένα της εποχής, προσπαθώντας έτσι να σπάσουν κάθε έκφραση κοινωνικής αλληλεγγύης - ανυπακοής - διαφορετικότητας (π.χ. ρουφιάνοι πολίτες στα πλαίσια μιας πιο ασφαλούς κοινωνίας, διαχωρισμός στο σχολείο, στιγματισμός).

Μέσω της δημιουργίας εσωτερικών ή εξωτερικών εχθρών προς την «κοινωνική ειρήνη» και τον πολιτισμό, απονέμουν τον τίτλο και αποδίδουν το ρόλο του εγγυητή της ασφάλειας και της σταθερότητας στους μηχανισμούς καταστολής και τους παρουσιάζουν ως απαραίτητους στα μάτια των πολιτών που έχουν οικολογικά αλλά και ευρύτερα ενδιαφέροντα. Στόχος φυσικά είναι να αποτρέψουν κάθε προσπάθεια κοινωνικής αυτοοργάνωσης - εξεγερτικότητας, διεργασιών και πρακτικών που οδηγούν σ' αυτό προς το οποίο η φυσική τους ροπή για ελευθερία και δικαιοσύνη τους σπρώχνει, αυτό που φοβούνται μη γίνει πράξη κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο: η ΕΞΕΓΕΡΣΗ και η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ από τα δεσμά που έχουν επιβάλλει πάνω σε κάθε άνθρωπο και στη φύση.

Δεν υπάρχει εποχή και τόπος στη γη που, αργά ή γρήγορα, να μην ξέσπασαν εξεγέρσεις που είχαν στόχο την απελευθέρωση από κάθε μορφής επιβολή. Γιατί, οποιαδήποτε μορφή κράτους και να υπήρχε, υπήρχε επιβολή, βία πάνω στους ανθρώπους, καταναγκασμός.

Η μισθωτή σκλαβιά, ο στρατός, η οικογένεια, το σχολείο, η «επαγγελματική αποκατάσταση», δημιουργούν όλες εκείνες τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνθλίβεται η προσωπικότητα του ανθρώπου και διαμορφώνονται οι συνθήκες για την μετατροπή του σε υπήκοο. Και αυτό συμβαίνει ανεξαιρέτως σε δημοκρατικά, κομμουνιστικά, φασιστικά καθεστώτα. Η καταστολή μπορεί να είναι το ίδιο βάναυση με «δεξιές» ή «αριστερές» κυβερνήσεις και αν ανατρέξουμε λίγο στον ελλαδικό χώρο θα δει κανείς ότι δεν μπορεί να κάνει ιδιαίτερη διάκριση ανάμεσα σε κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ, σε σχέση με το ζήτημα αυτό, παρά τις

με πιο «προγ...» τρόπο.

Ένα είναι σίγουρο: η καταστολή αγγίζει όλους και όλες, είναι έτοιμη να χώσει ανθρώπους στη φυλακή, να καταπνίξει εξεγέρσεις σε φυλακές, να κατασπαράξει οποιονδήποτε θελήσει να αρνηθεί το ρόλο που του ετοιμάζουν οι κρατούντες. Και σίγουρα δεν απευθύνεται μόνο στους αναρχικούς.

Έτσι, λοιπόν, οποιαδήποτε μονομερής προσέγγιση σε σχέση με την καταστολή και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Θεσσαλονίκη το βράδυ της 8ης Σεπτεμβρίου θα ήταν λανθασμένη εξ αρχής, μιας και δεν θα αντιμετώπιζε το θέμα στην ολότητά του, δηλαδή καταστολή = εξουσιαστικοί μηχανισμοί - αντιλήψεις -ιεραρχία = κράτος. Κι αυτή είναι μια αντιμετώπιση που δεν λειτουργεί αφαιρετικά ως προς την πραγματικότητα.

Έχει σημασία εδώ μια ιδιαίτερη λεπτομέρεια: η μη αναγνώριση του γεγονότος ότι η πολύχρονη και πολύμορφη δράση των αναρχικών στον «ελλαδικό» χώρο έχει αναπτύξει μια ευρεία μορφή δραστηριοποιήσεων που ξεπερνούν τις ρεφορμιστικές διαμαρτυρίες, μπορεί να οδηγήσει ανθρώπους με αγωνιστικές διαθέσεις στον εγκλωβισμό και σε διλήμματα του τύπου «αφού η καταστολή απλώνεται γύρω μας, τότε πρέπει να πάρουμε τον κόσμο με το μέρος μας --> άρα να μας συμπαθήσει ο κόσμος --> άρα να απαρνηθούμε ή να κρύψουμε κάποιες από τις απόψεις μας. Μια τέτοια συμπεριφορά και στάση είναι αναμενόμενο να έχει απήχηση σε μια μερίδα σπουδαστών, που επηρεάζονται ή ακολουθούν αριστερίστικες φοιτητικές οργανώσεις, ή από το ΚΚΕ, ή ακόμα και από τη νεολαία ΠΑΣΟΚ.

Είναι προφανές πόσο ζημιά μπορεί να κάνει αυτή η προσέγγιση. Εκεί, μπορεί μια πολιτικάντικη τεχνική ή και πολιτική προσέγγιση να οδηγήσει στην αδρανοποίηση ή και απαξίωση αναρχικών απόψεων και πρακτικών, εν τέλει. Κι αυτό μπορεί να προέλθει από μια «προσέγγιση» και παραδοχή ότι οι αναρχικές απόψεις και τα αναρχικά προτάγματα δεν είναι πολύ «αρεστά» στον κόσμο. Τέτοιες καταστάσεις είναι ικανές να οδηγήσουν σε πλήρη αναθεώρηση θεμελιακών απόψεων για την αναρχική αλλά και την συνολικότερη απελευθερωτική κοινωνική δράση οδηγώντας σε μονοπάτια, λίγο ως πολύ γνωστά, και σε μεθοδεύσεις που δεν έχουν σχέση με την ουσία μιας ανοιχτής και απελευθερωτικής δημιουργικής δράσης. Οι αναρχικοί/ες δεν έχουν ανάγκη να γίνουν αρεστοί, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά πως όποιοι προσπαθούν να γίνουν αρεστοί είναι είτε υποτακτικοί, είτε θέλουν να χειραγωγήσουν. Οι αναρχικοί/ες δεν χρειάζονται κάποιου είδους «ευρωπαϊκή» κατεύθυνση, είτε με γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές τάσεις, είτε με δημιουργία χώρων και καταστάσεων, που αναπαράγουν κάποια από τα πρότυπα του πάλαι ποτέ χιπισμού.

Αφού η καταστολή είναι ένα ευρύτερο ζήτημα, δεν μπορεί να ειδωθεί παρά συνδεμένο με την ύπαρξη του κράτους και άρα η καλύτερη προσέγγιση είναι η συνολική κατάθεση απόψεων και η δράση από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ σκοπιά.

Το να κάνουμε βήματα πίσω κάθε φορά που έχουμε συλληφθέντες / προφυλακισμένους ή εισβολή στα πανεπιστήμια, είναι το βούτυρο στο ψωμί του κράτους.

3-5 εργαλών μια ανακοίνωση στην οποία καταδικάζουν τα επεισόδια (αλίμονο!), ενώ με πρωτοβουλία τους κλειδώθηκαν οι μεταλλικές πόρτες που οδηγούν στα προαύλια της Φιλοσοφικής και άλλων σχολών στο ΑΠΘ.

Στην Καμάρα συγκεντρώνονται αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και άλλοι που συμμετέχουν σε πορεία σχηματίζοντας μπλοκ πίσω από μπλοκ αριστεριστών. Στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Αγ. Σοφίας γίνεται επίθεση στη τζαμαρία των Everest. Μόλις η πορεία βγαίνει στην Τσιμισκή γίνεται διαπληκτισμός με μέλη της περιφρούρησης της πορείας και τα ΜΑΤ βρίσκουν ευκαιρία να πλησιάσουν. Ένας ΜΑΤατζής ρίχνει με τη φυσούνα δακρυγόνο και ο κόσμος αρχίζει να τρέχει μπροστά. Γρήγορα ανασυγκροτείται και προχωράει προς τη Δ.Ε.Θ. Όμως, οι σχεδιασμοί των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς, ως επί το πλείστον, είναι να

που βρίσκονται μέσα στο ΑΠΘ προχωρούν στη σύλληψη μιας κοπέλας, ενώ γύρω στα 20 άτομα προσάγονται από τους γύρω δρόμους. Το κερασάκι στην τούρτα ήταν τα ελικόπτερα της αστυνομίας που πετούσαν όλη μέρα και νύχτα πάνω από το κέντρο επιβεβαιώνοντας ότι η φετινή Δ.Ε.Θ. ήταν η πιο μπατσοκρατούμενη των τελευταίων χρόνων.

Ο γνωστός τηλε-μαϊντανός πρύτανης Α. Μάνθος έρχεται να επιβεβαιώσει στα κανάλια τον κατασταλτικό του ρόλο, αμφισβητώντας μάλιστα ότι η σύλληψη της κοπέλας έγινε μέσα στο ΑΠΘ, και συνεχίζοντας τις συκοφαντίες ενάντια σε όσους συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής, δίνοντας ουσιαστικά χείρα βοηθείας στην αριστερά και σε όσους προσπαθούν να καταστείλουν τις όποιες εξεγερτικές διαθέσεις, ειδικά σε τέτοιες κρίσιμες για το κράτος δοκιμασίες…

νισμούς καταστολής και τους παρουσιάζουν ως απαραίτητους στα μάτια των πολιτών που έχουν οικολογικά αλλά και ευρύτερα ενδιαφέροντα. Στόχος φυσικά είναι να αποτρέψουν κάθε προσπάθεια κοινωνικής αυτοοργάνωσης - εξεγερτικότητας, διεργασιών και πρακτικών που οδηγούν σ' αυτό προς το οποίο η φυσική τους ροπή για ελευθερία και δικαιοσύνη τους σπρώχνει, αυτό που φοβούνται μη γίνει πράξη κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο: η ΕΞΕΓΕΡΣΗ και η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ από τα δεσμά που έχουν επιβάλλει πάνω σε κάθε άνθρωπο και στη φύση.

Δεν υπάρχει εποχή και τόπος στη γη που, αργά ή γρήγορα, να μην ξέσπασαν εξεγέρσεις που είχαν στόχο την απελευθέρωση από κάθε μορφής επιβολή. Γιατί, οποιαδήποτε μορφή κράτους και να υπήρχε, υπήρχε επιβολή, βία πάνω στους ανθρώπους, καταναγκασμός.

Η μισθωτή σκλαβιά, ο στρατός, η οικογένεια, το σχολείο, η «επαγγελματική αποκατάσταση», δημιουργούν όλες εκείνες τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνθλίβεται η προσωπικότητα του ανθρώπου και διαμορφώνονται οι συνθήκες για την μετατροπή του σε υπήκοο. Και αυτό συμβαίνει ανεξαιρέτως σε δημοκρατικά, κομμουνιστικά, φασιστικά καθεστώτα. Η καταστολή μπορεί να είναι το ίδιο βάναυση με «δεξιές» ή «αριστερές» κυβερνήσεις και αν ανατρέξουμε λίγο στον ελλαδικό χώρο θα δει κανείς ότι δεν μπορεί να κάνει ιδιαίτερη διάκριση ανάμεσα σε κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ, σε σχέση με το ζήτημα αυτό, παρά τις επιμέρους ιδιαιτερότητες που θα μπορούσαν να επισημανθούν σε ορισμένες χρονικές περιόδους.

Προσπαθώντας να εδραιώσουν την καταστολή, οι εξουσιαστές διαμορφώνουν και ένα σωρό ιδεολογήματα. Παράδειγμα, η καταστολή που ακολούθησε τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, πλαισιώθηκε και από μια ιδεολογική καμπάνια για το ισλάμ και την «τρομοκρατία», με τις όποιες διαφοροποιήσεις σε περιοχές του πλανήτη.

Σε κάθε περιοχή του πλανήτη, η καταστολή έχει και προσέγγιση. Εκεί, μπορεί μια πολιτικάντικη τεχνική η και πολιτική προσέγγιση να οδηγήσει στην αδρανοποίηση ή και απαξίωση αναρχικών απόψεων και πρακτικών, εν τέλει. Κι αυτό μπορεί να προέλθει από μια «προσέγγιση» και παραδοχή ότι οι αναρχικές απόψεις και τα αναρχικά προτάγματα δεν είναι πολύ «αρεστά» στον κόσμο. Τέτοιες καταστάσεις είναι ικανές να οδηγήσουν σε πλήρη αναθεώρηση θεμελιακών απόψεων για την αναρχική αλλά και την συνολικότερη απελευθερωτική κοινωνική δράση οδηγώντας σε μονοπάτια, λίγο ως πολύ γνωστά, και σε μεθοδεύσεις που δεν έχουν σχέση με την ουσία μιας ανοιχτής και απελευθερωτικής δημιουργικής δράσης. Οι αναρχικοί/ες δεν έχουν ανάγκη να γίνουν αρεστοί, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά πως όποιοι προσπαθούν να γίνουν αρεστοί είναι είτε υποτακτικοί, είτε θέλουν να χειραγωγήσουν. Οι αναρχικοί/ες δεν χρειάζονται κάποιου είδους «ευρωπαϊκή» κατεύθυνση, είτε με γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές τάσεις, είτε με δημιουργία χώρων και καταστάσεων, που αναπαράγουν κάποια από τα πρότυπα του πάλαι ποτέ χιτισμού.

Αφού η καταστολή είναι ένα ευρύτερο ζήτημα, δεν μπορεί να ειδωθεί παρά συνδεμένο με την ύπαρξη του κράτους και άρα η καλύτερη προσέγγιση είναι η συνολική κατάθεση απόψεων και η δράση από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ σκοπιά.

Το να κάνουμε βήματα πίσω κάθε φορά που έχουμε συλληφθέντες / προφυλακισμένους ή εισβολή στα πανεπιστήμια, είναι το βούτυρο στο ψωμί του κράτους.

Η θετική ή μη απήχηση που έχει κάθε φορά η αναρχική δράση, δεν θα πρέπει να παραβλέπεται πως, **σχετίζεται με τις κοινωνικές συνθέσεις που πραγματοποιούνται**. Αυτό, όσο κι αν προσπαθούν να το διαστρεβλώσουν οι αριστεροί πολιτικοί, ανοίγει το δρόμο και για ακόμα δυναμικότερη παρουσία σε πολύ περισσότερα σημεία αντιπαράθεσης, αλλά χωρίς προσποιήσεις και υποχωρήσεις στα θεμελιακά ζητήματα της ανθρωπινότητας και της ελευθερίας.

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ και Σύντροφοι

διότι παρά τα κοινά σημεία, υπάρχουν σημαντικές διαφορές».

3. Γεράσιμος Μοσχονάς, Ελευθεροτυπία 18-9-2007: *«Η αριστερά, ύστερα από χρόνια περιθωριοποίησης, κατέχει πλέον μια ισχυρότατη θέση στο πολιτικό σύστημα».*

4. ΝΕΤ (26-2-2007), Ανδρέας Λυκουρέντζος: *«Μάχη σ' όλα τα μέτωπα, μεταρρυθμίσεις παντού. Η Ελλάδα είναι η τελευταία κομμουνιστική χώρα στον πλανήτη και αν δεν τρέξουμε να προλάβουμε τις εξελίξεις, θα μας ξεπεράσουν οι χώρες που μέχρι χθες ήταν πίσω από εμάς…»*

5. Καθημερινή (17-9-2007), κύριο άρθρο: *«Ο τόπος χρειάζεται ισχυρή αντιπολίτευση, ένα Πασοκ μοντέρνο και με προτάσεις».*

6. Βήμα (18-9-2007), Υπότιτλος πρωτοσέλιδου: *«Υποδείξεις μετά την βαρύτατη εκλογική ήττα του Πασοκ».* Κύριος τίτλος: *«Παραιτηθείτε κύριε Πρόεδρε».*

Νέα (18-9-2007), Γιώργος Παπαχρήστος, δημοσιογράφος: *«Κίνημα Βενιζελικών μετά την ήττα […] Εισηγήσεις κορυφαίων στον Γ. Παπανδρέου να αποσυρθεί».* Γιώργος Πλειός, αναπληρωτής καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών: *«Ο Γιώργος Παπανδρέου εξελέγη πρόεδρος του Πασοκ χάριν της δημοφιλίας του στις δημοσκοπήσεις. Δεν μπόρεσε όμως να εκπληρώσει τις προσδοκίες».*

Γεράσιμος Μοσχονάς, επίκουρος καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο: *«Το Πασοκ έχει ηττηθεί εκλογικά και ιδεολογικά. Την ευθύνη γι' αυτό την έχουν πολλοί από τα παρόντα και τα ιστορικά στελέχη του κόμματος. Εν τέλει, όμως, η μεγάλη ευθύνη ανήκει στον ηγέτη».*

Ελευθεροτυπία, Γ. Καρελιάς: *«Γι' αυτό η μόνη υπηρεσία που μπορεί να προσφέρει σ' αυτή τη φάση (ο Παπανδρέου), είναι να οργανώσει άψογα την διαδικασία εκλογής του νέου αρχηγού, χωρίς να είναι ο ίδιος υποψήφιος».*

Καθημερινή (18-9-2007), Σταύρος Λυγερός: *«Η μαζική μετακίνηση στελεχών από τον ηττημένο πρόεδρο προς τον διεκδικητή του «θρόνου» το επιβεβαιώνει. Αναμφίβολα, τα «μεγάλα αφεντικά» τραβάνε το χαλί κάτω από τα πόδια του Γ. Παπανδρέου. Αυτό, όμως είναι η χαριστική βολή και όχι η αιτία της επικείμενης πτώσης του».*

7. Ελευθεροτυπία (30-8-2007): *«Προς πεντακομματική βουλή με αδύναμη κυβέρνηση».*

Βήμα (9-9-2007), Πρετεντέρης: *«Και μια βδομάδα πριν από τις εκλογές ο απερχόμενος Πρωθυπουργός έχει αφεθεί απερίσπαστος να υποδύεται τη «μόνη λύση». Η αδυναμία των άλλων αποδεικνύεται, για άλλη μια φορά, το τελευταίο επιχείρημα του κ. Καραμανλή. Ενδεχομένως το ρίσκο του πρωθυπουργού να πιάσει. Ακόμη και έτσι όμως όλοι υποψιαζόμαστε ότι η 17η Σεπτέμβρη 2007 δεν θα έχει καμία σχέση με την 9η Μαρτίου 2004. Η νέα κυβέρνηση θα είναι μια αδύνατη κυβέρνηση».*

ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΕΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Είναι γεγονός πως στα τελευταία δύο τουλάχιστον χρόνια γινόμαστε μάρτυρες συνεχώς εξεγερτικών γεγονότων και αποπειρών καθώς και δεκάδων άλλων μορφών αγώνα και αντιστάσεων που λαμβάνουν χώρα στα κρατικά-κολαστήρια-φυλακές.

Τα συνεχή και όλο αυξανόμενα κρούσματα ψυχολογικών και σωματικών βασανιστηρίων εκ μέρους των κρατούντων η έλλειψη κάθε σεβασμού προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, οι αισχρές και αντιανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης όπως και οι εκατοντάδες θάνατοι - δολοφονίες ήταν μερικές από τις αιτίες που οδήγησαν τους κρατουμένους στο να ξεσηκωθούν ενάντια στο βασανιστήριο του εγκλεισμού.

Μπροστά στην συσσωρευμένη οργή των εγκλείστων κράτος και κυριαρχία είναι γεγονός πως βρέθηκε σε αρκετά δύσκολη θέση. Είδε πως η μέχρι τότε πολιτική ναρκοκαταστολής που ακολουθούσε έπεσε στο κενό και απεφάνθη πως έπρεπε να δείξει το πραγματικό πρόσωπο του αυτό της στυγνής καταστολής και της μηδενικής ανοχής προς τους εξεγερμένους. Σε μία νύχτα οι εξαγγελίες του Υπουργού Δικαιοσύνης Παπαληγούρα που έκανε το 2004 και μίλαγε για ανοικτές φυλακές με σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια αντικαταστάθηκαν με μία και μόνο εντολή «καταστείλτε τους με κάθε τρόπο και μέσο». Εκατοντάδες κρατούμενοι υπέστησαν ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια ενώ ξυλοδαρμοί, διώξεις, πειθαρχικές μεταγωγές ήταν και είναι στην ημερήσια διάταξη.

Δεν μπορεί όμως κανένας να παραβλέψει το γεγονός ότι τα συνεχή εξεγερτικά γεγονότα κινητοποίησαν πολλούς από τους απ' έξω γύρω απ' το ζήτημα των φυλακών. Χωρίς να προσπαθήσει κάποιος να ωραιοποιήσει καταστάσεις μπορεί εύκολα να διακρίνει δύο τάσεις σε αυτήν την κινητοποίηση.

Από την μία το μεγαλύτερο κομμάτι του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου όπου με την με την έμπρακτη εκδήλωση αλληλεγγύης μέσω παρεμβάσεων συγκεντρώσεων και επιθέ-

Η φυλάκιση είναι ένα μέσο.

Δεν είναι, βέβαια, μέσον αποτροπής της εγκληματικότητας, όπως ισχυρίζεται το κράτος και οι διαχειριστές του, όπως δεν είναι και μέσον απονομής δικαιοσύνης.

Γιατί, το ζήτημα δεν βρίσκεται στις έννοιες και τους όρους που έχει καθιερώσει η εξουσιαστική ιδεολογία, αλλά στην πραγματικότητα που αναδεικνύεται.

Αυτή η πραγματικότητα συνδέεται με την προέλευση και την ύπαρξη των εξουσιαστικών σχέσεων και δομών, των οποίων η συγκροτημένη εφαρμογή είναι το κράτος.

Η έννοια του περιορισμού τόσο από εδαφικής απόψεως όσο και από την σκοπιά της έκφρασης, είναι στοιχείο υποδούλωσης της ανθρώπινης οντότητας.

Εννοείται πως «περιορισμοί» που έχουν σχέση με τη δραστηριότητα της φύσης (όπως για παράδειγμα βροχή, χιόνι, σεισμός κλπ) δεν εντάσσονται σε διαδικασίες επιβολής και εξουσίας, αφού αφ' ενός είναι παροδικές καταστάσεις και αφ' ετέρου οι εκδηλώσεις τους αφορούν τις ενδογενείς λειτουργίες μετασχηματισμού και ανανέωσης των όρων ύπαρξης του πλανήτη.

Η έννοια αλλά και η πραγματικότητα της ελευθερίας έχει κατά κύριο λόγο την αναφορά της **στην έλλειψη περιορισμών**.

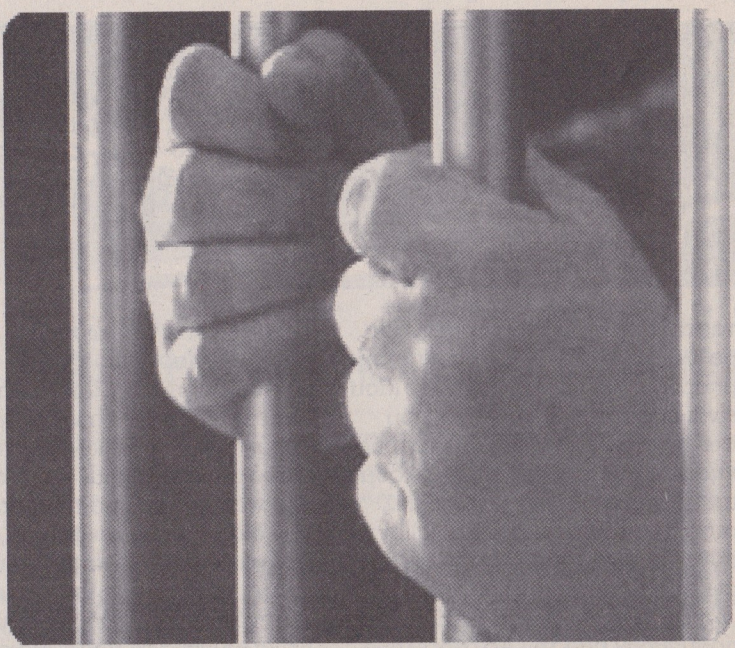
Οι επιβεβλημένοι περιορισμοί, λοιπόν, είναι χαρακτηριστικό της ύπαρξης εξουσιαστικών σχέσεων και καθοριστικών θεσμών και δομών για την εφαρμογή τους.

Αυτού του είδους οι περιορισμοί είναι ανταγωνιστικοί προς την ανθρώπινη οντότητα και την ελεύθερη φύση της, επομένως οι περιορισμοί αποτελούν ένα από τα κατ' εξοχήν χαρακτηριστικά μέσα υποδούλωσης και βασανισμού της.

Από το σημείο όπου η συγκροτημένη εξουσία θέσπισε νόμους κι έφτιαξε δομές ήταν επόμενο να προχωρήσει όχι απλά στη διατήρηση της κυριαρχίας της, αλλά να αναπτύξει διαδικασίες αφομοίωσης των όρων της από τους υποταγμένους, προκειμένου να πεισθούν πως η κατάσταση που τους έχει επιβληθεί είναι φυσιολογική. Ο βασανισμός και η διατήρηση των ανθρώπων σε κατάσταση

ρόφησής της μέσω των αυξήσεων των τιμών των απαραίτητων για την επιβίωσή του αγαθών. Αυτό όμως είναι και το ζητούμενο από τον κρατισμό και όσων υπηρετούν την διαιώνιση της ύπαρξης του. Πρόκειται για μια αυταπάτη η οποία όμως είναι ικανή να επιβεβαιώσει την εξουσιαστική συνθήκη και τον κρατισμό.

Από την σκοπιά της ατομικής και κοινωνικής απε-

Περί

ποπειρών καθώς και δεκάδων άλλων μορφών αγώνα και αντιστάσεων που λαμβάνουν χώρα στα κρατικά-κολαστήρια-φυλακές.

Τα συνεχή και όλο αυξανόμενα κρούσματα ψυχολογικών και σωματικών βασανιστηρίων εκ μέρους των κρατούντων η έλλειψη κάθε σεβασμού προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, οι αισχρές και αντιανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης όπως και οι εκατοντάδες θάνατοι - δολοφονίες ήταν μερικές από τις αιτίες που οδήγησαν τους κρατουμένους στο να ξεσηκωθούν ενάντια στο βασανιστήριο του εγκλεισμού.

Μπροστά στην συσσωρευμένη οργή των εγκλείστων κράτος και κυριαρχία είναι γεγονός πως βρέθηκε σε αρκετά δύσκολη θέση. Είδε πως η μέχρι τότε πολιτική ναρκοκαταστολής που ακολουθούσε έπεσε στο κενό και απεφάνθη πως έπρεπε να δείξει το πραγματικό πρόσωπο του αυτό της στυγνής καταστολής και της μηδενικής ανοχής προς τους εξεγερμένους. Σε μία νύχτα οι εξαγγελίες του Υπουργού Δικαιοσύνης Παπαληγούρα που έκανε το 2004 και μίλαγε για ανοικτές φυλακές με σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια αντικαταστάθηκαν με μία και μόνο εντολή «καταστείλτε τους με κάθε τρόπο και μέσο». Εκατοντάδες κρατούμενοι υπέστησαν ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια ενώ ξυλοδαρμοί, διώξεις, πειθαρχικές μεταγωγές ήταν και είναι στην ημερήσια διάταξη.

Δεν μπορεί όμως κανένας να παραβλέψει το γεγονός ότι τα συνεχή εξεγερτικά γεγονότα κινητοποίησαν πολλούς από τους απ' έξω γύρω απ' το ζήτημα των φυλακών. Χωρίς να προσπαθήσει κάποιος να ωραιοποιήσει καταστάσεις μπορεί εύκολα να διακρίνει δύο τάσεις σε αυτήν την κινητοποίηση.

Από την μία το μεγαλύτερο κομμάτι του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου όπου με την με την έμπρακτη εκδήλωση αλληλεγγύης μέσω παρεμβάσεων συγκεντρώσεων και επιθέσεων σε κρατικούς στόχους ανέδειξαν το ότι ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.

Από την άλλη κάποιοι ψευτοπροοδευτικοί συνασπισμένοι προσπαθώντας να κάνουν πολιτική σπέκουλα πάνω στις ζωές των ανθρώπων με συνοδοιπόρους κάποιους δυστυχώς από τον αντιεξουσιαστικό χώρο καταθέτουν τις προτάσεις τους για ωραιοποίηση και καλλωπισμό του βασανιστηρίου του εγκλεισμού. Τουλάχιστον από τους πρώτους δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό, οι υπόλοιποι όμως πρέπει να καταλάβουν το αυτονόητο πως οι φυλακές σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αναμορφωθούν μονάχα καταστρέφονται, όπως καταστρέφεται -και σε καμία περίπτωση δεν αναμορφώνεται- η μήτρα που γεννάει τον εγκλεισμό και την ανελευθερία και αυτή δεν είναι άλλη από το κράτος και την εξουσία.

Εν κατακλείδι, η δίψα για πραγματική ελευθερία είναι συ-

σκοπιά της έκφρασης, είναι στοιχείο υποδούλωσης της ανθρώπινης οντότητας.

Εννοείται πως «περιορισμοί» που έχουν σχέση με τη δραστηριότητα της φύσης (όπως για παράδειγμα βροχή, χιόνι, σεισμός κλπ) δεν εντάσσονται σε διαδικασίες επιβολής και εξουσίας, αφού αφ' ενός είναι παροδικές καταστάσεις και αφ' ετέρου οι εκδηλώσεις τους αφορούν τις ενδογενείς λειτουργίες μετασχηματισμού και ανανέωσης των όρων ύπαρξης του πλανήτη.

Η έννοια αλλά και η πραγματικότητα της ελευθερίας έχει κατά κύριο λόγο την αναφορά της **στην έλλειψη περιορισμών**.

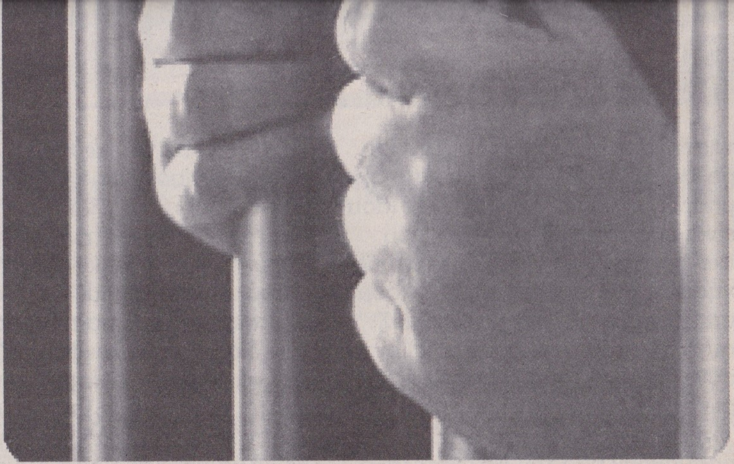
Οι επιβεβλημένοι περιορισμοί, λοιπόν, είναι χαρακτηριστικό της ύπαρξης εξουσιαστικών σχέσεων και καθοριστικών θεσμών και δομών για την εφαρμογή τους.

Αυτού του είδους οι περιορισμοί είναι ανταγωνιστικοί προς την ανθρώπινη οντότητα και την ελεύθερη φύση της, επομένως οι περιορισμοί αποτελούν ένα από τα κατ' εξοχήν χαρακτηριστικά μέσα υποδούλωσης και βασανισμού της.

Από το σημείο όπου η συγκροτημένη εξουσία θέσπισε νόμους κι έφτιαξε δομές ήταν επόμενο να προχωρήσει όχι απλά στη διατήρηση της κυριαρχίας της, αλλά να αναπτύξει διαδικασίες αφομοίωσης των όρων της από τους υποταγμένους, προκειμένου να πεισθούν πως η κατάσταση που τους έχει επιβληθεί είναι φυσιολογική. Ο βασανισμός και η διατήρηση των ανθρώπων σε κατάσταση υποταγής και διαρκών περιορισμών συστηματοποιείται και καθιερώνεται σαν μέτρο κοινωνικής ευημερίας και αυτοπροστασίας από τις «παρεκτροπές» και την εγκληματικότητα. Η τεχνική της διαβάθμισης παίζει σημαντικό ρόλο σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Εννοείται πως η εγκληματικότητα δεν απορρέει από την ανθρώπινη φύση αλλά είναι προϊόν του μολυσματικού και καταστροφικού για την ανθρωπινότητα εξουσιαστικού περιβάλλοντος.

Η φυλάκιση, συνεπώς, είναι ένα μέσο βασανισμού και εντάσσεται στο πλέγμα των περιορισμών που έχει επιβάλλει η εξουσία. Ο κρατισμός, μέσα από μια μακρόχρονη διαδικασία επιβολής, κατασκεύασε ένα πολύπλευρο καθεστώς περιορισμών και καθιέρωσε μια βαθμίδα διαχωρισμού ανάμεσα στην «ελευθερία» και τους περιοριστικούς ως προς αυτήν όρους και ποιές. Έτσι, το καθεστώς ανελευθερίας και «ελαστι-

Περί

λευθέρωσης, από την αναρχική σκοπιά, δεν τίθεται ζήτημα καλλιέργειας αυταπατών αφού στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν ανακουφίζεται αλλά επιδεινώνεται η θέση των καταπιεσμένων.

Ο εγκλεισμός ως μια μορφή βασανιστηρίου αποσκοπεί στην επίτευξη των σχεδίων του κράτους. Συ-

καταστάθηκαν με μία και μόνο εντολή «καταστείλτε τους με κάθε τρόπο και μέσο». Εκατοντάδες κρατούμενοι υπέστησαν ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια ενώ ξυλοδαρμοί, διώξεις, πειθαρχικές μεταγωγές ήταν και είναι στην ημερήσια διάταξη.

Δεν μπορεί όμως κανένας να παραβλέψει το γεγονός ότι τα συνεχή εξεγερτικά γεγονότα κινητοποίησαν πολλούς από τους απ' έξω γύρω απ' το ζήτημα των φυλακών. Χωρίς να προσπαθήσει κάποιος να ωραιοποιήσει καταστάσεις μπορεί εύκολα να διακρίνει δύο τάσεις σε αυτήν την κινητοποίηση.

Από την μία το μεγαλύτερο κομμάτι του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου όπου με την με την έμπρακτη εκδήλωση αλληλεγγύης μέσω παρεμβάσεων συγκεντρώσεων και επιθέσεων σε κρατικούς στόχους ανέδειξαν το ότι ΚΑΘΕ ΤΟΥΒΛΟ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΦΛΟΓΑ ΠΟΥ ΤΥΛΙΓΕΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΡΓΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ Σ' ΟΣΟΥΣ ΞΕΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.

Από την άλλη κάποιοι ψευτοπροοδευτικοί συνασπισμένοι προσπαθώντας να κάνουν πολιτική σπέκουλα πάνω στις ζωές των ανθρώπων με συνοδοιπόρους κάποιους δυστυχώς από τον αντιεξουσιαστικό χώρο καταθέτουν τις προτάσεις τους για ωραιοποίηση και καλλωπισμό του βασανιστηρίου του εγκλεισμού. Τουλάχιστον από τους πρώτους δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό, οι υπόλοιποι όμως πρέπει να καταλάβουν το αυτονόητο πως οι φυλακές σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αναμορφωθούν μονάχα καταστρέφονται, όπως καταστρέφεται -και σε καμία περίπτωση δεν αναμορφώνεται- η μήτρα που γεννάει τον εγκλεισμό και την ανελευθερία και αυτή δεν είναι άλλη από το κράτος και την εξουσία.

Εν κατακλείδι, η δίψα για πραγματική ελευθερία είναι συστατικό έμφυτο και βαθιά ριζωμένο στον ανθρώπινο χαρακτήρα. Ό,τι κι αν προσπαθήσει η εξουσία, οι εξεγέρσεις θα συνεχίσουν να ξεπηδούν ανεξέλεγκτες μέσα και έξω από τα κρατικά κολαστήρια. Όσο υπάρχει το βασανιστήριο του εγκλεισμού θα υπάρχουν και αυτοί που θα προσπαθούν να το καταστρέψουν και να το εξαφανίσουν όπως και την μήτρα που το γεννάει την εξουσία και την κυριαρχία.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΜΕΙΩΤΟΣ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΑΣ

Γ.Β.
Δικαστική Φυλακή Ναυπλίου
11/9/07

Περί

κοί προς την ανθρώπινη οντότητα και την ελεύθερη φύση της, επομένως οι περιορισμοί αποτελούν ένα από τα κατ' εξοχήν χαρακτηριστικά μέσα υποδούλωσης και βασανισμού της.

Από το σημείο όπου η συγκροτημένη εξουσία θέσπισε νόμους κι έφτιαξε δομές ήταν επόμενο να προχωρήσει όχι απλά στη διατήρηση της κυριαρχίας της, αλλά να αναπτύξει διαδικασίες αφομοίωσης των όρων της από τους υποταγμένους, προκειμένου να πεισθούν πως η κατάσταση που τους έχει επιβληθεί είναι φυσιολογική. Ο βασανισμός και η διατήρηση των ανθρώπων σε κατάσταση υποταγής και διαρκών περιορισμών συστηματοποιείται και καθιερώνεται σαν μέτρο κοινωνικής ευημερίας και αυτοπροστασίας από τις «παρεκτροπές» και την εγκληματικότητα. Η τεχνική της διαβάθμισης παίζει σημαντικό ρόλο σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Εννοείται πως η εγκληματικότητα δεν απορρέει από την ανθρώπινη φύση αλλά είναι προϊόν του μολυσματικού και καταστροφικού για την ανθρωπινότητα εξουσιαστικού περιβάλλοντος.

Η φυλάκιση, συνεπώς, είναι ένα μέσο βασανισμού και εντάσσεται στο πλέγμα των περιορισμών που έχει επιβάλλει η εξουσία. Ο κρατισμός, μέσα από μια μακρόχρονη διαδικασία επιβολής, κατασκεύασε ένα πολύπλευρο καθεστώς περιορισμών και καθιέρωσε μια βαθμίδα διαχωρισμού ανάμεσα στην «ελευθερία» και τους περιοριστικούς ως προς αυτήν όρους και ποινές. Έτσι, το καθεστώς ανελευθερίας και «ελαστικών» μεθόδων καταναγκασμού βαπτίστηκε «ελευθερία» και ό,τι την «περιορίζει» «ανελευθερία».

Στην πραγματικότητα, όμως, αυτή η «ανελευθερία» είναι ένα ειδικό μέσο καταναγκασμού και βασανισμού μέσα σε ένα ήδη υπαρκτό πλέγμα πολύπλευρων και βασανιστικών για την ανθρώπινη φύση περιορισμών.

Εννοείται πως μέσα σε μια τέτοια κατάσταση ασφυκτικών για την ανθρώπινη φύση συνθηκών εκείνο που προβάλλεται είναι μια ανάσα, μια μικρή διέξοδος που όμως παραμένει προσωρινή. Είναι κάτι ανάλογο με την αύξηση μισθών που καλείται να ζητήσει ο εργάτης προκειμένου να αντιμετωπίσει τις συνθήκες αυξανόμενης στέρησης, που του προκαλεί το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα. Μια αύξηση, όμως, που θα εξανεμισθεί πριν καλά-καλά έρθει στα χέρια του, αφού ήδη υπάρχουν οι διαδικασίες απορλευθέρωσης, από την αναρχική σκοπιά, δεν τίθεται ζήτημα καλλιέργειας αυταπατών αφού στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν ανακουφίζεται αλλά επιδεινώνεται η θέση των καταπιεσμένων.

Ο εγκλεισμός ως μια μορφή βασανιστηρίου αποσκοπεί στην επίτευξη των σχεδίων του κράτους. Συνεπώς όταν μιλάμε για φυλακές και «σωφρονιστικά ιδρύματα» δεν μας διαφεύγει πως πρόκειται για χώρους όπου βασανίζεται η ανθρώπινη ύπαρξη με σκοπό την υποταγή της στις θελήσεις της κάθε μορφής εξουσίας.

Έτσι, η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση δεν είναι παρά η αναγνώριση αυτού του καθεστώτος. Δίνει μάλιστα το έρεισμα στην καθιέρωση και στο διαχωρισμό των διαδικασιών βασανισμού σε «ανθρώπινες» και μη.

Αυτό το μήνυμα μεταφέρεται μέσα από τα αιτήματα για καλύτερες συνθήκες μέσα στις φυλακές.

Θα μπορούσε να αντιτείνει κανείς πως αυτή η θέση δεν λαμβάνει υπ' όψιν της τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν μέσα στις φυλακές κι ότι πρόκειται για μια σκληρή στάση απέναντι στα τόσα δεινά που υφίστανται οι φυλακισμένοι.

Κι όμως. Όποιος ζει μέσα σε συνθήκες εξαθλίωσης

έχει δύο δρόμους να επιλέξει: Αυτόν της υποταγής ή τον άλλον της εξέγερσης. Ο φυλακισμένος που ζητά καλύτερες συνθήκες, αποδεχόμενος συνάμα με αυτό τον τρόπο την κατάσταση που του έχει επιβληθεί, έχει δεχθεί σαν όρο ζωής τον διαρκή περιορισμό και την υποταγή.

Αντίθετα, ο φυλακισμένος που εξεγείρεται ενάντια στο σύστημα βασανισμού του, είναι δυνατόν να αναγκάσει την εξουσία (εφ' όσον υπάρξει και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης, που βγαίνοντας στους δρόμους δημιουργεί συνθήκες που αναγκάζουν σε υποχώρηση το κράτος) να πραγματοποιήσει κάποιες μικρές αλλαγές που ενδεχομένως να ανακουφίσουν τους φυλακισμένους από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Αυτό δεν εμποδίζει σε τίποτε να ανακληθούν αργότερα με την πρώτη δικαιολογία είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση. Ο βασανισμός μέσω του σωματικού πόνου μπορεί κάλλιστα να αντικατασταθεί από τον επιστημονικό, ο οποίος είναι ικανός να διαλύσει κυριολεκτικά τον άνθρωπο που θα τον υποστεί.

Γι' αυτό το λόγο, η διεκδίκηση, για παράδειγμα, της πρόσληψης μορφωμένων και ειδικευμένων ανθρωποφυλάκων δεν σημαίνει καλυτέρευση των συνθηκών, αφού ο βασανισμός και ο εξευτελισμός των ανθρώπων μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους και είναι, μάλιστα, πιο επώδυνος και καταστροφικός για την ανθρώπινη υπόσταση και την προσωπικότητα του κρατουμένου, όταν γίνεται από έναν ειδικευμένο σ' αυτό το «έργο».

Εκτός απ' αυτό, τέτοιου είδους κινήσεις (μεταρρυθμισης) επιβεβαιώνουν το κράτος και επιπροσθέτως αναγνω-

φυλάκισης

ρίζουν τη «χρησιμότητα» του συγκεκριμένου μέσου βασανισμού. Συνεπώς, τα ερωτήματα στα οποία καλούνται να απαντήσουν όσοι υποκρίνονται πως ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα και υψώνουν σημαίες προόδου, είναι κατά πόσο αποδέχονται τον βασανισμό (σε κάθε του μορφή) και τι σημαίνει γι' αυτούς καλύτερες συνθήκες βασανισμού. Γι' αυτό οι προσπάθειες να στραφούν οι βασανιζόμενοι σε κινητοποιήσεις με σκοπό τη βελτίωση των συνθηκών βασανισμού τους κινείται μέσα στα πλαίσια αξιοποίησης και εκμετάλλευσης του πόνου που υφίστανται

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΑΘΥΠΟΤΑΞΗ: ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΧΩΣ ΤΕΛΟΣ...

«Η δημοκρατία μέσα στο σχολείο, οι εκλογές, η φαινομενική συμμετοχή των μαθητών, όλες αυτές οι έκδηλα φιλελεύθερες πτυχές που συναντώνται στη σχολική διαδικασία, δεν απειλούν διόλου την τήρηση της τάξης ούτε αντιστρέφουν τα αποτελέσματά της, ίσως μάλιστα την καθιστούν πιο αποτελεσματική, καθώς οι μαθητές γίνονται οι φορείς της και εν μέρει οι παράγοντές της.»

Ιωσήφ Σολομών,
Εξουσία και Τάξη
στο Νεοελληνικό Σχολείο

Δεν είναι λίγοι αυτοί που δηλώνουν την ικανοποίησή τους για τον χαρακτήρα της δημόσιας εκπαίδευσης.

Δεν είναι λίγοι και εκείνοι που είτε καιροσκοπικά είτε ιδεοληπτικά επιμένουν να μιλούν για ένα δημοκρατικό δημόσιο σχολειό με ίσες ευκαιρίες για όλους.

Άλλοι τόσοι μιλούν για το νερό που έχει μπει στο αυλάκι, με τις αλλαγές που κατακτήθηκαν μετά από τόσους δημοκρατικούς αγώνες και πρέπει να διαφυλαχτούν, για τα δικαιώματα δασκάλων και μαθητών και άλλα παρόμοια.

Μια συνηθισμένη φράση από παλαιότερους για να δικαιολογήσουν τις βελτιώσεις είναι: «Ε, ρε βούρδουλας που έπεφτε παλαιότερα, τώρα σας έχουν ασύδοτους και να τα αποτελέσματα». Πράγματι έπεφτε κυριολεκτικά βούρδουλας. Με ένα διάταγμα της 18ης Δεκεμβρίου 1884 απολυόταν ένας δάσκαλος γιατί «[...] επέβαλλε τρισί των μαθητών της τάξεως, εν η διδάσκει, την ποινή του εμπτυσμού υπό των μαθητών αυτών». Μια εγκύκλιος της ίδιας χρονιάς «απαγόρευσε» τις πρακτικές αυ-

ποθάνωμεν ή να ζήσωμεν ελεύθεροι και αυτόνομοι [...]. Αλλά πόσον δυσκολώτερον είναι αγαπητοί αδελφοί, το να φυλάξωμεν την ανεξαρτησίαν μας! [...] χρειάζεται σχολείον, διδασκάλους, βιβλία, εκ τούτων δε πηγάζουν τα φώτα και απολαμβάνοντες τα φώτα ημπορούμεν να ευδωκιμήσωμεν, και να διατηρήσωμεν την ανεξαρτησίαν της ελληνικής επικράτειας μας...».[1]

Τα στοιχεία ακόμη, που φαίνεται φυλάγονται ως κόρην οφθαλμού ανά τους αιώνες, είναι το μοναδικό βιβλίο, οι σχολικές ιεραρχικές διακρίσεις και διαιρέσεις, οι πειθαρχικές κυρώσεις, η εν σειρά και μετωπική διάταξη των θρανίων, οι μεγάλοι διάδρομοι, το βάθρο του δάσκαλου-επόπτη, η πλέον πρόσφορη για την εποπτεία θέση του γραφείου του διευθυντή και των διδασκόντων κ.ο.κ. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις άπειρες προσπάθειες που, όπως οι περισσότεροι, θα έχει κάνει για να κρυφθεί πίσω από τον μπροστινό του, να ευθυγραμμιστεί με όλη του τη σειρά, για να χαθεί από τα μάτια του δασκάλου, για να μιλήσει, να αντιγράψει, να διασκεδάσει την ανία του, να δώσει ένα μήνυμα α-ταξίας στους υπόλοιπους...

Ας επιμείνουμε όμως στην σχολική

μάζας παιδιών». Άλλωστε την ίδια περίοδο, δηλαδή κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, η πρακτική του εγκλεισμού γενικεύεται στην Ευρώπη για όσους αποτελούν «κίνδυνο»: οι τρελοί στα άσυλα, οι ασθενείς στα νοσοκομεία, οι εγκληματίες στις φυλακές.

Ένας επίσης χρήσιμος μύθος για την κυριαρχία υποστηρίζει ότι το σχολείο απλά μεταβιβάζει «γνώση». Ένας μύθος που επιβεβαιώνεται και από μια φτηνή επίδειξη προοδευτικότητας που «αντιπαραθέτει» ότι η «γνώση» αυτή είναι λίγη ή κακή. Η ουσία όμως είναι ότι δεν νοείται στο σχολείο εξουσία δίχως «γνώση» και «γνώση» δίχως εξουσία.

Ο διαχωρισμός υπάκουων και ανυπάκουων, η διευθέτηση του σχολικού χρόνου, οι εξεταζόμενοι που αποσπώνται από τους υπόλοιπους εκπαιδευόμενους κατά την εξέταση τους και την εξαναγκαστική μετακίνησή τους στο εδώλιο εμπρός στον πίνακα ήταν, είναι και θα είναι αναπόσπαστο μέρος της εκπαίδευσης.

---

1. Νεόφυτος Νικητόπλος (1795-1846), δάσκαλος στην Τριπολιτσά, φοβερός και τρομερός παιδονόμος, είχε εφαρμόσει το 1825 σε σχολείο θηλέων που γίνονταν δεκτά και μικρά αγόρια ένα σύστημα που

ρα με την πρώτη δικαιολογία είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση. Ο βασανισμός μέσω του σωματικού πόνου μπορεί κάλλιστα να αντικατασταθεί από τον επιστημονικό, ο οποίος είναι ικανός να διαλύσει κυριολεκτικά τον άνθρωπο που θα τον υποστεί.

Γι' αυτό το λόγο, η διεκδίκηση, για παράδειγμα, της πρόσληψης μορφωμένων και ειδικευμένων ανθρωποφυλάκων δεν σημαίνει καλυτέρευση των συνθηκών, αφού ο βασανισμός και ο εξευτελισμός των ανθρώπων μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους και είναι, μάλιστα, πιο επώδυνος και καταστροφικός για την ανθρώπινη υπόσταση και την προσωπικότητα του κρατουμένου, όταν γίνεται από έναν ειδικευμένο σ' αυτό το «έργο».

Εκτός απ' αυτό, τέτοιου είδους κινήσεις (μεταρρύθμισης) επιβεβαιώνουν το κράτος και επιπροσθέτως αναγνω-

φυλάκισης

ρίζουν τη «χρησιμότητα» του συγκεκριμένου μέσου βασανισμού. Συνεπώς, τα ερωτήματα στα οποία καλούνται να απαντήσουν όσοι υποκρίνονται πως ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα και υψώνουν σημαίες προόδου, είναι κατά πόσο αποδέχονται τον βασανισμό (σε κάθε του μορφή) και τι σημαίνει γι' αυτούς καλύτερες συνθήκες βασανισμού. Γι' αυτό οι προσπάθειες να στραφούν οι βασανιζόμενοι σε κινητοποιήσεις με σκοπό τη βελτίωση των συνθηκών βασανισμού τους κινείται μέσα στα πλαίσια αξιοποίησης και εκμετάλλευσης του πόνου που υφίστανται αυτοί οι άνθρωποι και να αποκομισθούν πολιτικά κέρδη τα οποία δεν έχουν σχέση με την απελευθερωτική κοινωνική προοπτική, αλλά συσσωρεύουν εμπόδια στην πραγμάτωσή της. Κάθε κίνηση «καλυτέρευσης» των συνθηκών εγκλεισμού εντάσσεται στις διαλεκτικές αρλούμπες του είδους: *«το κράτος θα μαραζώσει, αφού πρώτα δυναμώσει»* (Λένιν). Έχει όμως αποδειχτεί πως τέτοιες εφαρμογές θεωριών και ιδεολογημάτων οδηγούν, στην πράξη, στο θρίαμβο του κρατισμού και την απομάκρυνση από την κοινωνική απελευθέρωση. Στην προκειμένη περίπτωση είναι ο δρόμος για την αποδοχή και ολοκληρωτική αφομοίωση των μέσων σωφρονισμού και βασανισμού των ανθρώπων.

Εφ' όσον, βεβαίως οι άνθρωποι, που βρίσκονται μπλεγμένοι στα δίκτυα αυτού του καταστροφικού μέσου που χρησιμοποιεί το κράτος, ζητούν μεταβολή των συνθηκών αθλιότητας δεν σημαίνει πως οι αναρχικοί θα σταθούν ανταγωνιστικά, αλλά ούτε και με το μέρος των αιτημάτων.

Η ουσιαστική κοινωνική αλληλεγγύη και αναρχική άποψη και στάση προσδιορίζεται από την συνολική απελευθε-

φορείς της και εν μέρει οι παράγοντές της.»

Ιωσήφ Σολομών,
Εξουσία και Τάξη
στο Νεοελληνικό Σχολείο

Δεν είναι λίγοι αυτοί που δηλώνουν την ικανοποίησή τους για τον χαρακτήρα της δημόσιας εκπαίδευσης.

Δεν είναι λίγοι και εκείνοι που είτε καιροσκοπικά είτε ιδεοληπτικά επιμένουν να μιλούν για ένα δημοκρατικό δημόσιο σχολειό με ίσες ευκαιρίες για όλους.

Άλλοι τόσοι μιλούν για το νερό που έχει μπει στο αυλάκι, με τις αλλαγές που κατακτήθηκαν μετά από τόσους δημοκρατικούς αγώνες και πρέπει να διαφυλαχτούν, για τα δικαιώματα δασκάλων και μαθητών και άλλα παρόμοια.

Μια συνηθισμένη φράση από παλαιότερους για να δικαιολογήσουν τις βελτιώσεις είναι: «Ε, ρε βούρδουλας που έπεφτε παλαιότερα, τώρα σας έχουν ασύδοτους και να τα αποτελέσματα». Πράγματι έπεφτε κυριολεκτικά βούρδουλας. Με ένα διάταγμα της 18ης Δεκεμβρίου 1884 απολυόταν ένας δάσκαλος γιατί «[...] επέβαλλε τρισί των μαθητών της τάξεως, εν η διδάσκει, την ποινή του εμπτυσμού υπό των μαθητών αυτών». Μια εγκύκλιος της ίδιας χρονιάς «απαγόρευσε» τις πρακτικές αυτές και προέβλεψε σοβαρές κυρώσεις. Στα σχολεία, παρ' όλα αυτά, επικρατούσε το ξύλο με την βέργα, αλλά ακόμα και με το μαστίγιο. Άλλες ποινές που επιβάλλονταν μέχρι και το 1940 ήταν η υποχρεωτική νηστεία, η απλή γονυκλισία ή αυτή με τα χέρια ψηλά, η κράτηση στην αίθουσα ή το σχολείο μετά το σχόλασμα κλπ.

Και όμως σε πόσα και πόσα πράγματα, ακόμα και σε επίπεδο απλών αλλαγών, ακόμα και σε μια επιδερμικά προοδευτική κατεύθυνση, τόσο η πρωτοβάθμια όσο και η δευτεροβάθμια εκπαίδευση βρίσκονται στο ίδιο σημείο που ήταν το 1930 και σε πολλά θέματα εκεί που ήταν το 1880.

Καταρχήν οι λέξεις «Έθνος», «Πα-

ποθάνωμεν ή να ζήσωμεν ελεύθεροι και αυτόνομοι [...]. Αλλά πόσον δυσκολώτερον είναι αγαπητοί αδελφοί, το να φυλάξωμεν την ανεξαρτησίαν μας! [...] χρειάζεται σχολείον, διδασκάλους, βιβλία, εκ τούτων δε πηγάζουν τα φώτα και απολαμβάνοντες τα φώτα ημπορούμεν να ευδωκιμήσωμεν, και να διατηρήσωμεν την ανεξαρτησίαν της ελληνικής επικράτειας μας...».[1]

Τα στοιχεία ακόμη, που φαίνεται φυλάγονται ως κόρην οφθαλμού ανά τους αιώνες, είναι το μοναδικό βιβλίο, οι σχολικές ιεραρχικές διακρίσεις και διαιρέσεις, οι πειθαρχικές κυρώσεις, η εν σειρά και μετωπική διάταξη των θρανίων, οι μεγάλοι διάδρομοι, το βάθρο του δάσκαλου-επόπτη, η πλέον πρόσφορη για την εποπτεία θέση του γραφείου του διευθυντή και των διδασκόντων κ.ο.κ. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις άπειρες προσπάθειες που, όπως οι περισσότεροι, θα έχει κάνει για να κρυφθεί πίσω από τον μπροστινό του, να ευθυγραμμιστεί με όλη του τη σειρά, για να χαθεί από τα μάτια του δασκάλου, για να μιλήσει, να αντιγράψει, να διασκεδάσει την ανία του, να δώσει ένα μήνυμα α-ταξίας στους υπόλοιπους...

Ας επιμείνουμε όμως στην σχολική αρχιτεκτονική, γιατί και η εξουσία δεν επέμεινε τυχαία. Και η εξήγηση είναι απλή.

Ο σχολικός χώρος είναι πολύ πιο ζωτικός από ένα απλό «φυσικό κάδρο», δεν διευκολύνει απλά την επιβολή της τάξης μέσα στο σχολείο, αλλά τη συγκροτεί.

Ας δούμε ένα παράδειγμα.

Ο βαθμός εγκλεισμού σε κάθε σχολείο θα μπορούσε να υπολογιστεί λόγου χάρη από το αν είναι υψηλοί ή χαμηλοί οι τοίχοι που το περιβάλλουν, από τις συνθήκες ορατότητας και επιτήρησης των εκπαιδευόμενων. Αν έχει μια ή περισσότερες πόρτες ή κάγκελα που προσδιορίζουν ένα «σύνορο», λιγότερο ή περισσότερο αξεπέραστο...

μάζας παιδιών». Άλλωστε την ίδια περίοδο, δηλαδή κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, η πρακτική του εγκλεισμού γενικεύεται στην Ευρώπη για όσους αποτελούν «κίνδυνο»: οι τρελοί στα άσυλα, οι ασθενείς στα νοσοκομεία, οι εγκληματίες στις φυλακές.

Ένας επίσης χρήσιμος μύθος για την κυριαρχία υποστηρίζει ότι το σχολείο απλά μεταβιβάζει «γνώση». Ένας μύθος που επιβεβαιώνεται και από μια φτηνή επίδειξη προοδευτικότητας που «αντιπαραθέτει» ότι η «γνώση» αυτή είναι λίγη ή κακή.

Η ουσία όμως είναι ότι δεν νοείται στο σχολείο εξουσία δίχως «γνώση» και «γνώση» δίχως εξουσία.

Ο διαχωρισμός υπάκουων και ανυπάκουων, η διευθέτηση του σχολικού χρόνου, οι εξεταζόμενοι που αποσπώνται από τους υπόλοιπους εκπαιδευόμενους κατά την εξέτασή τους και την εξαναγκαστική μετακίνησή τους στο εδώλιο εμπρός στον πίνακα ήταν, είναι και θα είναι αναπόσπαστο μέρος της εκπαίδευσης.

---

1. Νεόφυτος Νικητόπλος (1795-1846), δάσκαλος στην Τριπολιτσά, φοβερός και τρομερός παιδονόμος, είχε εφαρμόσει το 1825 σε σχολείο θηλέων που γίνονταν δεκτά και μικρά αγόρια ένα σύστημα που φόρτωνε με χρέη και υπηρεσίες τους μαθητές, λειτουργώντας ως ένας μηχανισμός γενικευμένης επιτήρησης γρανάζια του οποίου ήταν οι ίδιοι οι μαθητές, που συμμετείχαν στην επιβολή της σχολικής εξουσίας, υποτάσσοντας τους εαυτούς τους σ' αυτή... π.χ. καθήκον του «Γενικού Παιδονόμου» ήταν να φυσά την σφυρίχτρα για να αρχίσει η προσευχή, ενώ χρέος του «Γενικού Ευταξία» κάτι σαν υπουργείο Δημόσιας τάξης ήταν να φροντίζει για την καθαριότητα του σχολείου, ενώ φρόντιζε κάθε ημέρα δύο ή τρία φρόνιμα παιδιά για να τηρείται η «ευταξία», ενώ ο «Γενικός Επιθεωρητής» και ο «Γενικός Επιστάτης» είχαν το αποκλειστικό δικαίωμα να κρεμούν στο λαιμό των ενόχων τα «παράσημα» (σύμβολα της ποινής), αλλά μόνο με την συμφωνία των συμμαθητών του «ενόχου»...

φυλακισης

ρίζουν τη «χρησιμότητα» του συγκεκριμένου μέσου βασανισμού. Συνεπώς, τα ερωτήματα στα οποία καλούνται να απαντήσουν όσοι υποκρίνονται πως ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα και υψώνουν σημαίες προόδου, είναι κατά πόσο αποδέχονται τον βασανισμό (σε κάθε του μορφή) και τι σημαίνει γι' αυτούς καλύτερες συνθήκες βασανισμού. Γι' αυτό οι προσπάθειες να στραφούν οι βασανιζόμενοι σε κινητοποιήσεις με σκοπό τη βελτίωση των συνθηκών βασανισμού τους κινείται μέσα στα πλαίσια αξιοποίησης και εκμετάλλευσης του πόνου που υφίστανται αυτοί οι άνθρωποι και να αποκομισθούν πολιτικά κέρδη τα οποία δεν έχουν σχέση με την απελευθερωτική κοινωνική προοπτική, αλλά συσσωρεύουν εμπόδια στην πραγμάτωσή της. Κάθε κίνηση «καλυτέρευσης» των συνθηκών εγκλεισμού εντάσσεται στις διαλεκτικές αρλούμπες του είδους: *«το κράτος θα μαραζώσει, αφού πρώτα δυναμώσει»* (Λένιν). Έχει όμως αποδειχτεί πως τέτοιες εφαρμογές θεωριών και ιδεολογημάτων οδηγούν, στην πράξη, στο θρίαμβο του κρατισμού και την απομάκρυνση από την κοινωνική απελευθέρωση. Στην προκειμένη περίπτωση είναι ο δρόμος για την αποδοχή και ολοκληρωτική αφομοίωση των μέσων σωφρονισμού και βασανισμού των ανθρώπων.

Εφ' όσον, βεβαίως οι άνθρωποι, που βρίσκονται μπλεγμένοι στα δίκτυα αυτού του καταστροφικού μέσου που χρησιμοποιεί το κράτος, ζητούν μεταβολή των συνθηκών αθλιότητας δεν σημαίνει πως οι αναρχικοί θα σταθούν ανταγωνιστικά, αλλά ούτε και με το μέρος των αιτημάτων.

Η ουσιαστική κοινωνική αλληλεγγύη και αναρχική άποψη και στάση προσδιορίζεται από την συνολική απελευθερωτική προοπτική πάνω στην οποία κινούνται τόσο οι τοποθετήσεις όσο και η δράση. Συνεπώς αυτά είναι άρρηκτα συνδεμένα με μια συνεχή αντικρατική πρακτική και ενάντια στην ύπαρξη των μέσων, θεσμών και μηχανισμών καταπίεσης.

Η ανυποχώρητη δράση και στάση σε μια τέτοια κατεύθυνση, που **δεν ταυτίζεται με τα όποια αιτήματα**, αλλά επιμένοντας στην καταστροφή των φυλακών και κάθε μορφής βασανισμού - σωφρονισμού, όχι μόνο ενισχύει την όποια κινητοποίηση των φυλακισμένων αλλά διατηρεί στη πρώτη γραμμή της μάχης τον απελευθερωτικό στόχο της καταστροφής του κράτους, των θεσμών και μηχανισμών του σε όλες τους τις παραλλαγές και την εξάλειψη κάθε μορφής εξουσίας, για την επαναοικειοποίηση της ΑΝΑΡΧΙΑΣ από τους ανθρώπους.

Συσπείρωση Αναρχικών

Μια συνηθισμένη φράση από παλαιότερους για να δικαιολογήσουν τις βελτιώσεις είναι: «Ε, ρε βούρδουλας που έπεφτε παλαιότερα, τώρα σας έχουν ασύδοτους και να τα αποτελέσματα». Πράγματι έπεφτε κυριολεκτικά βούρδουλας. Με ένα διάταγμα της 18ης Δεκεμβρίου 1884 απολυόταν ένας δάσκαλος γιατί «[...] επέβαλλε τρισί των μαθητών της τάξεως, εν η διδάσκει, την ποινή του εμπτυσμού υπό των μαθητών αυτών». Μια εγκύκλιος της ίδιας χρονιάς «απαγόρευσε» τις πρακτικές αυτές και προέβλεψε σοβαρές κυρώσεις. Στα σχολεία, παρ' όλα αυτά, επικρατούσε το ξύλο με την βέργα, αλλά ακόμα και με το μαστίγιο. Άλλες ποινές που επιβάλλονταν μέχρι και το 1940 ήταν η υποχρεωτική νηστεία, η απλή γονυκλισία ή αυτή με τα χέρια ψηλά, η κράτηση στην αίθουσα ή το σχολείο μετά το σχόλασμα κλπ.

Και όμως σε πόσα και πόσα πράγματα, ακόμα και σε επίπεδο απλών αλλαγών, ακόμα και σε μια επιδερμικά προοδευτική κατεύθυνση, τόσο η πρωτοβάθμια όσο και η δευτεροβάθμια εκπαίδευση βρίσκονται στο ίδιο σημείο που ήταν το 1930 και σε πολλά θέματα εκεί που ήταν το 1880.

Καταρχήν οι λέξεις «Έθνος», «Πατρίδα», «Ελευθερία», «Ανεξαρτησία», αλλά και «Πεφωτισμένη Ευρώπη» ήταν αλληλένδετες με την λέξη εκπαίδευση σ' όλα σχεδόν τα κείμενα της δεκαετίας του 1820.

«Η αμάθεια επικράτει το γένος εις τα δεσμά της δουλείας, [...] η αμάθεια μας κατέστησεν εις εκείνην την φρικιώδη κτηνωδίαν και βαρβαρότητα, εξ αιτίας της οποίας εδοκιμάσαμεν τοσαύτας δυστυχίας και αθλιότητας [...]. Μόλις δε έλαμψαν οπωσούν τα φώτα εις την πατρίδαν μας, [...] αρχίσαμεν να κάμωμεν χρήσιν του λογικού [...] εγνωρίσαμεν την αξίαν μας, εκαταλάβαμεν τα δίκαιά μας, υψώθημεν εις την αληθή κατάστασιν που απεφασίσαμεν να α-

πόπτη, η πλέον πρόσφορη για την εποπτεία θέση του γραφείου του διευθυντή και των διδασκόντων κ.ο.κ. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις άπειρες προσπάθειες που, όπως οι περισσότεροι, θα έχει κάνει για να κρυφθεί πίσω από τον μπροστινό του, να ευθυγραμμιστεί με όλη του τη σειρά, για να χαθεί από τα μάτια του δασκάλου, για να μιλήσει, να αντιγράψει, να διασκεδάσει την ανία του, να δώσει ένα μήνυμα α-ταξίας στους υπόλοιπους...

Ας επιμείνουμε όμως στην σχολική αρχιτεκτονική, γιατί και η εξουσία δεν επέμεινε τυχαία. Και η εξήγηση είναι απλή.

Ο σχολικός χώρος είναι πολύ πιο ζωτικός από ένα απλό «φυσικό κάδρο», δεν διευκολύνει απλά την επιβολή της τάξης μέσα στο σχολείο, αλλά τη συγκροτεί.

Ας δούμε ένα παράδειγμα.

Ο βαθμός εγκλεισμού σε κάθε σχολείο θα μπορούσε να υπολογιστεί λόγου χάρη από το αν είναι υψηλοί ή χαμηλοί οι τοίχοι που το περιβάλλουν, από τις συνθήκες ορατότητας και επιτήρησης των εκπαιδευόμενων. Αν έχει μια ή περισσότερες πόρτες ή κάγκελα που προσδιορίζουν ένα «σύνορο», λιγότερο ή περισσότερο αξεπέραστο...

Το «σύνορο» όμως αυτό είναι διαρκώς παρόν και οι ασκήσεις πειθαρχίας εκτελούνται εξίσου και με την οριοθέτηση ζωνών-περιοχών στο εσωτερικό του σχολικού χώρου, οι οποίες εισάγουν και συνηθίζουν τους εκπαιδευόμενους για τις μετέπειτα κατηγοριοποιήσεις, διακρίσεις και απαγορεύσεις.

Ο εγκλεισμός των παιδιών έχει διπλό στόχο: να «προφυλάξει» τα παιδιά από τους κινδύνους κάθε εξωσχολικής δραστηριότητας που κρύβει την ανηθικότητα και αφ' ετέρου να προφυλάξει τον υπόλοιπο κόσμο από την «αταξία» και την «καταστροφή» που θα προέκυπτε από την «απελευθέρωση στους δρόμους μας

κού χρόνου, οι εξεταζόμενοι που αποσπώνται από τους υπόλοιπους εκπαιδευόμενους κατά την εξέτασή τους και την εξαναγκαστική μετακίνησή τους στο εδώλιο εμπρός στον πίνακα ήταν, είναι και θα είναι αναπόσπαστο μέρος της εκπαίδευσης.

---

1. Νεόφυτος Νικητόπλος (1795-1846), δάσκαλος στην Τριπολιτσά, φοβερός και τρομερός παιδονόμος, είχε εφαρμόσει το 1825 σε σχολείο θηλέων που γίνονταν δεκτά και μικρά αγόρια ένα σύστημα που φόρτωνε με χρέη και υπηρεσίες τους μαθητές, λειτουργώντας ως ένας μηχανισμός γενικευμένης επιτήρησης γρανάζια του οποίου ήταν οι ίδιοι οι μαθητές, που συμμετείχαν στην επιβολή της σχολικής εξουσίας, υποτάσσοντας τους εαυτούς τους σ' αυτή... π.χ. καθήκον του «Γενικού Παιδονόμου» ήταν να φυσά την σφυρίχτρα για να αρχίσει η προσευχή, ενώ χρέος του «Γενικού Ευταξία» κάτι σαν υπουργείο Δημόσιας τάξης ήταν να φροντίζει για την καθαριότητα του σχολείου, ενώ φρόντιζε κάθε ημέρα δύο ή τρία φρόνιμα παιδιά για να τηρείται η «ευταξία», ενώ ο «Γενικός Επιθεωρητής» και ο «Γενικός Επιστάτης» είχαν το αποκλειστικό δικαίωμα να κρεμούν στο λαιμό των ενόχων τα «παράσημα» (σύμβολα της ποινής), αλλά μόνο με την συμφωνία των συμμαθητών του «ενόχου»...

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο. Έτσι, σύντροφοι-ες και φίλοι-ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτή τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 31 Αυγούστου
ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Αιματηρή έκρηξη σημειώνεται στην πόλη Ναζράν, πρωτεύουσα της Ιγκουσετίας, αυτόνομης δημοκρατίας της Ρωσίας, στα σύνορα με την Τσετσενία. Οι πληροφορίες αναφέρουν ότι από την μεγάλης ισχύος έκρηξη έχουν σκοτωθεί τέσσερις αστυνομικοί.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας βρετανός μισθοφόρος και ένας μεταφραστής, που περιπολούσαν στην Κανταχάρ, σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας. Άλλοι 3 μισθοφόροι τραυματίζονται.

ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Δολοφονείται εν ψυχρώ ένας έφηβος σε λαϊκή αγορά της πόλης Nazran από τις δυνάμεις κατοχής στα πλαίσια επιχείρησης που αποσκοπεί στον εκφοβισμό του τοπικού πληθυσμού. Οι αρχές ανακοινώνουν ότι ο έφηβος «αντιστάθηκε και κρατούσε όπλο»!

Παρασκευή 31 Αυγούστου
Στάση πραγματοποιούν οι κρατούμενοι στις φυλακές Αλικαρνασσού, ενώ τη επομένη γίνεται μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Πεθαίνει σε ηλικία 68 ετών ο Νίκος Νικολαΐδης, αφήνοντας πίσω του την απέθαντη παρουσία του **ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΥ ΒΑΛΚΑΝΙΟΥ**, τους Τυμβωρύχους (διηγήματα) και τα Γουρούνια στον Άνεμο. Η ΓΛΥΚΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ και τα ΚΟΥΡΕΛΙΑ, θα ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ ΑΚΟΜΑ...

Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου
Τα καψόνια και οι στερήσεις εξόδων πέφτουν σαν βροχή στο ΚΕΜΧ Ναυπλίου. Οι φαντάροι αναγκάζονται να παραμείνουν για δύο ώρες κάτω από τον ήλιο. Διατάζονται να παραδώσουν τα κινητά τους και ταλαιπωρούνται με «νυκτερινές» ασκήσεις, όπου οι φαντάροι εξαναγκάζονται να τραγουδήσουν το «Μακεδονία ξακουστή» και να το γράψουν πέντε φορές με απειλές ποινών.

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας ρουμάνος κατοχικός σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας.

Γίνεται η Ανοιχτή Συνέλευση από το Λόφο του Στρέφη, στο Θεατράκι, για να συνεχιστεί η δράση.

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου
Ξεκινά το διήμερο εκδηλώσεων της κατάληψης Ματσάγγου στο Βόλο με συναυλία στην παραλία έξω από το ιατρική σχολή του ΑΠΘ. Το όχημα καταστρέφεται ολοσχερώς ενώ τραυματίζεται και ένας μπάτσος.

Δραπετεύσουν, τα ξημερώματα, από τα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος της Βέροιας δύο αλλοδαποί κρατούμενοι ηλικίας 28 και 30 ετών αντίστοιχα,

Επίθεση με μολότοφ γίνεται στο αστυνομικό τμήμα Ζωγράφου.

ΜΑΓΚΡΕΜΠ
Η Αλ-Κάιντα αναλαμβάνει την ευθύνη για τις βομβιστικές επιθέσεις σε αλγερινή στρατιωτική βάση, στο Ντελίς, 100 χλμ. ανατολικά του Αλγερίου, όπου σκοτώθηκαν 31 στρατιωτικοί και ανάμεσα σε πλήθος που περίμενε τον πρόεδρο της Αλγερίας Μπουτεφλίκα στην πόλη Μπάτνα, όπου σκοτώθηκαν 20 άτομα. Οι τραυματίες και από τις 2 επιθέσεις ξεπερνούν τους 200.

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται σε πολυσύχναστο εμπορικό σημείο της πόλης Γκερέσκ με 28 τουλάχιστον νεκρούς, εκ των οποίων 13 αστυνομικοί και πάνω από 60 τραυματίες. Η επαρχία θεωρείται προπύργιο των Ταλιμπάν, όπου έχουν γίνει πολύνεκρες συγκρούσεις μέσα στο 2007.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Εκτελούνται 1 αξιωματικός και άλλοι 3 ρώσοι κατοχικοί στο Najiorot. Στο Vedeno εκτελείται άλλος ένας ρώσος κατοχικός, σε σπίτι τσετσένου όπου συνήθιζε να πηγαίνει.

ΠΓΔΜ: Ένοπλο επεισόδιο, με τρεις νεκρούς, σημειώνεται σε αλβανόφωνο χωριό στο βόρειο τμήμα, κοντά στα σύνορα με το Κόσοβο. Σύμφωνα με την αστυνομία, μεταξύ των θυμάτων είναι ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος της περιοχής Ματέιτσε. Το επεισόδιο σημειώθηκε όταν αστυνομική δύναμη εισήλθε λίγο μετά τα μεσάνυχτα στο αλβανόφωνο χωριό Βάκσιντσε, προς αναζήτηση ατό- προσώπευσης. Μοιράζονται πολλές προκηρύξεις για την Εκλογική Απεργία και για τους εμπρησμούς καθώς και αναρχικά έντυπα στον διερχόμενο κόσμο, ενώ πετάγονται χιλιάδες τρικάκια στους γύρω δρόμους. Η συγκέντρωση τελειώνει στις 8 το βράδυ.

Αντιεκλογική παρέμβαση γίνεται στην Καμάρα στη Θεσσαλονίκη από πρωτοβουλία αναρχικών. Στήνεται μικροφωνική, Υπάρχουν αναρτημένα δύο 2 αντιεκλογικά πανό και μοιράζονται κείμενα.

Τετάρτη 12 Σεπτεμβρίου
ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Ανατινάζεται ρωσικό όχημα ΚΑΜΑΖ στο χωριό Agishbatoi στην Τσετσενία, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 2 ρώσοι κατοχικοί και να τραυματιστούν άλλοι.

Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου
Συζήτηση γίνεται στις 6.30 το απόγευμα στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας με θέμα: *«Εμπρησμοί και εκλογές. Η «ασύμμετρη» κρατική ανασυγκρότηση της 16ης Σεπτεμβρίου».*
Οι συλλογικότητες ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ ΚΑΙ TERRA LIBERA πραγματοποιούν, στις 6 μ.μ, αντιεκλογική συγκέντρωση με μικροφωνική στην Πλατεία Δημοκρατίας με κεντρικό σύνθημα ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ. Ακολουθεί προβολή ντοκιμαντέρ στις 9 μ.μ. για την εξέγερση στην Αργεντινή στην πλατεία πίσω από το δημοτικό καφενείο.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Απεργία πείνας, προκειμένου να μην απελαθούν, αποφασίζουν να ξεκινησουν οι 26 πρόσφυγες από την Ινδία και την Παλαιστίνη, που συνελήφθησαν το βράδυ του προηγουμενου Σαββάτου στα ανοιχτά του Ρεθύμνου, όταν η βάρκα στην οποία επέβαιναν άρχισε να βουλιάζει.

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου
ΚΥΠΡΟΣ
Εμπρησμός σε γραφεία του ΕΔΕΚ μοποιηθούν για σκοπούς του ΠΑΣΟΚ, εν όψει των εκλογών.
Την ευθύνη αναλαμβάνει στις 19 Σεπτεμβρίου η Ομάδα Δ.Κ.Φ. 125, με επιστολή της στην εφημερίδα ΠΟΛΙΤΗΣ, σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Χριστίνα Τονίδου που συλελήφθη στις 8 Σεπτεμβρίου στη Θεσσαλονίκη. Ας σημειωθεί ότι επίθεση είχε γίνει εναντίον υποκαταστημάτων της Τράπεζας Κύπρου και της Λαϊκής Τράπεζας στις 4/7/2007 στη Λ. Μακαρίου, στη Λευκωσία, σε ένδειξη αλληλεγγύης στο Γ. Δημητράκη.

Αντιεκλογική πορεία γίνεται στο Ηράκλειο Κρήτης μετά από κάλεσμα της «Αντιεξουσιαστικής Ομάδας Ηρακλείου NO PASSARAN».

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας σε κτίριο του στρατού, στην πρωτεύουσα, προκαλεί το θάνατο 10 στρατιωτών.

Αντιεκλογική συγκέντρωση γίνεται στο σταθμό του Θησείου, ύστερα από κάλεσμα της Αναρχικής Πρωτοβουλίας Ενάντια στις Εκλογές.

Σάββατο 15 Σεπτεμβρίου
Πραγματοποιείται **συγκέντρωση-παρέμβαση ενάντια στις εκλογές,** στον πεζόδρομο του σταθμού ΗΣΑΠ στα Κάτω Πετράλωνα. Μοιράζονται προκηρύξεις, αναρτάται πανό και στήνεται μικροφωνική απ' όπου μεταδίδεται μουσική και διαβάζονται κείμενα. Η παρέμβαση ολοκληρώνεται με πορεία στην περιοχή δια μέσου των οδών Νούς και Κειριαδών.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Οι μετανάστες **διακόπτουν την απεργία πείνας,** που είχαν ξεκινήσει πριν από δύο μέρες προκειμένου να μην απελαθούν.
Σε ένδειξη αλληλεγγύης γίνεται **παρέμβαση με μικροφωνική** στο κέντρο του Ρεθύμνου από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου
ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Επίθεση με αυτόματα και χειροβομβί-

γραφείο. Έτσι, σύντροφοι-ες και φίλοι-ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτή τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 31 Αυγούστου
ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Αιματηρή έκρηξη σημειώνεται στην πόλη Ναζράν, πρωτεύουσα της Ινγκουσετίας, αυτόνομης δημοκρατίας της Ρωσίας, στα σύνορα με την Τσετσενία. Οι πληροφορίες αναφέρουν ότι από την μεγάλης ισχύος έκρηξη έχουν σκοτωθεί τέσσερις αστυνομικοί.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας βρετανός μισθοφόρος και ένας μεταφραστής, που περιπολούσαν στην Κανταχάρ, σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας. Άλλοι 3 μισθοφόροι τραυματίζονται.

ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Δολοφονείται εν ψυχρώ ένας έφηβος σε λαϊκή αγορά της πόλης Nazran από τις δυνάμεις κατοχής στα πλαίσια επιχείρησης που αποσκοπεί στον εκφοβισμό του τοπικού πληθυσμού. Οι αρχές ανακοινώνουν ότι ο έφηβος «αντιστάθηκε και κρατούσε όπλο»!

Παρασκευή 31 Αυγούστου
Στάση πραγματοποιούν οι κρατούμενοι στις φυλακές Αλικαρνασσού, ενώ τη επομένη γίνεται μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου
ΔΑΝΙΑ
Συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και μπάτσους ξεσπούν στη συνοικία Νορέμπρο της Κοπεγχάγης μετά από πορεία που γίνεται, απόγευμα Σαββάτου για το Κέντρο Νεότητας. Στήνονται οδοφράγματα, καίγονται αυτοκίνητα, βιτρίνες και ένα όχημα της αστυνομίας. Σύμφωνα με τις Αρχές, γίνονται 63 συλλήψεις ενώ τραυματίζεται και ένας αστυνομικός.

ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Μπάτσοι εισβάλλουν σε ιντερνέτ καφέ στο Karabulak και σκοτώνουν τον Adam Dolakov, ενώ απαγάγουν και άλλα άτομα, τα οποία μετά από μερικές μέρες απελευθερώνονται.
Σύμφωνα με την εφημερίδα Vremya Novostey της Ινγκουσετίας, πάνω από 55 ρώσοι εισβολείς έχουν σκοτωθεί σε μάχες με αντάρτες τον τελευταίο μήνα. Σύμφωνα με άλλες πηγές, πάνω από 3000 ρώσοι στρατιώτες έχουν

Πεθαίνει σε ηλικία 68 ετών ο Νίκος Νικολαΐδης, αφήνοντας πίσω του την απέθαντη παρουσία του **ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΥ ΒΑΛΚΑΝΙΟΥ**, τους Τυμβωρύχους (διηγήματα) και τα Γουρούνια στον Άνεμο. Η ΓΛΥΚΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ και τα ΚΟΥΡΕΛΙΑ, θα ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ ΑΚΟΜΑ...

Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου
Τα καψόνια και οι στερήσεις εξόδων πέφτουν σαν βροχή στο ΚΕΜΧ Ναυπλίου. Οι φαντάροι αναγκάζονται να παραμείνουν για δύο ώρες κάτω από τον ήλιο. Διατάζονται να παραδώσουν τα κινητά τους και ταλαιπωρούνται με «νυκτερινές» ασκήσεις, όπου οι φαντάροι εξαναγκάζονται να τραγουδήσουν το «Μακεδονία ξακουστή» και να το γράψουν πέντε φορές με απειλές ποινών.

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας ρουμάνος κατοχικός σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας.

Γίνεται η Ανοιχτή Συνέλευση από το Λόφο του Στρέφη, στο Θεατράκι, για να συνεχιστεί η δράση.

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου
Ξεκινά το διήμερο εκδηλώσεων της κατάληψης Ματσάγγου στο Βόλο με συναυλία στην παραλία έξω από το πανεπιστήμιο. Την επόμενη μέρα καλείται λαϊκή συνέλευση με θέμα «Αξιοποίηση» του κτιρίου Ματσάγγου.

Στήνεται κιόσκι, με αντι-εκλογικό υλικό, στην πλατεία Εξαρχείων.

ΑΛΓΕΡΙΑ
Τουλάχιστον 28 άτομα σκοτώνονται και άλλοι 60 τραυματίζονται από έκρηξη παγιδευμένου με εκρηκτικά αυτοκινήτου σε σταθμό της ακτοφυλακής. Η έκρηξη σημειώνεται στην πόλη Ντέλις, 100 χλμ ανατολικά του Αλγερίου. Από τους νεκρούς οι 15 είναι άνδρες της ακτοφυλακής.

ΙΣΡΑΗΛ
Γίνεται γνωστό πως πριν από έναν μήνα έχουν συλληφθεί εβραίοι νεοναζί, αλλά το θέμα δεν έγινε γνωστό πριν αρθεί το απόρρητο. Όλοι οι συλληφθέντες είναι εβραίοι από χώρες της πρώην ΕΣΣΔ ηλικίας 16-21 ετών. Σε έρευνες που έγιναν στα σπίτια τους

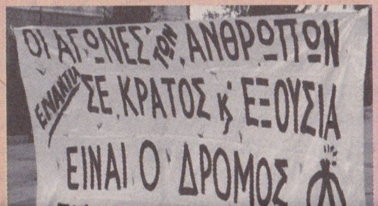
ρινή στρατιωτική βάση, στο Ντελίς, 100 χλμ. ανατολικά του Αλγερίου, όπου σκοτώθηκαν 31 στρατιωτικοί και ανάμεσα σε πλήθος που περίμενε τον πρόεδρο της Αλγερίας Μπουτεφλίκα στην πόλη Μπάτνα, όπου σκοτώθηκαν 20 άτομα. Οι τραυματίες και από τις 2 επιθέσεις ξεπερνούν τους 200.

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται σε πολυσύχναστο εμπορικό σημείο της πόλης Γκερέσκ με 28 τουλάχιστον νεκρούς, εκ των οποίων 13 αστυνομικοί και πάνω από 60 τραυματίες. Η επαρχία θεωρείται προπύργιο των Ταλιμπάν, όπου έχουν γίνει πολύνεκρες συγκρούσεις μέσα στο 2007.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Εκτελούνται 1 αξιωματικός και άλλοι 3 ρώσοι κατοχικοί στο Najiorot. Στο Vedeno εκτελείται άλλος ένας ρώσος κατοχικός, σε σπίτι τσετσένου όπου συνήθιζε να πηγαίνει.

ΠΓΔΜ: Ένοπλο επεισόδιο, με τρεις νεκρούς, σημειώνεται σε αλβανόφωνο χωριό στο βόρειο τμήμα, κοντά στα σύνορα με το Κόσοβο. Σύμφωνα με την αστυνομία, μεταξύ των θυμάτων είναι ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος της περιοχής Ματέιτσε. Το επεισόδιο σημειώθηκε όταν αστυνομική δύναμη εισήλθε λίγο μετά τα μεσάνυχτα στο αλβανόφωνο χωριό Βάκσιντσε, προς αναζήτηση ατόμων τα οποία καταζητούνται από την αστυνομία. Κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών, σκοτώνεται ο διοικητής του τοπικού αστυνομικού τμήματος και δύο καταζητούμενοι.

Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου
Αναρχική Αντικλογική συγκέντρωση γίνεται στα Προπύλαια του πανεπιστημίου της Αθήνας, ύστερα από κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών. Η συγκέντρωση ξεκινά στις 5.30 το απόγευμα και από την αρχή υπάρχει παρουσία ΜΑΤ στους δρόμους γύρω από το χώρο. Στήνονται πανό στα οποία αναγράφεται: ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ,

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ
Ανατινάζεται ρωσικό όχημα ΚΑΜΑΖ στο χωριό Agishbatoi στην Τσετσενία, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 2 ρώσοι κατοχικοί και να τραυματιστούν άλλοι.

Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου
Συζήτηση γίνεται στις 6.30 το απόγευμα στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας με θέμα: *«Εμπρησμοί και εκλογές. Η «ασύμμετρη» κρατική ανασυγκρότηση της 16ης Σεπτεμβρίου».*
Οι συλλογικότητες ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ ΚΑΙ TERRA LIBERA πραγματοποιούν, στις 6 μ.μ, αντιεκλογική συγκέντρωση με μικροφωνική στην Πλατεία Δημοκρατίας με κεντρικό σύνθημα ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ. Ακολουθεί προβολή ντοκιμαντέρ στις 9 μ.μ. για την εξέγερση στην Αργεντινή στην πλατεία πίσω από το δημοτικό καφενείο.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Απεργία πείνας, προκειμένου να μην απελαθούν, αποφασίζουν να ξεκινήσουν οι 26 πρόσφυγες από την Ινδία και την Παλαιστίνη, που συνελήφθησαν το βράδυ του προηγούμενου Σαββάτου στα ανοιχτά του Ρεθύμνου, όταν η βάρκα στην οποία επέβαιναν άρχισε να βουλιάζει.

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου
ΚΥΠΡΟΣ
Εμπρησμός σε γραφεία του ΕΔΕΚ στην Κύπρο, που επρόκειτο να χρησι-

ράκλειο Κρήτης μετά από κάλεσμα της «Αντιεξουσιαστικής Ομάδας Ηρακλείου ΝΟ PASSARAN».

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας σε κτίριο του στρατού, στην πρωτεύουσα, προκαλεί το θάνατο 10 στρατιωτών.

Αντιεκλογική συγκέντρωση γίνεται στο σταθμό του Θησείου, ύστερα από κάλεσμα της Αναρχικής Πρωτοβουλίας Ενάντια στις Εκλογές.

Σάββατο 15 Σεπτεμβρίου
Πραγματοποιείται **συγκέντρωση-παρέμβαση ενάντια στις εκλογές**, στον πεζόδρομο του σταθμού ΗΣΑΠ στα Κάτω Πετράλωνα. Μοιράζονται προκηρύξεις, αναρτάται πανό και στήνεται μικροφωνική απ' όπου μεταδίδεται μουσική και διαβάζονται κείμενα. Η παρέμβαση ολοκληρώνεται με πορεία στην περιοχή δια μέσου των οδών Ηούς και Κειριαδών.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Οι μετανάστες **διακόπτουν την απεργία πείνας**, που είχαν ξεκινήσει πριν από δύο μέρες προκειμένου να μην απελαθούν.
Σε ένδειξη αλληλεγγύης γίνεται **παρέμβαση με μικροφωνική** στο κέντρο του Ρεθύμνου από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου
ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Επίθεση με αυτόματα και χειροβομβίδες εναντίον ρώσων εισβολέων κοντά

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή
το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Δολοφονείται εν ψυχρώ ένας έφηβος σε λαϊκή αγορά της πόλης Nazran από τις δυνάμεις κατοχής στα πλαίσια επιχείρησης που αποσκοπεί στον εκφοβισμό του τοπικού πληθυσμού. Οι αρχές ανακοινώνουν ότι ο έφηβος «αντιστάθηκε και κρατούσε όπλο»!

Παρασκευή 31 Αυγούστου
Στάση πραγματοποιούν οι κρατούμενοι στις φυλακές Αλικαρνασσού, ενώ τη επομένη γίνεται μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου
ΔΑΝΙΑ
Συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και μπάτσους ξεσπούν στη συνοικία Νορέμπρο της Κοπεγχάγης μετά από πορεία που γίνεται, απόγευμα Σαββάτου για το Κέντρο Νεότητας. Στήνονται οδοφράγματα, καίγονται αυτοκίνητα, βιτρίνες και ένα όχημα της αστυνομίας. Σύμφωνα με τις Αρχές, γίνονται 63 συλλήψεις ενώ τραυματίζεται και ένας αστυνομικός.

ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Μπάτσοι εισβάλλουν σε ιντερνέτ καφέ στο Karabulak και σκοτώνουν τον Adam Dolakov, ενώ απαγάγουν και άλλα άτομα, τα οποία μετά από μερικές μέρες απελευθερώνονται.
Σύμφωνα με την εφημερίδα Vremya Novostey της Ινγκουσετίας, πάνω από 55 ρώσοι εισβολείς έχουν σκοτωθεί σε μάχες με αντάρτες τον τελευταίο μήνα. Σύμφωνα με άλλες πηγές, πάνω από 3000 ρώσοι στρατιώτες έχουν αναπτυχθεί στα βουνά του Καύκασου από τα τέλη Αυγούστου.

Τρίτη 4 Σεπτεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Τουλάχιστον 25 άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους και 70 τραυματίζονται σε δύο επιθέσεις που σημειώνονται σχεδόν ταυτόχρονα στο Ραβαλπίντι, στα προάστια του Ισλαμαμπάντ. Η πρώτη έκρηξη σημειώνεται σε λεωφορείο που μετέφερε υπαλλήλους του υπουργείου Άμυνας και η δεύτερη σε πολυσύχναστη αγορά της περιοχής.

Τετάρτη 5 Σεπτεμβρίου
Γίνεται δεκτή η αίτηση αποφυλάκισης του αναρχικού Βασίλη Στεργίου.

γουδήσουν το «Μακεδονία ξακουστή» και να το γράψουν πέντε φορές με απειλές ποινών.

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας ρουμάνος κατοχικός σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας.

Γίνεται η Ανοιχτή Συνέλευση από το Λόφο του Στρέφη, στο Θεατράκι, για να συνεχιστεί η δράση.

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου
Ξεκινά το διήμερο εκδηλώσεων της κατάληψης Ματσάγγου στο Βόλο με συναυλία στην παραλία έξω από το πανεπιστήμιο. Την επόμενη μέρα καλείται λαϊκή συνέλευση με θέμα «Αξιοποίηση» του κτιρίου Ματσάγγου.

Στήνεται κιόσκι, με αντι-εκλογικό υλικό, στην πλατεία Εξαρχείων.

ΑΛΓΕΡΙΑ
Τουλάχιστον 28 άτομα σκοτώνονται και άλλοι 60 τραυματίζονται από έκρηξη παγιδευμένου με εκρηκτικά αυτοκινήτου σε σταθμό της ακτοφυλακής. Η έκρηξη σημειώνεται στην πόλη Ντέλις, 100 χλμ ανατολικά του Αλγερίου. Από τους νεκρούς οι 15 είναι άνδρες της ακτοφυλακής.

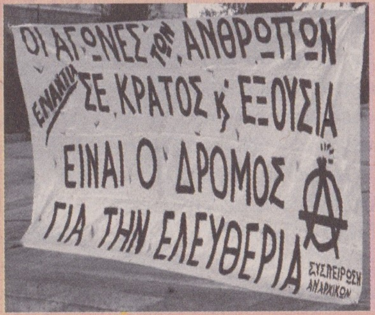
ΙΣΡΑΗΛ
Γίνεται γνωστό πως πριν από έναν μήνα έχουν συλληφθεί εβραίοι νεοναζί, αλλά το θέμα δεν έγινε γνωστό πριν αρθεί το απόρρητο. Όλοι οι συλληφθέντες είναι εβραίοι από χώρες της πρώην ΕΣΣΔ ηλικίας 16-21 ετών. Σε έρευνες που έγιναν στα σπίτια τους βρέθηκαν ναζιστικές στολές, πορτρέτα του Αδόλφου Χίτλερ, όπλα και εκρηκτικά. Η ομάδα φαίνεται ότι είχε σχέσεις με ανάλογες ομάδες στο εξωτερικό. Τα μέλη της ομάδας κατηγορούνται για επιθέσεις σε μετανάστες εργάτες, ομοφυλόφιλους, τοξικομανείς και ορθόδοξους Εβραίους. Η έρευνα της Αστυνομίας είχε αρχίσει μετά από περιστατικό που συνέβη σε πόλη κοντά στο Τελ Αβίβ το 2006 όταν άγνωστοι βεβήλωσαν δύο συναγωγές ζωγραφίζοντας σβάστικες.

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου
Ομάδα ατόμων επιτίθεται σε όχημα της αστυνομίας, έξω από την οδο-

ρώσοι κατοχικοί στο Najiorot. Στο Vedeno εκτελείται άλλος ένας ρώσος κατοχικός, σε σπίτι τσετσένου όπου συνήθιζε να πηγαίνει.

ΠΓΔΜ: Ένοπλο επεισόδιο, με τρεις νεκρούς, σημειώνεται σε αλβανόφωνο χωριό στο βόρειο τμήμα, κοντά στα σύνορα με το Κόσοβο. Σύμφωνα με την αστυνομία, μεταξύ των θυμάτων είναι ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος της περιοχής Ματέιτσε. Το επεισόδιο σημειώθηκε όταν αστυνομική δύναμη εισήλθε λίγο μετά τα μεσάνυχτα στο αλβανόφωνο χωριό Βάκσιντσε, προς αναζήτηση ατόμων τα οποία καταζητούνται από την αστυνομία. Κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών, σκοτώνεται ο διοικητής του τοπικού αστυνομικού τμήματος και δύο καταζητούμενοι.

Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου
Αναρχική Αντιεκλογική συγκέντρωση γίνεται στα Προπύλαια του πανεπιστημίου της Αθήνας, ύστερα από κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών. Η συγκέντρωση ξεκινά στις 5.30 το απόγευμα και από την αρχή υπάρχει παρουσία ΜΑΤ στους δρόμους γύρω από το χώρο. Στήνονται πανό στα οποία αναγράφεται: ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ,

ΑΡΝΗΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ - ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΕΝΙΣΧΥΩ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, και ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Από την μικροφωνική διαβάζονται κείμενα και εκφωνούνται συνθήματα ενάντια στο κράτος και τις εκλογικές διαδικασίες άμεσης και έμμεσης αντι-

στην πλατεία πίσω από το δημοτικό καφενείο.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Απεργία πείνας, προκειμένου να μην απελαθούν, αποφασίζουν να ξεκινήσουν οι 26 πρόσφυγες από την Ινδία και την Παλαιστίνη, που συνελήφθησαν το βράδυ του προηγούμενου Σαββάτου στα ανοιχτά του Ρεθύμνου, όταν η βάρκα στην οποία επέβαιναν άρχισε να βουλιάζει.

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου
ΚΥΠΡΟΣ
Εμπρησμός σε γραφεία του ΕΔΕΚ στην Κύπρο, που επρόκειτο να χρησι-

με πορεία στην περιοχή δια μέσου των οδών Νούς και Κειριαδών.

ΡΕΘΥΜΝΟ
Οι μετανάστες **διακόπτουν την απεργία πείνας**, που είχαν ξεκινήσει πριν από δύο μέρες προκειμένου να μην απελαθούν.
Σε ένδειξη αλληλεγγύης γίνεται **παρέμβαση με μικροφωνική** στο κέντρο του Ρεθύμνου από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου
ΙΝΓΚΟΥΣΕΤΙΑ
Επίθεση με αυτόματα και χειροβομβίδες εναντίον ρώσων εισβολέων κοντά

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι, Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Απέναντι στο βασανιστήριο του εγκλεισμού, ο αγώνας είναι διαρκής, ανυποχώρητος, αδιαμεσολάβητος και χωρίς διαχωρισμούς

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

στους δύο προφυλακισμένους για την απόπειρα εμπρησμού στο Π. Φάληρο,

Μάριο Τσουραπά

και Χ. Κοντορεβυθάκη

στη **Χριστίνα Τονίδου**

που συνελήφθη στο χώρο του Α.Π.Θ. στις 8/9 και βρίσκεται προφυλακισμένη στις φυλακές Κορυδαλλού,

στους **Γ. Τσόλκα** και **Σωτήρη Λ.**

προφυλακισμένους για την υπόθεση ληστείας σε αποθήκη κυνηγετικών ειδών στο Μενίδι

που δικάζονται στις 2 Νοέμβρη

και στο Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

που καταδικάστηκε σε 25 χρόνια φυλακής

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Όπως όλοι γνωρίζετε συνελήφθηκα ξημερώματα στις 09-09-2007 στη διάρκεια συμπλοκής με αστυνομικούς, που εισέβαλαν στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Αυτό που με προβληματίζει περισσότερο δεν είναι οι κατηγορίες που μου αποδόθηκαν (σ' αυτές πιστεύω πως θ' ανταπεξέλθω) αλλά η αντιμετώπισή μου απ' την αστυνομία καθώς εκμεταλλευόμενη τη ψυχολογική μου κατάσταση, το γεγονός δηλαδή ότι τρομοκρατήθηκα απ' την ώρα της σύλληψης μου μέχρι και την ώρα που μ' έφεραν εδώ, θέλουν ν' αποσπάσουν πληροφορίες για ο,τιδήποτε άσχετο ή σχετικό. Για να είμαι ειλικρινής θα

ματοποιούν το πρωί **συμβολική κατάληψη** στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Πάτρας σε ένδειξη αλληλεγγύης στη Χριστίνα Τονίδου, που συνελήφθη στο χώρο του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τα ξημερώματα της 9ης Σεπτέμβρη και βρίσκεται προφυλακισμένη στις φυλακές Κορυδαλλού, κατηγορούμενη για 2 κακουργήματα και 8 πλημμελήματα.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Γίνεται γνωστό ότι το τριήμερο 19-21 Σεπτεμβρίου έχουν εκτελεστεί 12 τσετσένοι συνεργάτες του ρωσικού καθεστώτος, σε νότιες περιοχές της χώρας.

Μετά από **επίθεση** σε όχημα με τσετσένους χαφιέδες σκοτώνεται ο ένας ενώ ο άλλος ένας τραυματίζεται.

Επίθεση ανταρτών εναντίον ρωσική ομάδας ειδικών δυνάμεων της FSB στο δρόμο Rostov-Baku. Άγνωστος αριθμός ρώσων σκοτώνεται. Αργότερα ένας αντάρτης δολοφονείται σε ενέδρα που τους έστησαν κοντά στο χωριό Ali-Yurt, καθώς επέστρεφαν. Οι υπόλοιποι διαφεύγουν στο δάσος της περιοχής.

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου

Γίνεται γνωστό ότι κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου **πυρπολήθηκαν** οι ελληνικές σημαίες στο 5ο λύκειο και 6ο γυμνάσιο Αμαρουσίου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Κατά τη διάρκεια **φεστιβάλ δρόμου** στο Αμβούργο, ξεσπούν συγκρούσεις όταν συγκεντρωμένοι βάζουν φωτιά σε κάδους, στήνουν οδοφράγματα και επιτίθενται στους μπάτσους.

Στη **Σάμο** βρίσκονται δύο μετανάστες πνιγμένοι και συνολικά περισυλλέγονται άλλοι 70 σε Κω, Λέσβο και Φαρμακονήσι.

ΜΑΡΟΚΟ

Συγκρούσεις γίνονται στην πόλη Σέφρου στο κεντρικό Μαρόκο ανάμεσα σε μπάτσους και διαδηλωτές κατά την διάρκεια πορείας που οργάνωσε η Μαροκινή Ένωση για τα Ανθρώπινα

Γράμμα από τις φυλακές Κορυδαλλού του κρατούμενου Γιώργου Τσόλκα

Ψάχνοντας μέσα στα ριζοσπαστικά κινήματα, επέλεξα να αγωνιστώ στο πλευρό του αναρχικού χώρου. Διάλεξα αυτόν γιατί είδα ότι είναι ο μόνος που παραμένει αγνός, ζωντανός, αληθινός και με ανθρώπους που τους χαρακτηρίζει η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη, το πάθος, η δύναμη, η θέληση για ζωή. Επίσης επέλεξα το δρόμο της αντιπαράθεσης σαν τη μόνη λύση για να κερδίσω κάποια από τα χαμένα, αντιδρώντας σε ότι με καταπιέζει και έχοντας ως μοναδικό σκοπό να ζήσω μέσα σε μια ελεύθερη κοινωνία χωρίς θεσμούς και κανόνες, χωρίς σύνορα και έθνη.

Στη διάρκεια της διαδρομής μου αυτής μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες έχω συλληφθεί και καταδικαστεί για τις ιδέες και τον τρόπο ζωής μου. Σήμερα βρίσκομαι προφυλακισμένος στις Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος με το ποινικό αδίκημα της ληστείας. Ας αναφερθώ λοιπόν σε αυτό παίρνοντας τα γεγονότα με τη σειρά τους.

Στις 12 Ιουλίου 2006 πραγματοποιείται ληστεία στη περιοχή του Μενιδίου σε αποθήκη εμπορίας κυνηγετικών ειδών από την οποία αφαιρούνται κυνηγετικά όπλα και εξαρτήματα. Στις 2 Σεπτεμβρίου 2006, από δακτυλικό αποτύπωμα που βρέθηκε πάνω σε πλαστική σακούλα, σύμφωνα με τις αναφορές των μπάτσων, συλλαμβάνεται αναρχικός-αντιεξουσιαστής ο οποίος κατηγορείται από τις διωκτικές αρχές ότι συμμετείχε σε αυτήν και με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίζεται. Στις 26 Οκτωβρίου καθώς βγαίνω από το σπίτι μου συμμορίτες των αρχών ασφαλείας με προταγμένα τα όπλα με ακινητοποιούν και με σέρνουν στη ΓΑΔΑ. Εκεί υψηλόβαθμοι ασφ-αλήτες της ΕΛ.ΑΣ μου γνωστοποιούν ότι, μετά από έρευνα σε σπίτι «γιάφκα» βρέθηκε δακτυλικό μου αποτύπωμα πάνω σε τασάκι. Στις 31 Οκτωβρίου η 16η ανακρίτρια αποφασίζει μόνο με αυτήν την ένδειξη, την οποία από την πρώτη στιγμή αρνούμαι και αμφισβητώ, και τίποτε παραπάνω την προφυλάκισή μου. Ενώ διανύω πλέον τον 11ο μήνα εγκλεισμού στα δημοκρατικά κολαστήρια, χωρίς κανένα στοιχείο ενοχής, παρά μόνο της ένδειξης αυτής του δακτυλικού αποτυπώματοςστο τασάκι, αρχίζει να ξετυλίγεται σιγά-σιγά το κουβάρι. Μέσα από τις καταθέσεις των μπάτσων και τα στοιχεία που έχουν συλλέξει δεν αναφέρεται πουθενά η ύπαρξη του σταχτοδοχείου!!

Τελικά τι επιδιώκουν οι δυνάστες μου; Επιδιώκουν τη ψυχική μου εξόντωση; Επιδιώκουν να υποτάξουν το ελεύθερο πνεύμα μου βασανίζοντάς το μέσω του εγκλεισμού ή μήπως να τρομοκρατήσουν όσους έρχονται σε κάθετη ρήξη με το υπάρχον φασιστικό καθεστώς; Ότι και να είναι αυτό αδέρφια να ξέρετε ότι αντλώ μεγάλη δύναμη απ' όλους εσάς που συνεχίζεται αμείωτα τον αγώνα εκεί έξω από τα τείχη, στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία… Από τη μεριά μου όσο δύσκολες καταστάσεις κι αν βιώνω εδώ μέσα να είστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να παραδοθώ στο μηχανισμό της φυλακής «σωφρόνισης» και τα γρανάζια της. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όσα μέσα διαθέτω για τη καταστροφή του τερατουργήματος που ονομάζεται φυλακή.

Ξεκαθαρίζοντας λοιπόν τις προθέσεις τους οι κρατιστές δείχνουν το απάνθρωπο προσωπείο τους ενάντια στους ανυπόταχτους, αντιφρονούντες και σε αγωνιζόμενους ανθρώπους, με την πάντα πρόθυμη βοήθεια των ΜΜΕ που καλλιεργούν ένα κλίμα τρομοϋστερίας εξαπολύοντας την επίθεσή τους ενάντια στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο. Ένας χώρος ο οποίος τα τελευταία χρόνια απαντά στην όποιου είδους κρατική καταστολή με πολλές συνεχείς βίαιες ενέργειες οι οποίες έχουν κάνει τους εξουσιαστές να χάσουν τον ύπνο τους για το τι τους επιφυλάσσει το μέλλον. Τι κι αν μας βάζουν φυλακή, τι και αν προσπαθούν να μας συκοφαντήσουν. Δε λυγίζουμε, παραμένουμε δυνατοί, ενωμένοι και συνεχίζουμε. Ας τρέμουν.

Κλείνοντας να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς

στη Χριστίνα Τονίδου

που συνελήφθη στο χώρο του Α.Π.Θ. στις 8/9 και βρίσκεται προφυλακισμένη στις φυλακές Κορυδαλλού,

στους **Γ. Τσόλκα** και **Σωτήρη Λ.**

προφυλακισμένους για την υπόθεση ληστείας σε αποθήκη κυνηγετικών ειδών στο Μενίδι

που δικάζονται στις 2 Νοέμβρη

και στο **Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ**

που καταδικάστηκε σε 25 χρόνια φυλακής

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Όπως όλοι γνωρίζετε συνελήφθηκα ξημερώματα στις 09-09-2007 στη διάρκεια συμπλοκής με αστυνομικούς, που εισέβαλαν στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Αυτό που με προβληματίζει περισσότερο δεν είναι οι κατηγορίες που μου αποδόθηκαν (σ' αυτές πιστεύω πως θ' ανταπεξέλθω) αλλά η αντιμετώπισή μου απ' την αστυνομία καθώς εκμεταλλευόμενη τη ψυχολογική μου κατάσταση, το γεγονός δηλαδή ότι τρομοκρατήθηκα απ' την ώρα της σύλληψης μου μέχρι και την ώρα που μ' έφεραν εδώ, θέλουν ν' αποσπάσουν πληροφορίες για ο,τιδήποτε άσχετο ή σχετικό. Για να είμαι ειλικρινής θα προτιμούσα ν' ακολουθούσαν τη γνωστή τακτική τους και τον παραδοσιακό τρόπο μεταχείρισης των κρατουμένων παρά αυτό το ψυχολογικό παιχνίδι που συνεχίζουν. Τουλάχιστον στην πρώτη περίπτωση θα δείχνουν τον πραγματικό τους εαυτό.

Τώρα όσον αφορά την ιδεολογική μου ταυτότητα έχω να σας πω δύο λόγια. Κατ' αρχήν, πολλές φορές αυτά που δηλώνουμε δε σημαίνει ότι τα αντιπροσωπεύουμε κιόλας, δηλαδή δεν είμαστε πάντα αυτά που δηλώνουμε κι 'αυτό φαίνεται στην πράξη. Πολλοί θεώρησαν τον εαυτό τους επαναστάτη, αλλά οι πράξεις τους έδειξαν το αντίθετο.

Για μένα το να δηλώνει κάποιος/α αναρχικός/ή προϋποθέτει βαθειά αναζήτηση στον εαυτό του/της ωριμότητα και μια ολοκλήρωση απ΄όλες τις απόψεις (ηθική, πνευματική κ.τ.λ.).

Ας επανέλθω όμως, αν εσείς κρίνετε, τουλάχιστον όσοι με γνωρίζουν, πως η δράση μου μπορεί να με χαρακτηρίσει αναρχική, τότε κάντε το. Το μόνο σίγουρο είναι οτι διαπνέομαι από αναρχικές ιδέες και μακάρι να πιστεύω μέχρι να πεθάνω, γιατί είναι κάτι πολύ δυνατό.

Από κει και πέρα το πώς θα κινηθείτε, εσείς το γνωρίζετε. Ελπίζω να έγινα κατανοητή.

Τέλος θέλω να κλείσω με κάτι που απευθύνεται σε όσους γεύονται την εξουσία, σε όσους μας αμφισβήτησαν, σε όσους γενικά δε μας πήραν στα σοβαρά: «είμαστε ένα ηφαίστειο που βράζει συνέχεια και η λάβα είναι η οργή μας. Αλίμονο αν εκραγεί το ηφαίστειο...η λάβα που θα ξεχειλίσει θα κάψει τα πάντα». Ευχαριστώ όσους ενδιαφέρονται.

Κρατητήρια Αστυνομικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης
12/09/2007
Τονίδου Χριστίνα

ομάδας ειδικών δυνάμεων της FSB στο δρόμο Rostov-Baku. Άγνωστος αριθμός ρώσων σκοτώνεται. Αργότερα ένας αντάρτης δολοφονείται σε ενέδρα που τους έστησαν κοντά στο χωριό Ali-Yurt, καθώς επέστρεφαν. Οι υπόλοιποι διαφεύγουν στο δάσος της περιοχής.

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου
Γίνεται γνωστό ότι κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου **πυρπολήθηκαν** οι ελληνικές σημαίες στο 5ο λύκειο και 6ο γυμνάσιο Αμαρουσίου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Κατά τη διάρκεια **φεστιβάλ δρόμου** στο Αμβούργο, ξεσπούν συγκρούσεις όταν συγκεντρωμένοι βάζουν φωτιά σε κάδους, στήνουν οδοφράγματα και επιτίθενται στους μπάτσους.

Στη **Σάμο** βρίσκονται δύο μετανάστες πνιγμένοι και συνολικά περισυλλέγονται άλλοι 70 σε Κω, Λέσβο και Φαρμακονήσι.

ΜΑΡΟΚΟ
Συγκρούσεις γίνονται στην πόλη Σέφρου στο κεντρικό Μαρόκο ανάμεσα σε μπάτσους και διαδηλωτές κατά την διάρκεια πορείας που οργάνωσε η Μαροκινή Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Η αφορμή είναι οι συνεχείς αυξήσεις των τιμών στα διατροφικά προϊόντα. Σπάζονται από τους διαδηλωτές ένα υποκατάστημα τράπεζας, καταστήματα και μία κυβερνητική υπηρεσία. Πετάγονται επίσης πέτρες κατά των μπάτσων. Πενήντα διαδηλωτές τραυματίζονται και τριάντα συλλαμβάνονται.

Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου
Βάρκα που μεταφέρει μετανάστες **βυθίζεται** έξω από ακρωτήρι της Σάμου. Δύο άτομα πνίγονται και περισυλλέγονται άλλοι 7.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας καναδός μισθοφόρος εκτελείται στο νότιο Αφγανιστάν και τραυματίζονται άλλοι τέσσερις.

Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου
Έκρηξη βόμβας σημειώνεται έξω από αστ. τμήμα στη Βασκονία.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Πέντε συνοριοφύλακες σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας.

ΤΟΥΡΚΙΑ

μορίτες των αρχών ασφαλείας με προταγμένα τα όπλα με ακινητοποιούν και με σέρνουν στη ΓΑΔΑ. Εκεί υψηλόβαθμοι ασφ-αλήτες της ΕΛ.ΑΣ μου γνωστοποιούν ότι, μετά από έρευνα σε σπίτι «γιάφκα» βρέθηκε δακτυλικό μου αποτύπωμα πάνω σε τασάκι. Στις 31 Οκτωβρίου η 16η ανακρίτρια αποφασίζει μόνο με αυτήν την ένδειξη, την οποία από την πρώτη στιγμή αρνούμαι και αμφισβητώ, και τίποτε παραπάνω την προφυλάκισή μου. Ενώ διανύω πλέον τον 11ο μήνα εγκλεισμού στα δημοκρατικά κολαστήρια, χωρίς κανένα στοιχείο ενοχής, παρά μόνο της ένδειξης αυτής του δακτυλικού αποτυπώματοςστο τασάκι, αρχίζει να ξετυλίγεται σιγά-σιγά το κουβάρι. Μέσα από τις καταθέσεις των μπάτσων και τα στοιχεία που έχουν συλλέξει δεν αναφέρεται πουθενά η ύπαρξη του σταχτοδοχείου!!

Τελικά τι επιδιώκουν οι δυνάστες μου; Επιδιώκουν τη ψυχική μου εξόντωση; Επιδιώκουν να υποτάξουν το ελεύθερο πνεύμα μου βασανίζοντάς το μέσω του εγκλεισμού ή μήπως να τρομοκρατήσουν όσους έρχονται σε κάθετη ρήξη με το υπάρχον φασιστικό καθεστώς; Ότι και να είναι αυτό αδέρφια να ξέρετε ότι αντλώ μεγάλη δύναμη απ' όλους εσάς που συνεχίζετε αμείωτα τον αγώνα εκεί έξω από τα τείχη, στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία... Από τη μεριά μου όσο δύσκολες καταστάσεις κι αν βιώνω εδώ μέσα να είστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να παραδοθώ στο μηχανισμό της φυλακής «σωφρόνισης» και τα γρανάζια της. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όσα μέσα διαθέτω για τη καταστροφή του τερατουργήματος που ονομάζεται φυλακή.

Ξεκαθαρίζοντας λοιπόν τις προθέσεις τους οι κρατιστές δείχνουν το απάνθρωπο προσωπείο τους ενάντια στους ανυπόταχτους, αντιφρονούντες και σε αγωνιζόμενους ανθρώπους, με την πάντα πρόθυμη βοήθεια των ΜΜΕ που καλλιεργούν ένα κλίμα τρομοϋστερίας εξαπολύοντας την επίθεσή τους ενάντια στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο. Ένας χώρος ο οποίος τα τελευταία χρόνια απαντά στην όποιου είδους κρατική καταστολή με πολλές συνεχείς βίαιες ενέργειες οι οποίες έχουν κάνει τους εξουσιαστές να χάσουν τον ύπνο τους για το τι τους επιφυλάσσει το μέλλον. Τι κι αν μας βάζουν φυλακή, τι και αν προσπαθούν να μας συκοφαντήσουν. Δε λυγίζουμε, παραμένουμε δυνατοί, ενωμένοι και συνεχίζουμε. Ας τρέμουν.

Κλείνοντας να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου σε όλους εσάς, τ' αδέρφια μου, που μου συμπαραστέκονται όλο αυτό το διάστημα που βρίσκομαι εδώ μέσα, κάνοντάς με να κατανοήσω πραγματικά την μεγαλειώδη έννοια της αλληλεγγύης και πόσο σημαντικό ρόλο παίζει για όλους εμάς που βρισκόμαστε πίσω από τείχη. Επίσης να ευχαριστήσω και όσους θα επιλέξουν να σταθούν αλληλέγγυοι από εδώ και πέρα με οποιονδήποτε τρόπο, παρόλο που η υπόθεσή μου είναι αρκετά μπερδεμένη και δύσκολη.

Όσο αφορά τη σιγή μου όλο αυτό τον καιρό, εκτός από το μούδιασμα που υπήρξε τους πρώτους μήνες μέσα στη φυλακή, μέχρι να αρχίζει να ξεκαθαρίζει το τοπίο γύρω από αυτή την ιστορία, υπήρξαν και κάποιοι προσωπικοί λόγοι που με ανάγκασαν να κρατήσω αυτή τη στάση. Σιγά-σιγά όμως όλες οι δυσκολίες ξεπεράστηκαν. Το δικαστήριο είναι στις 2 Νοεμβρίου 2007.

Να είστε όλοι καλά.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΟΝΙΔΟΥ, ΣΤΟΝ Μ.ΤΣΟΥΡΑΠΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ Χ. ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΑΚΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΓιώργοςΤσόλκας
Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού

Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου
Επίθεση με μολότοφ σε διμοιρία των ΜΑΤ που βρίσκεται έξω από τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στα Εξάρχεια.

ΒΙΡΜΑΝΙΑ
Αιματηρή καταστολή των διαδηλώσεων που έχουν ξεκινήσεις το τελευ-

στο χωριό Troitskaya. Το βράδυ γίνεται επίθεση εναντίον αστυνομικού τμήματος στην πόλη Nazran.

Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου
Συλλαμβάνονται ο διοικητής του λιμεναρχείου Ιερισσού και λιμενικός

και στο Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
που καταδικάστηκε σε 25 χρόνια φυλακής
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Όπως όλοι γνωρίζετε συνελήφθηκα ξημερώματα στις 09-09-2007 στη διάρκεια συμπλοκής με αστυνομικούς, που εισέβαλαν στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Αυτό που με προβληματίζει περισσότερο δεν είναι οι κατηγορίες που μου αποδόθηκαν (σ' αυτές πιστεύω πως θ' ανταπεξέλθω) αλλά η αντιμετώπισή μου απ' την αστυνομία καθώς εκμεταλλευόμενη τη ψυχολογική μου κατάσταση, το γεγονός δηλαδή ότι τρομοκρατήθηκα απ' την ώρα της σύλληψης μου μέχρι και την ώρα που μ' έφεραν εδώ, θέλουν ν' αποσπάσουν πληροφορίες για ο,τιδήποτε άσχετο ή σχετικό. Για να είμαι ειλικρινής θα προτιμούσα ν' ακολουθούσαν τη γνωστή τακτική τους και τον παραδοσιακό τρόπο μεταχείρισης των κρατουμένων παρά αυτό το ψυχολογικό παιχνίδι που συνεχίζουν. Τουλάχιστον στην πρώτη περίπτωση θα δείχνουν τον πραγματικό τους εαυτό.

Τώρα όσον αφορά την ιδεολογική μου ταυτότητα έχω να σας πω δύο λόγια. Κατ' αρχήν, πολλές φορές αυτά που δηλώνουμε δε σημαίνει ότι τα αντιπροσωπεύουμε κιόλας, δηλαδή δεν είμαστε πάντα αυτά που δηλώνουμε κι΄αυτό φαίνεται στην πράξη. Πολλοί θεώρησαν τον εαυτό τους επαναστάτη, αλλά οι πράξεις τους έδειξαν το αντίθετο.

Για μένα το να δηλώνει κάποιος/α αναρχικός/ή προϋποθέτει βαθειά αναζήτηση στον εαυτό του/της ωριμότητα και μια ολοκλήρωση απ΄όλες τις απόψεις (ηθική, πνευματική κ.τ.λ.).

Ας επανέλθω όμως, αν εσείς κρίνετε, τουλάχιστον όσοι με γνωρίζουν, πως η δράση μου μπορεί να με χαρακτηρίσει αναρχική, τότε κάντε το. Το μόνο σίγουρο είναι οτι διαπνέομαι από αναρχικές ιδέες και μακάρι να πιστεύω μέχρι να πεθάνω, γιατί είναι κάτι πολύ δυνατό.

Από κει και πέρα το πώς θα κινηθείτε, εσείς το γνωρίζετε. Ελπίζω να έγινα κατανοητή.

Τέλος θέλω να κλείσω με κάτι που απευθύνεται σε όσους γεύονται την εξουσία, σε όσους μας αμφισβήτησαν, σε όσους γενικά δε μας πήραν στα σοβαρά: «είμαστε ένα ηφαίστειο που βράζει συνέχεια και η λάβα είναι η οργή μας. Αλίμονο αν εκραγεί το ηφαίστειο...η λάβα που θα ξεχειλίσει θα κάψει τα πάντα». Ευχαριστώ όσους ενδιαφέρονται.

Κρατητήρια Αστυνομικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης
12/09/2007
Τονίδου Χριστίνα

σχολεία... Από τη μεριά μου όσο δύσκολες καταστάσεις κι αν βιώνω εδώ μέσα να είστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να παραδοθώ στο μηχανισμό της φυλακής «σωφρόνισης» και τα γρανάζια της. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όσα μέσα διαθέτω για τη καταστροφή του τερατουργήματος που ονομάζεται φυλακή.

Ξεκαθαρίζοντας λοιπόν τις προθέσεις τους οι κρατιστές δείχνουν το απάνθρωπο προσωπείο τους ενάντια στους ανυπόταχτους, αντιφρονούντες και σε αγωνιζόμενους ανθρώπους, με την πάντα πρόθυμη βοήθεια των ΜΜΕ που καλλιεργούν ένα κλίμα τρομοϋστερίας εξαπολύοντας την επίθεσή τους ενάντια στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο. Ένας χώρος ο οποίος τα τελευταία χρόνια απαντά στην όποιου είδους κρατική καταστολή με πολλές συνεχείς βίαιες ενέργειες οι οποίες έχουν κάνει τους εξουσιαστές να χάσουν τον ύπνο τους για το τι τους επιφυλάσσει το μέλλον. Τι κι αν μας βάζουν φυλακή, τι και αν προσπαθούν να μας συκοφαντήσουν. Δε λυγίζουμε, παραμένουμε δυνατοί, ενωμένοι και συνεχίζουμε. Ας τρέμουν.

Κλείνοντας να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου σε όλους εσάς, τ' αδέρφια μου, που μου συμπαραστέκονται όλο αυτό το διάστημα που βρίσκομαι εδώ μέσα, κάνοντάς με να κατανοήσω πραγματικά την μεγαλειώδη έννοια της αλληλεγγύης και πόσο σημαντικό ρόλο παίζει για όλους εμάς που βρισκόμαστε πίσω από τείχη. Επίσης να ευχαριστήσω και όσους θα επιλέξουν να σταθούν αλληλέγγυοι από εδώ και πέρα με οποιονδήποτε τρόπο, παρόλο που η υπόθεσή μου είναι αρκετά μπερδεμένη και δύσκολη.

Όσο αφορά τη σιγή μου όλο αυτό τον καιρό, εκτός από το μούδιασμα που υπήρξε τους πρώτους μήνες μέσα στη φυλακή, μέχρι να αρχίζει να ξεκαθαρίζει το τοπίο γύρω από αυτή την ιστορία, υπήρξαν και κάποιοι προσωπικοί λόγοι που με ανάγκασαν να κρατήσω αυτή τη στάση. Σιγά-σιγά όμως όλες οι δυσκολίες ξεπεράστηκαν. Το δικαστήριο είναι στις 2 Νοεμβρίου 2007.

Να είστε όλοι καλά.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΟΝΙΔΟΥ, ΣΤΟΝ Μ.ΤΣΟΥΡΑΠΑ
ΚΑΙ ΣΤΟΝ Χ. ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΑΚΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΓιώργοςΤσόλκας
Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού

στο χωριό Troitskaya. Το βράδυ γίνεται επίθεση εναντίον αστυνομικού τμήματος στην πόλη Nazran.

Τετάρτη 19 Σεπτεμβρίου
Σε πεδίο μάχης μετατρέπεται η περιοχή των Εξαρχείων όταν διμοιρίες των ΜΑΤ εξαπολύουν επίθεση εναντίον συγκέντρωσης κατοίκων που ζητούν την απομάκρυνση κεραίας κινητής τηλεφωνίας της WIND, η οποία έχει εγκατασταθεί στην επί της οδού Πλαπούτα και καλλιδρομίου πολυκατοικία.

Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου
Συλλαμβάνονται ο διοικητής του λιμεναρχείου Ιερισσού και λιμενικός του Ν. Μαρμαρά στη Χαλκιδική για ανάμειξη σε διεθνές κύκλωμα διακίνησης μεταναστών.

Παρασκευή 21 Σεπτεμβρίου
Αναρχικοί και αντιεξουσιαστές πραγ-

στο Αμβούργο, ξεσπούν συγκρούσεις όταν συγκεντρωμένοι βάζουν φωτιά σε κάδους, στήνουν οδοφράγματα και επιτίθενται στους μπάτσους.

Στη **Σάμο** βρίσκονται δύο μετανάστες πνιγμένοι και συνολικά περισυλλέγονται άλλοι 70 σε Κω, Λέσβο και Φαρμακονήσι.

ΜΑΡΟΚΟ
Συγκρούσεις γίνονται στην πόλη Σέφρου στο κεντρικό Μαρόκο ανάμεσα σε μπάτσους και διαδηλωτές κατά την διάρκεια πορείας που οργάνωσε η Μαροκινή Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Η αφορμή είναι οι συνεχείς αυξήσεις των τιμών στα διατροφικά προϊόντα. Σπάζονται από τους διαδηλωτές ένα υποκατάστημα τράπεζας, καταστήματα και μία κυβερνητική υπηρεσία. Πετάγονται επίσης πέτρες κατά των μπάτσων. Πενήντα διαδηλωτές τραυματίζονται και τριάντα συλλαμβάνονται.

Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου
Βάρκα που μεταφέρει μετανάστες **βυθίζεται** έξω από ακρωτήρι της Σάμου. Δύο άτομα πνίγονται και περισυλλέγονται άλλοι 7.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Ένας καναδός μισθοφόρος εκτελείται στο νότιο Αφγανιστάν και τραυματίζονται άλλοι τέσσερις.

Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου
Έκρηξη βόμβας σημειώνεται έξω από αστ. τμήμα στη Βασκονία.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Πέντε συνοριοφύλακες σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας.

ΤΟΥΡΚΙΑ
Επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο γίνεται σε αστυνομικό φυλάκιο στο χωριό της επαρχίας Τουντσελί στη νοτιοανατολική Τουρκία. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τέσσερις.

Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου
Επίθεση με μολοτόφ σε διμοιρία των ΜΑΤ που βρίσκεται έξω από τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στα Εξάρχεια.

ΒΙΡΜΑΝΙΑ
Αιματηρή καταστολή των διαδηλώσεων που έχουν ξεκινήσεις το τελευταίο διάστημα ενάντια στο στρατιωτικό καθεστώς. Οι στρατιωτικές δυνάμεις εισβάλουν σε μοναστήρια και προχωρούν σε ομαδικές συλλήψεις και αιχμαλωσίες μοναχών. Υπάρχουν

νεκροί και τραυματίες από τους διαδηλωτές.

Να είστε όλοι/ες καλά

Κύκλος σύνταξης

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 27 ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ και ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ
στις 30 ΟΚΤΩΒΡΗ 2007, στα δικαστήρια της ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ — ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η ένοπλη εσωτερική σύγκρουση, στην Παλαιστίνη, ανάμεσα στις δυνάμεις της Παλαιστινιακής Αρχής και της Χαμάς συνεχίζεται όπως συνεχίζεται αμείωτη η καταστολή και από τις δύο πλευρές. Αν και η Παλαιστινιακή Αρχή έχει την αμέριστη συνεργασία από τις κατοχικές ισραηλινές δυνάμεις οι οποίες συλλαμβάνουν και απαγάγουν αντάρτες, εισβάλλουν σε σπίτια, οργανώσεις και κοινωφελή ιδρύματα της Χαμάς, διοργανώνουν ακόμα και εισβολές σε τζαμιά. Ενώ στις 16 Σεπτεμβρίου ανακαλύπτεται εκρηκτικός μηχανισμός με 15 κιλά

TNT έξω από το κοινοβούλιο στη Γάζα, που πιστεύεται ότι τοποθετήθηκε από μέλη της Φατάχ. Στο Λίβανο στις αρχές του Σεπτέμβρη ο στρατός καταλαμβάνει, μετά από τρεισήμισι μήνες πολιορκίας, τον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ, με την πλήρη ανοχή της Χεζμπολλάχ, ενώ ο Μπους στέλνει τα συγχαρητήριά του στο Λιβανέζο πρόεδρο.

28/8: Μέλη της Εκτελεστικής Δύναμης

την απομάκρυνση των τραυματιών την οποία ζητούσαν οι ισλαμιστές μετά την απομάκρυνση, στις 24 Αυγούστου, των γυναικών και των παιδιών τους, των τελευταίων αμάχων που είχαν απομείνει στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ. Όσοι είχαν αποφασίσει να παραμείνουν στον καταυλισμό είχαν δηλώσει αποφασισμένοι να αγωνιστούν μέχρι να πεθάνουν.

3/9: Η αιγυπτιακή αστυνομία ανακαλύπτει 2,75 τόνους εκρηκτικών στο κέντρο της περιοχής του Σινά, που πιστεύεται ότι προορίζονταν για την Παλαιστίνη. Ο παλαιστινιος νομικός Abdul Nasser Farwana κατηγορεί τις κατοχικές αρχές ότι πραγματοποιούν φαρμακευτικά πειράματα σε ασθενείς κρατούμενους. Η Χαμάς ανακοινώνει την απαγωγή 6 μαχητών της από κατοχικούς στον καταυλισμό Balata. Ο Salam Fayyad, πρωθυπουργός της κυβέρνησης-μαριονέτα του Αμπάς συναντάται σε ξενοδοχείο στην Ιερουσαλήμ με τον Dov Weisghlass, συνεργάτη τού Σαρόν. Περίπου 25 παλαιστίνιοι απάγονται από κατοχικούς αλλά και μπάτσους του Αμπάς.

ΛΙΒΑΝΟΣ. Σύμφωνα με τον Λιβανέζο υπουργό άμυνας, Ελίας Μουρ, ο στρατός του Λιβάνου σκότωσε περισσότερους από 222 «τρομοκράτες» στον προσφυγικό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ του βορείου Λιβάνου και συνέλαβε άλλους 202 στους τρεισήμισι μήνες πολιορκίας και συγκρούσεων. Σύμφωνα με τον ίδιο, στους 163 ανέρχονται οι Λιβανέζοι στρατιώτες που σκοτώθηκαν από τους ενόπλους μαχητές της ισλαμικής οργάνωσης Φάτχ αλ-Ισλάμ, ενώ στις μάχες της Κυριακής, έχασαν τη ζωή τους πέντε στρατιώτες. Περίπου 500 είναι οι τραυματίες στρατιώτες, από τους οποίους αρκετοί έχουν υποστεί μόνιμες αναπηρίες.

4/9: ΛΙΒΑΝΟΣ. Οι τελευταίοι μαχητές της οργάνωσης Φατάχ Αλ-Ισλάμ εξέρχονται από τον καταυλισμό Ναχρ Αλ-Μπάρεντ. Κάποιοι δολοφονούνται από το λιβανικό στρατό και άλλοι διαφεύγουν. Τρεις κατοχικοί τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας, κατά τη διάρκεια εισβολής σε κρυψώνα των παλαιστινίων όπου κατασκευάζονταν βόμβες, σύμφωνα με τους κατοχικούς. Κατοχικοί πυροβολούν και τραυματίζουν τρεις ανήλικους που πετούσαν πέτρες εναντίον τους.

6/9: Έξι παλαιστίνιοι δολοφονούνται από

ντίποινα των ισραηλινών σφαγών ενάντια στον παλαιστινιακό λαό στη Λωρίδα της Γάζας και την κατεχόμενη Δυτική Όχθη, στα πλαίσια της υποστήριξης της επιλογής της αντίστασης σαν τον καταλληλότερο τρόπο να απελευθερωθεί η σφετερισμένη παλαιστινιακή γη». Ο Abu Ubaida, εκπρόσωπος των Ταξιαρχιών Qassam αναφέρει σε δήλωσή του: «Οι κανόνες του παιχνιδιού έχουν αλλάξει, και οι Σιωνιστές πρέπει να πληρώσουν το τίμημα κάθε επιθετικότητας ενάντια στον παλαιστινιακό λαό. Επίσης, οι κατοχικοί στρατιώτες θα πρέπει να περιμένουν για το επικείμενο στάδιο της αντίστασης, που θα προκαλέσει υλικές, ηθικές και ανθρώπινες απώλειες».

12/9: Το πρωί γίνεται επιδρομή των κατοχικών στη Λωρίδα της Γάζας. Καταστρέφονται σπίτια και απαγάγονται παλαιστίνιοι. Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύουν 6 όλμους στο φυλάκιο Σούφα και 3 στο Κισουφίμ. Οι συμμορίες του Αμπάς εντείνουν την καταστολή, συλλαμβάνοντας 6 μαχητές στη Δυτική Όχθη. Περισσότερα από 400 άτομα έχουν συλληφθεί τους τελευταίους 3 μήνες.

16/9: Κατοχικοί με την υποστήριξη αεροσκαφών εισβάλλουν στην ανατολική Ράφα. Απαγάγουν παλαιστινίους και γκρεμίζουν σπίτια. Σε αντίποινα, οι Ταξιαρχίες Qassam ανατινάζουν μία από τις μπουλντόζες, ενώ οι Ταξιαρχίες Quds πυροδοτούν μηχανισμό εναντίον στρατιωτών που είχαν αναπτυχθεί δυτικά του περάσματος Soufa κοντά στη Ράφα.

17/9: Δολοφονείται ένας 16χρονος στη Ραμάλα, ο Μοχάμαντ Τζαμπαρίν. Συμπλοκές στην πόλη Καράρα με κατοχικούς. Εκτοξεύεται ένας πύραυλος εναντίον ισραηλινού στόχου. Δολοφονείται ο Yousef

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

Από το Μάρτιο του 2003, που οι δυνάμεις των σύγχρονων σταυροφόρων εισέβαλαν στον Ιράκ, ο αριθμός των νεκρών Ιρακινών έχει φτάσει τους **1.069.836**, οι νεκροί αμερικανοί στρατιώτες των δυνάμεων εισβολής ανέρχονται στους **3.802**, (δεν υπολογίζονται οι νεκροί μισθοφόροι της Blackwater και των άλλων μισθοφορικών οργανώσεων - εταιρειών, που έχουν κατακλύσει τη χώρα των δύο ποταμών, όπως δεν υπολογίζονται οι νεκροί εισβολείς από τις υπόμοιπες δυνάμεις της παγκόσμιας συμμαχίας των κυρίαρχων). Δεν έχουν καταμετρηθεί με ακρίβεια οι χιλιάδες τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Το κόστος της επιχείρησης μέχρις σήμερα σε ότι αφορά τις ΗΠΑ ανέρχεται σε **455.711.020.029** δολλάρια.

26-8 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται την απώλεια 3 μισθοφόρων τους σε αντίστοιχες επαφές με την ιρακινή πραγματικότητα.

27-8 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Δύο βόμβες έχουν ως στόχο την αυτοκινητοπομπή του κυβερνήτη της επαρχίας, Χαμντ αλ-Καϊσί, δυστυχώς τραυματίζοντας μόνο δύο συνεργάτες του σοβαρά.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων, καταστρέφοντας ένα Χάμβι. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.

28-8 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα ιρακινού στρατιωτικού οχήματος, καταστρέφοντας το και σκοτώνοντας 4 επιβαίνοντες, μεταξύ των οποίων και έναν αξιωματικό.

- Επαρχία αλ-Αγυπάρ. Χαντίθα. Αντάρτες

Η ένοπλη εσωτερική σύγκρουση, στην Παλαιστίνη, ανάμεσα στις δυνάμεις της Παλαιστινιακής Αρχής και της Χαμάς συνεχίζεται όπως συνεχίζεται αμείωτη η καταστολή και από τις δύο πλευρές. Αν και η Παλαιστινιακή Αρχή έχει την αμέριστη συνεργασία από τις κατοχικές ισραηλινές δυνάμεις οι οποίες συλλαμβάνουν και απαγάγουν αντάρτες, εισβάλλουν σε σπίτια, οργανώσεις και κοινωφελή ιδρύματα της Χαμάς, διοργανώνουν ακόμα και εισβολές σε τζαμιά. Ενώ στις 16 Σεπτεμβρίου ανακαλύπτεται εκρηκτικός μηχανισμός με 15 κιλά

TNT έξω από το κοινοβούλιο στη Γάζα, που πιστεύεται ότι τοποθετήθηκε από μέλη της Φατάχ. Στο Λίβανο στις αρχές του Σεπτέμβρη ο στρατός καταλαμβάνει, μετά από τρεισήμισι μήνες πολιορκίας, τον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ, με την πλήρη ανοχή της Χεζμπολλάχ, ενώ ο Μπους στέλνει τα συγχαρητήριά του στο Λιβανέζο πρόεδρο.

28/8: Μέλη της Εκτελεστικής Δύναμης της Χαμάς επιχειρούν να συλλάβουν ένοπλο και η ομάδα του απαντά με πυροβολισμούς. Τραυματίζεται ένα μέλος της Χαμάς και 8 ένοπλοι από την άλλη ομάδα.

29/8: Έκρηξη 2 βομβών σε κτίρια της Χαμάς χωρίς να υπάρξουν τραυματισμοί.

30/8: Δολοφονούνται 3 ανήλικοι παλαιστίνιοι από κατοχικούς στην Τζαμπαλίγια.

2/9: ΛΙΒΑΝΟΣ. Ύστερα από τρεισήμισι μήνες πολιορκίας, από τις 20 Μαΐου, και σφοδρών συγκρούσεων, 3000 Λιβανέζοι στρατιώτες κατορθώνουν να εισβάλουν στον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ. Ο απολογισμός σε ανθρώπινες ζωές είναι συνταρακτικός. Οι συνεχείς βομβαρδισμοί, η ναρκοθέτηση όλης της περιοχής γύρω από τον καταυλισμό αλλά και η δολοφονική μανία του λιβανέζικου στρατού προκάλεσε εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες κυρίως ανάμεσα στους άμαχους του καταυλισμού. Υπάρχει επίσης αδιευκρίνιστος αριθμός νεκρών που τάφηκαν από τους συντρόφους τους.

ρεί τις κατοχικές αρχές ότι πραγματοποιούν φαρμακευτικά πειράματα σε ασθενείς κρατούμενους. • Η Χαμάς ανακοινώνει την απαγωγή 6 μαχητών της από κατοχικούς στον καταυλισμό Balata. • Ο Salam Fayyad, πρωθυπουργός της κυβέρνησης-μαριονέτα του Αμπάς συναντάται σε ξενοδοχείο στην Ιερουσαλήμ με τον Dov Weisghlass, συνεργάτη τού Σαρόν. • Περίπου 25 παλαιστίνιοι απάγονται από κατοχικούς αλλά και μπάτσους του Αμπάς.

ΛΙΒΑΝΟΣ. Σύμφωνα με τον Λιβανέζο υπουργό άμυνας, Ελίας Μουρ, ο στρατός του Λιβάνου σκότωσε περισσότερους από 222 «τρομοκράτες» στον προσφυγικό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ του βορείου Λιβάνου και συνέλαβε άλλους 202 στους τρεισήμισι μήνες πολιορκίας και συγκρούσεων. Σύμφωνα με τον ίδιο, στους 163 ανέρχονται οι Λιβανέζοι στρατιώτες που σκοτώθηκαν από τους ενόπλους μαχητές της ισλαμικής οργάνωσης Φάτχ αλ-Ισλάμ, ενώ στις μάχες της Κυριακής, έχασαν τη ζωή τους πέντε στρατιώτες. Περίπου 500 είναι οι τραυματίες στρατιώτες, από τους οποίους αρκετοί έχουν υποστεί μόνιμες αναπηρίες.

4/9: ΛΙΒΑΝΟΣ. Οι τελευταίοι μαχητές της οργάνωσης Φατάχ Αλ-Ισλάμ εξέρχονται από τον καταυλισμό Ναχρ Αλ-Μπάρεντ. Κάποιοι δολοφονούνται από το λιβανικό στρατό και άλλοι διαφεύγουν. • Τρεις κατοχικοί τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας, κατά τη διάρκεια εισβολής σε κρυψώνα των παλαιστινίων όπου κατασκευάζονταν βόμβες, σύμφωνα με τους κατοχικούς. • Κατοχικοί πυροβολούν και τραυματίζουν τρεις ανήλικους που πετούσαν πέτρες εναντίον τους.

6/9: Έξι παλαιστίνιοι δολοφονούνται από πυρά ισραηλινού ελικοπτέρου στη Λωρίδα της Γάζας.

7/9: Ο λιβανικός στρατός σκοτώνει έναν μαχητή της οργάνωσης Φατάχ Αλ-Ισλάμ, που διέφυγε μαζί με άλλους, από τον καταυλισμό Ναχρ Αλ-Μπάρεντ, στο χωριό Μπανίν. Άλλοι τέσσερις συλλαμβάνονται κοντά στον καταυλισμό. Ο καταυλισμός είναι μισοκατεστραμμένος και ο στρατός έχει αρχίσει την αποναρκοθέτηση της περιοχής.

11/9: Τραυματίζονται έξη παλαιστίνιοι σε εισβολή των κατοχικών δυνάμεων στη Ναμπλούς. • Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύ-

θα προκαλέσει υλικές, ηθικές και ανθρώπινες απώλειες».

12/9: Το πρωί γίνεται επιδρομή των κατοχικών στη Λωρίδα της Γάζας. Καταστρέφονται σπίτια και απαγάγονται παλαιστίνιοι. • Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύουν 6 όλμους στο φυλάκιο Σούφα και 3 στο Κισουφίμ. • Οι συμμορίες του Αμπάς εντείνουν την καταστολή, συλλαμβάνοντας 6 μαχητές στη Δυτική Όχθη. Περισσότερα από 400 άτομα έχουν συλληφθεί τους τελευταίους 3 μήνες.

16/9: Κατοχικοί με την υποστήριξη αεροσκαφών εισβάλλουν στην ανατολική Ράφα. Απαγάγουν παλαιστινίους και γκρεμίζουν σπίτια. Σε αντίποινα, οι Ταξιαρχίες Qassam ανατινάζουν μία από τις μπουλντόζες, ενώ οι Ταξιαρχίες Quds πυροδοτούν μηχανισμό εναντίον στρατιωτών που είχαν αναπτυχθεί δυτικά του περάσματος Soufa κοντά στη Ράφα.

17/9: Δολοφονείται ένας 16χρονος στη Ραμάλα, ο Μοχάμαντ Τζαμπαρίν. • Συμπλοκές στην πόλη Καράρα με κατοχικούς. • Εκτοξεύεται ένας πύραυλος εναντίον ισραηλινού στόχου. • Δολοφονείται ο Yousef

Shaker Al-Asi, 22 ετών, μαχητής των Ταξιαρχιών Qassam στον καταυλισμό Balata.

20/9: Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται κατά τη διάρκεια επιδρομής των ισραηλινών κατοχικών δυνάμεων στη Λωρίδα της Γάζας.

23/9: Ένας έποικος του οικισμού Kiryat Arba, νότια του Αλ-Καλίλ, επιτίθεται και μαχαιρώνει έναν 15χρονο παλαιστίνιο. • Στο Αλ-Καλίλ, κατοχικοί στρατιώτες εισβάλλουν στο σπίτι του κρατούμενου βουλευτή Nizar Ramadan και απαγάγουν το 17χρονο γιο του. Ο άλλος του γιος είχε απαχθεί πριν δυο εβδομάδες. Ο Nizar κρατείται εδώ και 2 χρόνια σε ισραηλινές φυλακές χωρίς δίκη.

24/9: Απάγονται 31 παλαιστίνιοι, οι πιο πολλοί παιδιά, κατά τη διάρκεια επιδρομής

Α των σύγχρονων σταυροφόρων εισέβαλαν στον Ιράκ, ο αριθμός των νεκρών Ιρακινών έχει φτάσει τους **1.069.836**, οι νεκροί αμερικανοί στρατιώτες των δυνάμεων εισβολής ανέρχονται στους **3.802**, (δεν υπολογίζονται οι νεκροί μισθοφόροι της Blackwater και των άλλων μισθοφορικών οργανώσεων - εταιρειών, που έχουν κατακλύσει τη χώρα των δύο ποταμών, όπως δεν υπολογίζονται οι νεκροί εισβολείς από τις υπόλοιπες δυνάμεις της παγκόσμιας συμμαχίας των κυρίαρχων). Δεν έχουν καταμετρηθεί με ακρίβεια οι χιλιάδες τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Το κόστος της επιχείρησης μέχρις σήμερα σε ότι αφορά τις ΗΠΑ ανέρχεται σε **455.711.020.029** δολλάρια.

26-8 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται την απώλεια 3 μισθοφόρων τους σε αντίστοιχες επαφές με την ιρακινή πραγματικότητα.

27-8 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Δύο βόμβες έχουν ως στόχο την αυτοκινητοπομπή του κυβερνήτη της επαρχίας, Χαμντ αλ-Καϊσί, δυστυχώς τραυματίζοντας μόνο δύο συνεργάτες του σοβαρά.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων, καταστρέφοντας ένα Χάμβι. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.

28-8 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα ιρακινού στρατιωτικού οχήματος, καταστρέφοντας το και σκοτώνοντας 4 επιβαίνοντες, μεταξύ των οποίων και έναν αξιωματικό.

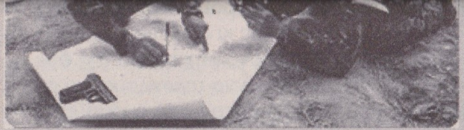
- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Χαντίθα. Αντάρτες βομβαρδίζουν με 4 βλήματα όλμου την κατειλημμένη από τους αμερικανούς αεροπορική βάση Άιν αλ-Άσαντ, η οποία αποτελεί αρχηγείο τους για το δυτικό Ιράκ.

29-8 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων, απαλλάσσοντας των καθηκόντων τους 8 από δαύτους.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά εναντίον αμερικανικής περιπόλου στα ανατολικά της πόλης. Δεν γίνονται γνωστές οι απώλειες των σταυροφόρων γιατί αποκλείουν την περιοχή.

30-8 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου. Οι κατοχικοί, αποκλείουν την περιοχή και δεν κάνουν δηλώσεις για απώλειες, για να μην τους πέφτει το ηθικό.

Εξ άλλου, στην περιοχή **αν-Ναντά** της πρωτεύ-

TNT έξω από το κοινοβούλιο στη Γάζα, που πιστεύεται ότι τοποθετήθηκε από μέλη της Φατάχ. Στο Λίβανο στις αρχές του Σεπτέμβρη ο στρατός καταλαμβάνει, μετά από τρεισήμισι μήνες πολιορκίας, τον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ, με την πλήρη ανοχή της Χεζμπολλάχ, ενώ ο Μπους στέλνει τα συγχαρητήριά του στο Λιβανέζο πρόεδρο.

28/8: Μέλη της Εκτελεστικής Δύναμης της Χαμάς επιχειρούν να συλλάβουν ένοπλο και η ομάδα του απαντά με πυροβολισμούς. Τραυματίζεται ένα μέλος της Χαμάς και 8 ένοπλοι από την άλλη ομάδα.

29/8: Έκρηξη 2 βομβών σε κτίρια της Χαμάς χωρίς να υπάρξουν τραυματισμοί.

30/8: Δολοφονούνται 3 ανήλικοι παλαιστίνιοι από κατοχικούς στην Τζαμπαλίγια.

2/9: ΛΙΒΑΝΟΣ. Ύστερα από τρεισήμισι μήνες πολιορκίας, από τις 20 Μαΐου, και σφοδρών συγκρούσεων, 3000 Λιβανέζοι στρατιώτες κατορθώνουν να εισβάλουν στον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ Μπάρεντ. Ο απολογισμός σε ανθρώπινες ζωές είναι συνταρακτικός. Οι συνεχείς βομβαρδισμοί, η ναρκοθέτηση όλης της περιοχής γύρω από τον καταυλισμό αλλά και η δολοφονική μανία του λιβανέζικου στρατού προκάλεσε εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες κυρίως ανάμεσα στους άμαχους του καταυλισμού. Υπάρχει επίσης αδιευκρίνιστος αριθμός νεκρών που τάφηκαν από τους συντρόφους τους.

Ο καταυλισμός, πέφτει στα χέρια του στρατού, αφού ο κύριος όγκος των ισλαμιστών μαχητών έχει πραγματοποιήσει έξοδο στη διάρκεια της νύχτας. Η επίθεση αυτή είχε σκοπό να ανοίξει ένα πέρασμα μέσα από τις θέσεις των στρατιωτών που ήταν ανεπτυγμένοι γύρω από το Ναχρ αλ-Μπάρεντ.

Στην άγρια μάχη, που ακολουθεί, σκοτώνονται 39 ισλαμιστές, 20 συλλαμβάνονται, ενώ αδιευκρίνιστος είναι ο αριθμός των νεκρών Λιβανέζων στρατιωτών. Η τύχη του επικεφαλής των ισλαμιστών, Σάκερ αλ-Άμπσι, παραμένει άγνωστη και είναι ενδεχόμενο να βρίσκεται ανάμεσα στους μαχητές που κατάφεραν να διαφύγουν.

Στη διάρκεια της περασμένης εβδομάδας, ο στρατός είχε αρνηθεί να επιτρέψει

της Κυριακής, έχασαν τη ζωή τους πέντε στρατιώτες. Περίπου 500 είναι οι τραυματίες στρατιώτες, από τους οποίους αρκετοί έχουν υποστεί μόνιμες αναπηρίες.

4/9: ΛΙΒΑΝΟΣ. Οι τελευταίοι μαχητές της οργάνωσης Φατάχ Αλ-Ισλάμ εξέρχονται από τον καταυλισμό Ναχρ Αλ-Μπάρεντ. Κάποιοι δολοφονούνται από το λιβανικό στρατό και άλλοι διαφεύγουν. 💣Τρεις κατοχικοί τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας, κατά τη διάρκεια εισβολής σε κρυψώνα των παλαιστινίων όπου κατασκευάζονταν βόμβες, σύμφωνα με τους κατοχικούς. 💣Κατοχικοί πυροβολούν και τραυματίζουν τρεις ανήλικους που πετούσαν πέτρες εναντίον τους.

6/9: Έξι παλαιστίνιοι δολοφονούνται από πυρά ισραηλινού ελικοπτέρου στη Λωρίδα της Γάζας.

7/9: Ο λιβανικός στρατός σκοτώνει έναν μαχητή της οργάνωσης Φατάχ Αλ-Ισλάμ, που διέφυγε μαζί με άλλους, από τον καταυλισμό Ναχρ Αλ-Μπάρεντ, στο χωριό Μπανίν. Άλλοι τέσσερις συλλαμβάνονται κοντά στον καταυλισμό. Ο καταυλισμός είναι μισοκατεστραμμένος και ο στρατός έχει αρχίσει την απoναρκοθέτηση της περιοχής.

11/9: Τραυματίζονται έξη παλαιστίνιοι σε εισβολή των κατοχικών δυνάμεων στη Ναμπλούς. 💣Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύ-

ουν 8 και μετά από δύο ώρες άλλους 5 όλμους στο πέρασμα Abu Karm Salem. 💣Απαγάγονται 14 παλαιστίνιοι στα νότια της Λωρίδας της Γάζας, στο Αλ-Καλίλ και στα βόρεια της Λωρίδας της Γάζας, στη Ναμπλούς. 💣Άλλη ρουκέτα εκτοξεύεται στο Negev προκαλώντας ζημιές σε κτίρια. 💣Οι Ταξιαρχίες Nasser Salahuddin, ένοπλη πτέρυγα των Επιτροπών Λαϊκής Αντίστασης εκτοξεύουν 2 ρουκέτες στη στρατιωτική βάση Zakkim στο Ashkelon, τραυματίζοντας 66 κατοχικούς. Σε ανακοίνωσή τους αναφέρουν ότι «αυτή η επιχείρηση έρχεται σε α-

Ραμάλα, ο Μοχαμάντ Τζαμπαρίν. 💣Συμπλοκές στην πόλη Καράρα με κατοχικούς. 💣Εκτοξεύεται ένας πύραυλος εναντίον ισραηλινού στόχου. 💣Δολοφονείται ο Yousef

Shaker Al-Asi, 22 ετών, μαχητής των Ταξιαρχιών Qassam στον καταυλισμό Balata.

20/9: Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται κατά τη διάρκεια επιδρομής των ισραηλινών κατοχικών δυνάμεων στη Λωρίδα της Γάζας.

23/9: Ένας έποικος του οικισμού Kiryat Arba, νότια του Αλ-Καλίλ, επιτίθεται και μαχαιρώνει έναν 15χρονο παλαιστίνιο. 💣Στο Αλ-Καλίλ, κατοχικοί στρατιώτες εισβάλλουν στο σπίτι του κρατούμενου βουλευτή Nizar Ramadan και απαγάγουν το 17χρονο γιο του. Ο άλλος του γιος είχε απαχθεί πριν δυο εβδομάδες. Ο Nizar κρατείται εδώ και 2 χρόνια σε ισραηλινές φυλακές χωρίς δίκη.

24/9: Απάγονται 31 παλαιστίνιοι, οι πιο πολλοί παιδιά, κατά τη διάρκεια επιδρομής στη Ναμπλούς και σε χωριά τριγύρω, αμέσως μετά την απελευθέρωση 90 κρατούμενων που συνδέονται με τη Φατάχ.

25/9: Ισραηλινό δικαστήριο καταδικάζει τον Rabi Ali Harb, 25 ετών, σε δύο χρόνια κάθειρξης, αν και έμεινε παράλυτος μετά τη σύλληψή του στη Ραμάλα.

27-8 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Δύο βόμβες έχουν ως στόχο την αυτοκινητοπομπή του κυβερνήτη της επαρχίας, Χαμντ αλ-Καϊσί, δυστυχώς τραυματίζοντας μόνο δύο συνεργάτες του σοβαρά.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα φάλαγγας αμερικανικών οχημάτων, καταστρέφοντας ένα Χάμβι. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.

28-8 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα ιρακινού στρατιωτικού οχήματος, καταστρέφοντας το και σκοτώνοντας 4 επιβαίνοντες, μεταξύ των οποίων και έναν αξιωματικό.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Χαντίθα. Αντάρτες βομβαρδίζουν με 4 βλήματα όλμου την κατειλημμένη από τους αμερικανούς αεροπορική βάση Άιν αλ-Άσαντ, η οποία αποτελεί αρχηγείο τους για το δυτικό Ιράκ.

29-8 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων, απαλλάσσοντας των καθηκόντων τους 8 από δαύτους.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά εναντίον αμερικανικής περιπόλου στα ανατολικά της πόλης. Δεν γίνονται γνωστές οι απώλειες των σταυροφόρων γιατί αποκλείουν την περιοχή.

30-8 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου. Οι κατοχικοί, αποκλείουν την περιοχή και δεν κάνουν δηλώσεις για απώλειες, για να μην τους πέφτει το ηθικό.

Εξ άλλου, στην περιοχή **αν-Ναντά** της πρωτεύουσας, τραυματίζονται 3 μπάτσοι και 4 άλλα άτομα στην προσπάθειά τους ν' απενεργοποιήσουν βόμβα.

- Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται ότι το αεροπλάνο που μετέφερε αντιπροσωπεία μελών του κογκρέσσου δέχθηκε επίθεση τη στιγμή της απογείωσής του από το διεθνές αεροδρόμιο Σαντάμ, χωρίς όμως, δυστυχώς, να χτυπηθεί κανείς.

31-8 - Βαγδάτη. Βόμβα καταστρέφει όχημα χάμβι αμερικανικής περιπόλου στην περιοχή **ας-Σάυκ Ουμάρ.**

- Οι αμερικανικές δυνάμεις κατοχής παραδέχονται την απώλεια άλλων 2 μισθοφόρων τους στην επαρχία **αλ-Ανμπάρ**.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

1-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Μανταΐν. Βόμβα σκάει στο πέρασμα φάλαγγας οχημάτων των διαβόητων ειδικών δυνάμεων του υπουργείου εσωτερικών Maghawir στην περιοχή **Σαντ ιμπν Αμπι Γουάκας.** Σκοτώνονται 3 ειδικά καθάρματα.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Πέντε ιρακινοί στρατιώτες, μέλη περιπόλου, σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας στην περιοχή **αρ-Ρασιντίγια**, ενώ το Χάμβι στο οποίο επιβαίνουν ακινητοποιείται.

2-9 - Βαγδάτη. Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε πύλη στρατοπέδου στο προάστιο **ατ-Τατζί** και παίρνει μαζί του 2 ιρακινούς στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται και άλλοι οκτώ.

3-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αλ-Μπαγκντάντι. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον του αεροπλάνου που μεταφέρει τον αμερικανό πρόεδρο Μπους, τη στιγμή που προσγειώνεται στην αεροπορική βάση **αλ-Ασαντ** της δυτικής πρωτεύουσας. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για το μέγεθος των ζημιών.
- Βαγδάτη. Στα πλαίσια της υποδοχής του Μπους στην πρωτεύουσα, αντάρτες εκτοξεύουν βλήματα όλμου στην «Πράσινη ζώνη». Καπνοί σηκώνονται από την περιοχή όπου βρίσκονται η αμερικανική και η βρετανική πρεσβεία, καθώς και κυβερνητικά κτίρια.
Σε άλλα σημεία της πρωτεύουσας, στις περιοχές **αλ-Μπάγια** και **αλ-Μπαλαντίγια**, βόμβες σκοτώνουν 2 αμερικανόπαιδες.

4-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί στο κεφάλι και σκοτώνει ακαριαία αμερικανό στρατιώτη, ο οποίος φυλά σκοπιά στην ταράτσα κτιρίου, όπου ο εκπρόσωπος της αμερικανικής πρεσβείας, Στήβεν Μπάκλερ, έχει συνάντηση με τα τοπικά τσιράκια του.
- Μπαϊτζί. Βόμβα σκάει στο πέρασμα οχημάτων περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας 4 στρατιώτες και ένα ταγματάρχη.

τους στην επαρχία **αλ-Ανμπάρ** και άλλων 3 στην επαρχία **Νίνγια**.

7-9 - Επαρχία Μπαμπίλ. Χίλλα. Έκρηξη βόμβας σε τούνελ, κοντά στο σιδηρόδρομο βόρεια της πόλης, σκοτώνει 4 αμερικανούς στρατιώτες, μέλη περιπόλου, ενώ καταστρέφεται και το όχημά τους, τύπου Χάμβι.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Αντάρτες ανοίγουν πυρ, από το αυτοκίνητο στο οποίο επιβαίνουν, σε πεζή περιπολία ιρακινών στρατιωτών και σκοτώνουν 3, στη συνοικία αλ-Μπαθ, ανατολικά της πόλης.

9-9 - Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε σημείο ελέγχου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και παίρνει μαζί του 6 αμερικανάκια, ενώ τραυματίζονται σοβαρά αρκετοί ακόμη.
- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Περίπου 40 αντάρτες επιτίθενται στο αστυνομικό τμήμα του χωριού Χατζάτζ, σκοτώνουν 7 μπάτσους και τραυματίζουν άλλους 2, καταλαμβάνουν το μπατσάδικο, παίρνουν ό,τι

τους, που είχαν τραυματιστεί σε διάφορες επαφές με την ιρακινή αντίσταση.
- Επαρχία Ντιγιάλα. Αλ-Αζίμ. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν το απόγευμα τον ταγματάρχη Κακάχ, αξιωματικό του στρατού της περιοχής.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Αντάρτες, που επιβαίνουν σε 15 περίπου οχήματα, επιτίθενται σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων και σκοτώνουν 6 απ' αυτούς.

τοποθετημένη στην περιοχή Καννάν, καταστρέφει εντελώς όχημα χάμβι αμερικανικής περιπόλου, σκοτώνοντας όλους τους επιβαίνοντες.

18-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αντάρτες επιτίθενται σε κομβόι βυτιοφόρων και πυρπολούν τουλάχιστον 20 απ' αυτά.
- Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται το θάνατο άλλων 3 αμερικανόπαιδων από έκρηξη βόμβας.
- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Μπαϊτζί. Αντάρτες ανατινάζουν με βόμβα πετρελαιαγωγό που ενώνει το Κιρκούκ και τα διυλιστήρια της περιοχής.

19-9 - Βόμβα καταστρέφει αμερικανικό άρμα μάχης στην περιοχή **αλ-Καντρά,** δυτικά της πρωτεύουσας, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας τους επιβαίνοντες.

20-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τουζ Κουρμάτου. Ο Σαϊντ Χαλίντ Καρίμ αλ-Μπαγιατί, μέλος του κυβερνητικού συμβουλίου της πόλης, εκτελείται ενώ οδηγούσε με το αυτοκίνητό του σε κεντρικό δρόμο της πόλης.

21-9 - Οι αμερικανοί κατοχικοί παραδέχονται το θάνατο 2 ακόμη μισθοφόρων τους σε επαφές με την ιρακινή αντίσταση.

22-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπαλάντ Ρουζ. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου,

νητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε πύλη στρατοπέδου στο προάστιο **ατ-Τατζί** και παίρνει μαζί του 2 ιρακινούς στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται και άλλοι οκτώ.

3-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αλ-Μπαγκντάντι. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον του αεροπλάνου που μεταφέρει τον αμερικανό πρόεδρο Μπους, τη στιγμή που προσγειώνεται στην αεροπορική βάση **αλ-Ασαντ** της δυτικής πρωτεύουσας. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για το μέγεθος των ζημιών.
- Βαγδάτη. Στα πλαίσια της υποδοχής του Μπους στην πρωτεύουσα, αντάρτες εκτοξεύουν βλήματα όλμου στην «Πράσινη ζώνη». Καπνοί σηκώνονται από την περιοχή όπου βρίσκονται η αμερικανική και η βρετανική πρεσβεία, καθώς και κυβερνητικά κτίρια.
Σε άλλα σημεία της πρωτεύουσας, στις περιοχές **αλ-Μπάγια** και **αλ-Μπαλαντίγια**, βόμβες σκοτώνουν 2 αμερικανόπαιδες.

4-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί στο κεφάλι και σκοτώνει ακαριαία αμερικανό στρατιώτη, ο οποίος φυλά σκοπιά στην ταράτσα κτιρίου, όπου ο εκπρόσωπος της αμερικανικής πρεσβείας, Στήβεν Μπάκλερ, έχει συνάντηση με τα τοπικά τσιράκια του.
- Μπαϊτζί. Βόμβα σκάει στο πέρασμα οχημάτων περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας 4 στρατιώτες και ένα ταγματάρχη.
- Επαρχία Μπαμπίλ. Ισκαντάριγια. Το αμερικανικό «στρατόπεδο Καλσού» δέχεται επίθεση με ρουκέτες κατιούσα.

βόμβας σε τούνελ, κοντά στο σιδηρόδρομο βόρεια της πόλης, σκοτώνει 4 αμερικανούς στρατιώτες, μέλη περιπόλου, ενώ καταστρέφεται και το όχημά τους, τύπου Χάμβι.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Αντάρτες ανοίγουν πυρ, από το αυτοκίνητο στο οποίο επιβαίνουν, σε πεζή περιπολία ιρακινών στρατιωτών και σκοτώνουν 3, στη συνοικία αλ-Μπαθ, ανατολικά της πόλης.

9-9 - Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε σημείο ελέγχου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και παίρνει μαζί του 6 αμερικανάκια, ενώ τραυματίζονται σοβαρά αρκετοί ακόμη.
- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Περίπου 40 αντάρτες επιτίθενται στο αστυνομικό τμήμα του χωριού Χατζάτζ, σκοτώνουν 7 μπάτσους και τραυματίζουν άλλους 2, καταλαμβάνουν το μπατσάδικο, παίρνουν ό,τι χρήσιμο και ακολούθως του βάζουν εκρηκτικά γύρω-γύρω και το γκρεμίζουν.

τον ταγματάρχη Κακάχ, αξιωματικό του στρατού της περιοχής.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Αντάρτες, που επιβαίνουν σε 15 περίπου οχήματα, επιτίθενται σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων και σκοτώνουν 6 απ' αυτούς.

12-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αμπού Γκράιμπ. Επίθεση ανταρτών, με βλήματα όλμου και ρουκέτες, στο στρατόπεδο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός αλλοδαπού ατόμου, τα στοιχεία του οποίου δεν δίνουν οι αμερικανοί, καθώς και τον τραυματισμό άλλων 11 στρατιωτών.

14-9 - Επαρχία ατ-Ταμίμ. Κιρκούκ. Αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν έξω από το σπίτι του, στη συνοικία αλ-Γουαζίτι, συνταγματάρχη της αστυνομίας της πόλης

γωγό που ενώνει το Κιρκούκ και τα διυλιστήρια της περιοχής.

19-9 - Βόμβα καταστρέφει αμερικανικό άρμα μάχης στην περιοχή **αλ-Καντρά**, δυτικά της πρωτεύουσας, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας τους επιβαίνοντες.

20-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τουζ Κουρμάτου. Ο Σαΐντ Χαλίντ Καρίμ αλ-Μπαγιατί, μέλος του κυβερνητικού συμβουλίου της πόλης, εκτελείται ενώ οδηγούσε με το αυτοκίνητό του σε κεντρικό δρόμο της πόλης.

21-9 - Οι αμερικανοί κατοχικοί παραδέχονται το θάνατο 2 ακόμη μισθοφόρων τους σε επαφές με την ιρακινή αντίσταση.

22-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπαλάντ Ρουζ. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου, νότια της πόλης, σκοτώνοντας 1 μπάτσο και τραυματίζοντας 5 ακόμη.

23-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Μπαϊτζί. Βόμβα κόβει στη μέση πετρελαιαγωγό που ενώνει την πόλη με τα διυλιστήρια στο αντ-Ντουρά.
- Γιαθρίμπ. Αντάρτες πραγματοποιούν επίσκεψη στη φάρμα μπάτσου αξιωματικού και εκτελούν τον ίδιο και άλλους 3.
- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών, σκοτώνοντας 2 από δαύτους.

βόμβες σκοτώνουν 2 αμερικανόπαιδες.

4-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Τικρίτ. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί στο κεφάλι και σκοτώνει ακαριαία αμερικανό στρατιώτη, ο οποίος φυλά σκοπιά στην ταράτσα κτιρίου, όπου ο εκπρόσωπος της αμερικανικής πρεσβείας, Στήβεν Μπάκλερ, έχει συνάντηση με τα τοπικά τσιράκια του.

- Μπαϊτζί. Βόμβα σκάει στο πέρασμα οχημάτων περιπόλου του ιρακινού στρατού, σκοτώνοντας 4 στρατιώτες και ένα ταγματάρχη.

- Επαρχία Μπαμπίλ. Ισκαντάρίγια. Το αμερικανικό «στρατόπεδο Καλσού» δέχεται επίθεση με ρουκέτες κατιούσα.

επιβαίνουν, σε πεζή περιπολία ιρακινών στρατιωτών και σκοτώνουν 3, στη συνοικία αλ-Μπαθ, ανατολικά της πόλης.

9-9 - Αντάρτης οδηγεί αυτοκίνητο φορτωμένο με εκρηκτικά σε σημείο ελέγχου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων και παίρνει μαζί του 6 αμερικανάκια, ενώ τραυματίζονται σοβαρά αρκετοί ακόμη.

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Περίπου 40 αντάρτες επιτίθενται στο αστυνομικό τμήμα του χωριού Χατζάτζ, σκοτώνουν 7 μπάτσους και τραυματίζουν άλλους 2, καταλαμβάνουν το μπατσάδικο, παίρνουν ό,τι χρήσιμο και ακολούθως του βάζουν εκρηκτικά γύρω-γύρω και το γκρεμίζουν.

5-9 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται την απώλεια 5 ακόμη παλικαριών τους σε διαφορετικά συμβάντα στην ιρακινή επικράτεια.

6-9 - Επαρχία Καντισίγια. Αντ-Ντιγιανίγια. Το αμερικανικό «στρατόπεδο Echo» πλήττεται από ρουκέτες κατιούσα.

- Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται την απώλεια 5 πεζοναυτών

10-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μικνταντίγια. Βυτιοφόρο καυσίμων των αμερικανών κατοχικών, το οποίο κατευθυνόταν προς την αμερικανική βάση στο χωριό Σακαρά, πέφτει σε βόμβα στον κεντρικό δρόμο στην περιοχή αλ-Τζαζίρα. Τραυματίζονται οι δύο επιβαίνοντες.

11-9 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται το θάνατο 3 παλικαριών

12-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αμπού Γκράιμπ. Επίθεση ανταρτών, με βλήματα όλμου και ρουκέτες, στο στρατόπεδο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο ενός αλλοδαπού ατόμου, τα στοιχεία του οποίου δεν δίνουν οι αμερικανοί, καθώς και τον τραυματισμό άλλων 11 στρατιωτών.

14-9 - Επαρχία ατ-Ταμίμ. Κιρκούκ. Αντάρτες πυροβολούν και εκτελούν έξω από το σπίτι του, στη συνοικία αλ-Γουαζίτι, συνταγματάρχη της αστυνομίας της πόλης.

- Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Μπαϊτζί. Αντάρτης οδηγεί βυτιοφόρο με εκρηκτικά σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνονται 9 και τραυματίζονται άλλοι δύο.

- Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται το θάνατο 4 ακόμη παλικαράδων τους σε συμβάντα στην επαρχία Ντιγιάλα.

16-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου, καταστρέφοντας ένα θωρακισμένο όχημα και σκοτώνοντας όλους τους επιβαίνοντες.

17-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Χίτ. Βόμβα, νότια της πόλης, σκοτώνοντας 1 μπάτσο και τραυματίζοντας 5 ακόμη.

23-9 - Επαρχία Σαλάχ αντ-Ντιν. Μπαϊτζί. Βόμβα κόβει στη μέση πετρελαιαγωγό που ενώνει την πόλη με τα διυλιστήρια στο αντ-Ντουρά.

- Γιαθρίμπ. Αντάρτες πραγματοποιούν επίσκεψη στη φάρμα μπάτσου αξιωματικού και εκτελούν τον ίδιο και άλλους 3.

- Επαρχία Νίνγια. Αλ-Μοζίλ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών, σκοτώνοντας 2 από δαύτους.

24-9 - Επαρχία ατ-Ταμίμ. Κιρκούκ. Παγιδευμένο αυτοκίνητο σκάει τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών στρατιωτών, σκοτώνοντας 1 και τραυματίζοντας άλλους τέσσερεις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΤΩΝ «ΑΞΙΩΝ» ΚΑΙ «ΑΔΕΚΑΣΤΩΝ» ΔΙΚΑΣΤΩΝ

«Έτσι δεν αποδίδεται δικαιοσύνη και αδικείται εκτός από τον πολίτη και ο Έλληνας δικαστής που πάντοτε διακρινόταν για την αδέσμευτη, αδέκαστη, ανεπηρέαστη κρίση του».

Έτσι αποφάνθηκε ο πρόεδρος του ΔΣΑ για τις παράπλευρες απώλειες του «παρα»δικαστικού «σκάνδαλο» και της προσπάθειας «εξυγίανσης» του θεσμού. «Οι δικαστές περνούν και αυτοί τον Γολγοθά τους», υποστήριξε. Οι εκατοντάδες ποινικές διώξεις για «τυπική» παράλειψη του πόθεν έσχες, οι χιλιάδες αναφορές κατά των δικαστών, μαζικές μεταθέσεις και κοινωνική απαξίωση των δικαστών και της «δικαιοσύνης» είναι αυτές που τους οδηγούν στην «αυστηροποίηση» των αποφάσεών του. Τρομάζει και μόνο ο όρος που έρχεται να αποδώσει το αποτέλεσμα στην ζωή χιλιάδων ανθρώπων που στοιβάζονται στα κρατικά μπουντρούμια.

Μια ακόμη «κάθαρση», λοιπόν, σε εξέλιξη όμως οι «αδέκαστοι» δικαστές καθησυχάζουν: «οι έλληνες πολίτες πρέπει να αισθάνονται σίγουροι για την ποιότητα της Δικαιοσύνης που απονέμεται στην Πατρίδα μας και να έχουν εμπιστοσύνη στους Δικαστές τους».

Και ποιος θα μπορούσε να αμφιβάλλει;

Μήπως ο 20χρονος που του επιβλήθηκαν δεκατρία χρόνια κάθειρξη, επειδή έκλεψε δύο τσάντες ένα κινητό; Μα «οι αιτιάσεις για αυστηροποίηση των αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων, κατά την γνώμη μου δεν έχουν σοβαρό έρεισμα...», ξεκαθαρίζει ένας «άτεγκτος» δικαστής. Θα έχει υπόψη του σίγουρα το αποκρουστικό ανθρωπόμορφο την **ποινή των 22 ετών που επιβλήθηκε σε έναν άνθρωπο ο οποίος δέχθηκε ότι κατείχε 75 γραμμ. χασίς, και την καταδίκη της γυναίκας και της κόρης του σε 14 χρόνια.**

Και η σφαγή των αμνών μοιάζει να μην έχει προηγούμενο.

Ποινή δύο ετών και τεσσάρων μηνών σε 67χρονο με σοβαρή αναπηρία για την κλοπή ...μιας γλάστρας. Και όμως κρίνεται ότι «Πρώτον δεν μπορούμε να εξετάσουμε την ποσοτική διάσταση του προβλήματος, αποστασιοποιημένη από την ποιοτική».

Βέβαια, γιατί η «ποσοτική» διάσταση του «προβλήματος» προβλέφθηκε και αντιμετωπίστηκε. Ακόμα χτίζονται καινούργιες φυλακές.

Είναι όμως η κυνικότητα που πολλές φορές τρομάζει περισσότερο, γιατί υποδηλώνει και την συνέχεια...

Φυλάκιση τριών ετών χωρίς αναστολή για απάτη σε 77χρονη γυναίκα με «λευκό» ποινικό μητρώο χήρα και μητέρα δύο παιδιών, γιατί «η κάθε ποινική υπόθεση έχει την μοναδικότητά της και ο Δικαστής κρίνει πάντα συγκεκριμένη πράξη που καταλογίζεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο...». Ναι, γιατί όσο πιο αδύνατος είναι κανείς τόσο πιο εύ-

Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε, στις 25 Σεπτέμβρη, μετά τις 1 μ.μ., στην πύλη της οδού Στουρνάρη του Πολυτεχνείου της Αθήνας. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης, όπου συμμετείχαν φοιτητές, αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, ανοίχτηκε και πάλι η σφραγισμένη, από τις πρυτανικές αρχές, πύλη.

ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Την Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου στις 2.00μ.μ. ελάχιστες ημέρες ύστερα από την πραγματοποίηση των βουλευτικών εκλογών, με απόφαση του Πρύτανη του ΕΜΠ Μουτζούρη, σφραγίζεται η πύλη της οδού Στουρνάρη, μια κίνηση που εκ των υστέρων επιχειρήθηκε να καλυφθεί με φαιδρές δικαιολογίες.

Πολλοί βιάστηκαν να μιλήσουν για μιαν «απλή υπέρβαση» του θεσμικού ρόλου του πρύτανη, που πλήττει την ως τώρα φοιτητική καθημερινότητα την οποία και έσπευσαν να υπερασπιστούν... Μερικοί πίστεψαν τις «υποσχέσεις» για επανόρθωση του «λάθους». Οι κομματικοί έσπευσαν να δηλώσουν παρόντες στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων...

Εμείς βρισκόμαστε ανάμεσα σ' εκείνους που πιστεύουν ότι η συγκεκριμένη κίνηση και πολλές ακόμα που θα ακολουθήσουν, έρχονται εκτός των άλλων για να ανιχνεύσουν τα όποια αντανακλαστικά όσων αγωνίζονται, να πειραματιστούν για τις μεθόδους που θα επιλεγούν και να εξασφαλίσουν συμμάχους για την συνέχεια, ενεργούς ή «παθητικούς».

Γνωρίζουμε ότι ο έλεγχος των Εξαρχείων από τις κατασταλτικές δυνάμεις, που έχουν στρατοπεδεύσει εδώ και αρκετό χρονικό διάστημα στην ευρύτερη περιοχή, συμπεριλαμβάνει την ανάπλαση του Πολυτεχνείου, την αποστείρωση δηλαδή ενός χώρου που εδώ και 35 χρόνια αποτέλεσε εφαλτήριο για εξεγέρσεις, κοινωνικές συγκρούσεις και διεργασίες.

Γνωρίζουμε και δεν είμαστε οι μόνοι ότι η οποιαδήποτε αναγνώριση του θεσμικού ρόλου πρυτάνεων και πανεπιστημιακών, προοδευτικών ή μη, η συνδιαλλαγή μαζί τους και η αποδοχή του φοιτητικού ρόλου και της ένταξης στην πανεπιστημιακή «κοινότητα» ακυρώνει στην πράξη την όποια ψευδεπίγραφη κατ' άλλα αγωνιστικότητα.

Γνωρίζουμε ότι κράτος και εξουσία φιλοδοξούν να σφραγίσουν κάθε ανέλεγκτη «πύλη», να αναπλάσουν την κοινωνική μνήμη, να σβήσουν κάθε ίχνος και τελικά την ίδια την ιστορία των κοινωνικών αγώνων, βαφτίζοντας τα σχέδιά τους «πρόοδο», «μεταρρύθμιση», «εκσυγχρονισμό».

Ως αναρχικοί δεν έχουμε καμία αυταπάτη περί δημοκρατικών κεκτημένων, η υπεράσπιση των οποίων θεωρούμε ότι οδηγεί όχι απλά στον αυτοπεριορισμό των αγωνιζόμενων ανθρώπων, αλλά στην πλήρη α-

τη και ο Έλληνας δικαστής που πάντοτε διακρινόταν για την αδέσμευτη, αδέκαστη, ανεπηρέαστη κρίση του».

Έτσι αποφάνθηκε ο πρόεδρος του ΔΣΑ για τις παράπλευρες απώλειες του «παρα»δικαστικού «σκάνδαλο» και της προσπάθειας «εξυγίανσης» του θεσμού. «Οι δικαστές περνούν και αυτοί τον Γολγοθά τους», υποστήριξε. Οι εκατοντάδες ποινικές διώξεις για «τυπική» παράλειψη του πόθεν έσχες, οι χιλιάδες αναφορές κατά των δικαστών, μαζικές μεταθέσεις και κοινωνική απαξίωση των δικαστών και της «δικαιοσύνης» είναι αυτές που τους οδηγούν στην «αυστηροποίηση» των αποφάσεών του. Τρομάζει και μόνο ο όρος που έρχεται να αποδώσει το αποτέλεσμα στην ζωή χιλιάδων ανθρώπων που στοιβάζονται στα κρατικά μπουντρούμια.

Μια ακόμη «κάθαρση», λοιπόν, σε εξέλιξη όμως οι «αδέκαστοι» δικαστές καθησυχάζουν: «οι έλληνες πολίτες πρέπει να αισθάνονται σίγουροι για την ποιότητα της Δικαιοσύνης που απονέμεται στην Πατρίδα μας και να έχουν εμπιστοσύνη στους Δικαστές τους».

Και ποιος θα μπορούσε να αμφιβάλλει;

Μήπως ο 20χρονος που του επιβλήθηκαν δεκατρία χρόνια κάθειρξη, επειδή έκλεψε δύο τσάντες ένα κινητό; Μα «οι αιτιάσεις για αυστηροποίηση των αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων, κατά την γνώμη μου δεν έχουν σοβαρό έρεισμα…», ξεκαθαρίζει ένας «άτεγκτος» δικαστής. Θα έχει υπόψη του σίγουρα το αποκρουστικό ανθρωπόμορφο την **ποινή των 22 ετών που επιβλήθηκε σε έναν άνθρωπο ο οποίος δέχθηκε ότι κατείχε 75 γραμμ. χασίς, και την καταδίκη της γυναίκας και της κόρης του σε 14 χρόνια.**

Και η σφαγή των αμνών μοιάζει να μην έχει προηγούμενο.

Ποινή δύο ετών και τεσσάρων μηνών σε 67χρονο με σοβαρή αναπηρία για την κλοπή …μιας γλάστρας. Και όμως κρίνεται ότι «Πρώτον δεν μπορούμε να εξετάσουμε την ποσοτική διάσταση του προβλήματος, αποστασιοποιημένη από την ποιοτική».

Βέβαια, γιατί η «ποσοτική» διάσταση του «προβλήματος» προβλέφθηκε και αντιμετωπίστηκε. Ακόμα χτίζονται καινούργιες φυλακές.

Είναι όμως η κυνικότητα που πολλές φορές τρομάζει περισσότερο, γιατί υποδηλώνει και την συνέχεια…

Φυλάκιση τριών ετών χωρίς αναστολή για απάτη σε 77χρονη γυναίκα με «λευκό» ποινικό μητρώο χήρα και μητέρα δύο παιδιών, γιατί «η κάθε ποινική υπόθεση έχει την μοναδικότητά της και ο Δικαστής κρίνει πάντα συγκεκριμένη πράξη που καταλογίζεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο…». Ναι, γιατί όσο πιο αδύνατος είναι κανείς τόσο πιο εύκολα καταβροχθίζεται από τους «έντιμους» που κραδαίνουν την ρομφαία του τιμωρού: **για απλή κλοπή αυτοκινήτου τρία χρόνια σε «κάποιον» που μη έχοντας τα χρήματα να την εξαγοράσει την εκτίει.**

Η επίκληση της «ανησυχητικής» παρουσίας των «ξένων» σαν έτοιμη από καιρό έρχεται να εξηγήσει την πηγή του «κακού» και την «αναγκαιότητα» της «νέας» κρατικής σκληρότητας: «Δεύτερον διαπιστώνεται τελευταία έξαρση των οικονομικών εγκλημάτων τελούμενων εν πολλοίς από οικονομικούς μετανάστες». Και το «κακό χτυπιέται στην ρίζα του…**Εξαετής φυλάκιση σε 21χρονο αλλοδαπό και ισόβια απέλαση για αγορά και κατοχή 202 γραμ. ακατέργαστης κάνναβης, η οποία δεν βρέθηκε πάνω του. Και ας είχε λευκό ποινικό μητρώο και ας βρισκόταν στην μετεφηβική ηλικία.**

Η κυνικότητα, είπαμε και προηγουμένως, τρομάζει, αλλά έχει και ως στόχο την κοινωνική ανοσία στην κρατική βαρβαρότητα, αλλά και τον κοινωνικό αυτισμό: «Άλλωστε ακόμα και αν μπορούσαμε να συζητήσουμε για μετρήσιμη αυστηρότητα, αναρωτιέμαι αν στον «υπολογισμό» έχουν ληφθεί υπόψη και αποφάσεις Δικαστηρίων, όπως αυτή του Αυτόφωρου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών για τους 49 συλληφθέντες στα επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας».

Οι ταραξίες, λοιπόν, αντιμετωπίστηκαν με «επιείκεια» και πρέπει να είναι ευχαριστημένοι, και η κοινωνία επιπλέον καχύποπτη απέναντί

ανοίχτηκε και πάλι
η σφραγισμένη, από τις πρυτανικές αρχές, πύλη.

ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Την Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου στις 2.00μ.μ. ελάχιστες ημέρες ύστερα από την πραγματοποίηση των βουλευτικών εκλογών, με απόφαση του Πρύτανη του ΕΜΠ Μουτζούρη, σφραγίζεται η πύλη της οδού Στουρνάρη, μια κίνηση που εκ των υστέρων επιχειρήθηκε να καλυφθεί με φαιδρές δικαιολογίες.

Πολλοί βιάστηκαν να μιλήσουν για μιαν «απλή υπέρβαση» του θεσμικού ρόλου του πρύτανη, που πλήττει την ως τώρα φοιτητική καθημερινότητα την οποία και έσπευσαν να υπερασπιστούν... Μερικοί πίστεψαν τις «υποσχέσεις» για επανόρθωση του «λάθους». Οι κομματικοί έσπευσαν να δηλώσουν παρόντες στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων...

Εμείς βρισκόμαστε ανάμεσα σ' εκείνους που πιστεύουν ότι η συγκεκριμένη κίνηση και πολλές ακόμα που θα ακολουθήσουν, έρχονται εκτός των άλλων για να ανιχνεύσουν τα όποια αντανακλαστικά όσων αγωνίζονται, να πειραματιστούν για τις μεθόδους που θα επιλεγούν και να εξασφαλίσουν συμμάχους για την συνέχεια, ενεργούς ή «παθητικούς».

Γνωρίζουμε ότι ο έλεγχος των Εξαρχείων από τις κατασταλτικές δυνάμεις, που έχουν στρατοπεδεύσει εδώ και αρκετό χρονικό διάστημα στην ευρύτερη περιοχή, συμπεριλαμβάνει την ανάπλαση του Πολυτεχνείου, την αποστείρωση δηλαδή ενός χώρου που εδώ και 35 χρόνια αποτέλεσε εφαλτήριο για εξεγέρσεις, κοινωνικές συγκρούσεις και διεργασίες.

Γνωρίζουμε και δεν είμαστε οι μόνοι ότι η οποιαδήποτε αναγνώριση του θεσμικού ρόλου πρυτάνεων και πανεπιστημιακών, προοδευτικών ή μη, η συνδιαλλαγή μαζί τους και η αποδοχή του φοιτητικού ρόλου και της ένταξης στην πανεπιστημιακή «κοινότητα» ακυρώνει στην πράξη την όποια ψευδεπίγραφη κατ' άλλα αγωνιστικότητα.

Γνωρίζουμε ότι κράτος και εξουσία φιλοδοξούν να σφραγίσουν κάθε ανέλεγκτη «πύλη», να αναπλάσουν την κοινωνική μνήμη, να σβήσουν κάθε ίχνος και τελικά την ίδια την ιστορία των κοινωνικών αγώνων, βαφτίζοντας τα σχέδιά τους «πρόοδο», «μεταρρύθμιση», «εκσυγχρονισμό».

Ως αναρχικοί δεν έχουμε καμία αυταπάτη περί δημοκρατικών κεκτημένων, η υπεράσπιση των οποίων θεωρούμε ότι οδηγεί όχι απλά στον αυτοπεριορισμό των αγωνιζόμενων ανθρώπων, αλλά στην πλήρη αδρανοποίησή τους.

Ως αναρχικοί δεν θα δεχθούμε ποτέ να αναγνωρίσουμε κανένα «αγωνιστικό» εκπρόσωπο, καμία φοιτητική «πρωτοπορία» και «αρμοδιότητα» στην επίλυση παρόμοιων προβλημάτων.

Όμως ταυτόχρονα δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραχωρήσουμε το παραμικρό, πιστεύοντας ακράδαντα ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις που δεκάδες φορές ξέσπασαν κατά την διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων της τελευταίας περιόδου είναι ένα ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ που πρέπει να στηθεί και να ξαναστηθεί γιατί απλά

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΕ

Συσπείρωση Αναρχικών
Αθήνα 25-9-2007

Και η σφαγή των αμνών μοιάζει να μην έχει προηγούμενο.

Ποινή δύο ετών και τεσσάρων μηνών σε 67χρονο με σοβαρή αναπηρία για την κλοπή …μιας γλάστρας. Και όμως κρίνεται ότι «Πρώτον δεν μπορούμε να εξετάσουμε την ποσοτική διάσταση του προβλήματος, αποστασιοποιημένη από την ποιοτική».

Βέβαια, γιατί η «ποσοτική» διάσταση του «προβλήματος» προβλέφθηκε και αντιμετωπίστηκε. Ακόμα χτίζονται καινούργιες φυλακές. Είναι όμως η κυνικότητα που πολλές φορές τρομάζει περισσότερο, γιατί υποδηλώνει και την συνέχεια…

Φυλάκιση τριών ετών χωρίς αναστολή για απάτη σε 77χρονη γυναίκα με «λευκό» ποινικό μητρώο χήρα και μητέρα δύο παιδιών, γιατί «η κάθε ποινική υπόθεση έχει την μοναδικότητά της και ο Δικαστής κρίνει πάντα συγκεκριμένη πράξη που καταλογίζεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο…». Ναι, γιατί όσο πιο αδύνατος είναι κανείς τόσο πιο εύκολα καταβροχθίζεται από τους «έντιμους» που κραδαίνουν την ρομφαία του τιμωρού: **για απλή κλοπή αυτοκινήτου τρία χρόνια σε «κάποιον» που μη έχοντας τα χρήματα να την εξαγοράσει την εκτίει.**

Η επίκληση της «ανησυχητικής» παρουσίας των «ξένων» σαν έτοιμη από καιρό έρχεται να εξηγήσει την πηγή του «κακού» και την «αναγκαιότητα» της «νέας» κρατικής σκληρότητας: «Δεύτερον διαπιστώνεται τελευταία έξαρση των οικονομικών εγκλημάτων τελουμένων εν πολλοίς από οικονομικούς μετανάστες». Και το «κακό χτυπιέται στην ρίζα του…**Εξαετής φυλάκιση σε 21χρονο αλλοδαπό και ισόβια απέλαση για αγορά και κατοχή 202 γραμ. ακατέργαστης κάνναβης, η οποία δεν βρέθηκε πάνω του. Και ας είχε λευκό ποινικό μητρώο και ας βρισκόταν στην μετεφηβική ηλικία.**

Η κυνικότητα, είπαμε και προηγουμένως, τρομάζει, αλλά έχει και ως στόχο την κοινωνική ανοσία στην κρατική βαρβαρότητα, αλλά και τον κοινωνικό αυτισμό: «Άλλωστε ακόμα και αν μπορούσαμε να συζητήσουμε για μετρήσιμη αυστηρότητα, αναρωτιέμαι αν στον «υπολογισμό» έχουν ληφθεί υπόψη και αποφάσεις Δικαστηρίων, όπως αυτή του Αυτόφωρου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών για τους 49 συλληφθέντες στα επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας».

Οι ταραξίες, λοιπόν, αντιμετωπίστηκαν με «επιείκεια» και πρέπει να είναι ευχαριστημένοι, και η κοινωνία επιπλέον καχύποπτη απέναντί τους!!!

Μήπως όμως αποδεικνύεται τελικά ότι μια βασική επιδίωξη του ξεκαθαρίσματος ήταν με πρόφαση το κάψιμο κάποιων «ξερών κλαδιών» η κατοχύρωση μιας αδυσώπητης αντιμετώπισης των κάθε είδους παραβατών του «κοινού ποινικού δικαίου», κάθε φτωχοδιάβολου ντόπιου ή «ξένου», αλλά και των κοινωνικά ανυπότακτων;

Θα επανέλθουμε σύντομα.

Γνωρίζουμε ότι ο έλεγχος των Εξαρχείων από τις κατασταλτικές δυνάμεις, που έχουν στρατοπεδεύσει εδώ και αρκετό χρονικό διάστημα στην ευρύτερη περιοχή, συμπεριλαμβάνει την ανάπλαση του Πολυτεχνείου, την αποστείρωση δηλαδή ενός χώρου που εδώ και 35 χρόνια αποτέλεσε εφαλτήριο για εξεγέρσεις, κοινωνικές συγκρούσεις και διεργασίες.

Γνωρίζουμε και δεν είμαστε οι μόνοι ότι η οποιαδήποτε αναγνώριση του θεσμικού ρόλου πρυτάνεων και πανεπιστημιακών, προοδευτικών ή μη, η συνδιαλλαγή μαζί τους και η αποδοχή του φοιτητικού ρόλου και της ένταξης στην πανεπιστημιακή «κοινότητα» ακυρώνει στην πράξη την όποια ψευδεπίγραφη κατ' άλλα αγωνιστικότητα.

Γνωρίζουμε ότι κράτος και εξουσία φιλοδοξούν να σφραγίσουν κάθε ανέλεγκτη «πύλη», να αναπλάσουν την κοινωνική μνήμη, να σβήσουν κάθε ίχνος και τελικά την ίδια την ιστορία των κοινωνικών αγώνων, βαφτίζοντας τα σχέδιά τους «πρόοδο», «μεταρρύθμιση», «εκσυγχρονισμό».

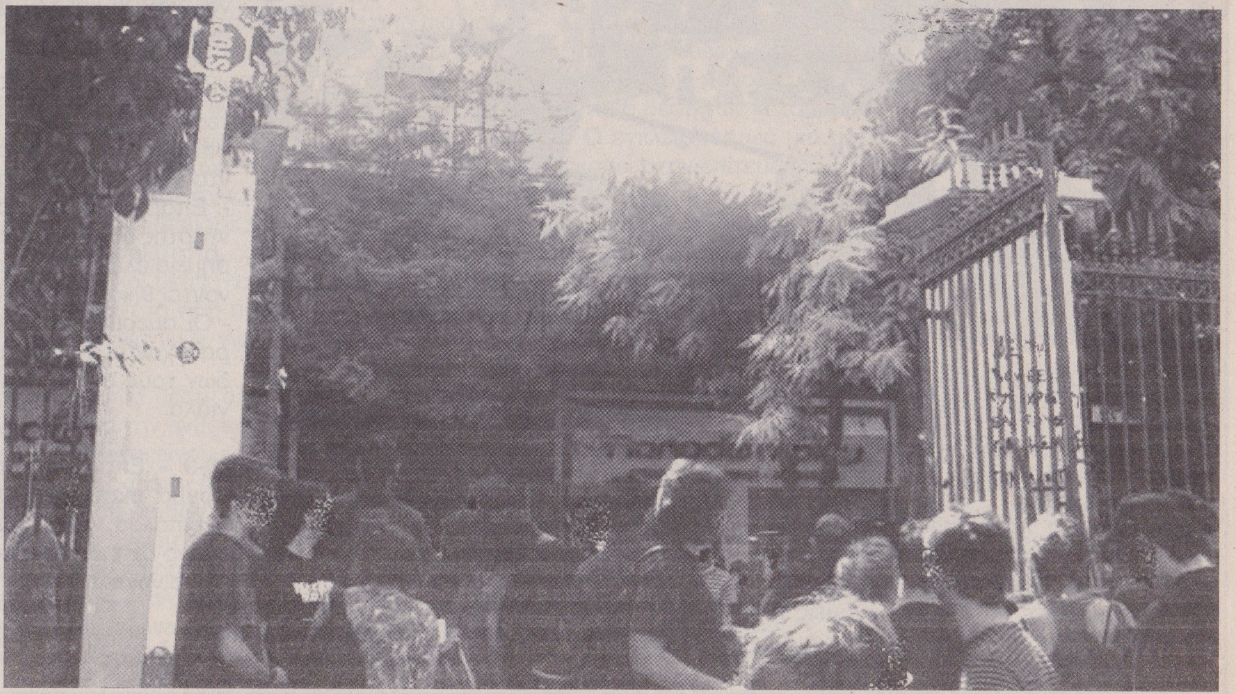
Ως αναρχικοί δεν έχουμε καμία αυταπάτη περί δημοκρατικών κεκτημένων, η υπεράσπιση των οποίων θεωρούμε ότι οδηγεί όχι απλά στον αυτοπεριορισμό των αγωνιζόμενων ανθρώπων, αλλά στην πλήρη αδρανοποίησή τους.

Ως αναρχικοί δεν θα δεχθούμε ποτέ να αναγνωρίσουμε κανένα «αγωνιστικό» εκπρόσωπο, καμία φοιτητική «πρωτοπορία» και «αρμοδιότητα» στην επίλυση παρόμοιων προβλημάτων.

Όμως ταυτόχρονα δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραχωρήσουμε το παραμικρό, πιστεύοντας ακράδαντα ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις που δεκάδες φορές ξέσπασαν κατά την διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων της τελευταίας περιόδου είναι ένα ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ που πρέπει να στηθεί και να ξαναστηθεί γιατί απλά

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΕ

Συσπείρωση Αναρχικών
Αθήνα 25-9-2007

ΑΓΡΙΝΙΟ

Μετά τον σοβαρό τραυματισμό συντρόφου στο κεφάλι, ο οποίος παρά λίγο να χάσει το μάτι του από στελέχη του ΛΑ.Ο.Σ. την Τρίτη 4 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε, από την ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ-ΣΤΡΙΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ, το Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου στις 6 το απόγευμα συγκέντρωση στην Πλατεία Δημοκρατίας (κεντρική πλατεία) του Αγρινίου.

Στην συγκέντρωση συμμετείχαν 250 περίπου σύντροφοι-ισσες από όλη την Ελλάδα (Αθήνα, Άρτα, Γιάννενα, Μεσολόγγι, Πάτρα). Στην συνέχεια ακολούθησε πορεία στους δρόμους της πόλης, ενώ πριν ξεκινήσει πετάχτηκαν μπογιές κόκκινες στο εκλογικό περίπτερο του ΛΑ.Ο.Σ. καθώς και στο τέλος της πορείας γέμισε με συνθήματα αντιφασιστικά.

Η πορεία είχε παλμό και πάθος με κεντρικό σύνθημα ΛΑ.Ο.Σ. - ΦΑΣΙΣΤΕΣ - ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑ και άλλα αντιφασιστικά και αναρχικά συνθήματα. Η πορεία σταμάτησε αρκετή ώρα έξω από τα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. τα οποία είναι στον 1ο όροφο πολυκατοικίας μαζί με άλλα γραφεία πολιτικών κομμάτων, αλλά και απλά διαμερίσματα, κοντά στην κεντρική πλατεία.

Οι όροφοι της πολυκατοικίας ήταν γεμάτοι με μπάτσους και άνδρες της ΟΠΚΕ. Έξω από τα γραφεία φωνάχτηκαν και γράφτηκαν συνθήματα στην είσοδο και στα τζάμια της πολυκατοικίας. Μετά η πορεία συνέχισε μέχρι την πλατεία Δημοκρατίας όπου και διαλύθηκε. Μέχρι τις εκλογές το εκλογικό περίπτερο του ΛΑ.ΟΣ δέχτηκε πολλές επιθέσεις και το Αγρίνιο γέμισε αντιφασιστικά - αναρχικά συνθήματα.

ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου

Στο τριήμερο που πραγματοποιήθηκε στις 24 - 25 - 26 Αυγούστου ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου και στην πορεία στην Μεσοχώρα μέχρι το φράγμα συμμετείχαν με αυτόνομο τρόπο (πανό, κείμενα κ.λπ.) και οι συλλογικότητες ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ, TERRA LIBERA, και ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ/ΟΙ.

Παραθέτουμε το κείμενο που κυκλοφόρησαν οι συλλογικότητες γι' αυτήν την κινητοποίηση.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΤΗ ΓΕΝΝΑ

Οι πρόσφατες φυσικές καταστροφές (καύσωνες, πλημμύρες, φωτιές) στον πλανήτη οφείλονται σε κλιματολογικές αλλαγές από την υπερθέρμανσή του, σύμφωνα με τη φιλολογία και προπαγάνδα των κρατών, των Μ.Μ.Ε. και διάφορων περιβαλλοντικών Μ.Κ.Ο. Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούν να αποκρύψουν, να συσκοτίσουν και να μεταθέσουν τις ευθύνες και τις αιτίες σχετικά με το ποιοι είναι πραγματικά οι υπεύθυνοι για την «εκδίκηση της φύσης», για το θάνατο χιλιάδων ανθρώπων από φαινόμενα που δεν είναι καθόλου φυσικά, για την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Η ατέλειωτη κούρσα για τη συσσώρευση κερδών από το κεφάλαιο δεν αφήνει άθικτη καμιά πλευρά της ανθρώπινης ζωής και της φύσης. Οι κυβερνήσεις νομοθετώντας κατά παραγγελία των αφεντικών αυτού του κόσμου διασφαλίζουν το ιδιοκτησιακό δικαίωμά τους πάνω σε αυτά που μας κλέβουν. Στη νέα τάξη πραγμάτων... «τα πράγματα» είμαστε εμείς, έχουμε αφεντικά που αποφασίζουν για εμάς και τις τύχες μας. Η άγρια ζωή - τα ζώα, τα δάση, τα ποτάμια, υποφέρουν από τα ίδια αφεντικά, που αλαζονικά την καρπώνονται, την καταστρέφουν. Ό,τι μπορεί να αποφέρει κέρδος λεηλατείται μέχρι τέλους. Από τους πολέμους που διεξάγονται για την καταλήστευση των φυσικών πόρων, την καταστροφή των δασών και των ποταμών της λατινικής Αμερικής, τη λιμοκτονία μιας ολόκληρης ηπείρου, της Αφρικής, μέχρι την ολοκληρωτική εξαφάνιση κάθε είδους ζωής και την καταστροφή του ίδιου του πλανήτη.

Σύμφωνα με αυτή τη λογική διατυπώθηκε και η ιδέα για την εκτροπή του ποταμού Αχελώου προς τη Θεσσαλία της οποίας οι πρώτες μελέτες έγιναν τη δεκαετία του '50. Τις επόμενες δεκαετίες οι εξαγγελίες του έργου για πολιτικούς-ψηφοθηρικούς λογούς και η βιομηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγής είχαν ως αποτέλεσμα την αλόγιστη και ανορθολογική χρήση των νερών στη Θεσσαλία με αποτέλεσμα την εξάντληση των υδάτινων πόρων, πράγμα που καθιστούσε την εκτροπή του Αχελώου ως μοναδική λύση, παρά τις αρνητικές γνωμοδοτήσεις ακόμη και κρατικών οργάνων (συμβούλιο της επικρατείας).

Η εκτροπή παρά την προπαγάνδα του κράτους, ότι θα λύσει το πρόβλημα της έλλειψης νερού για τις καλλιέργειες των αγροτών, ότι θα καταπολεμήσει το πρόβλημα της ανεργίας και θα ωφελήσει τον τουρισμό στην ουσία προωθεί τα οικονομικά συμφέροντα μεγαλοεργολάβων και πολυεθνικών και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από το κράτος και ιδιώτες, (στη ΔΕΗ αντιστοιχεί ένα μεγάλο κομμάτι από την πίτα της εκτροπής).

Επίσης το εν λόγω έργο θα σημάνει την ολοκληρωτική καταστροφή οικοσυστημά-

αντιφασιστικά και αναρχικά συνθήματα. Η πορεία σταμάτησε αρκετή ώρα έξω από τα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. τα οποία είναι στον 1ο όροφο πολυκατοικίας μαζί με άλλα γραφεία πολιτικών κομμάτων, αλλά και απλά διαμερίσματα, κοντά στην κεντρική πλατεία.

Οι όροφοι της πολυκατοικίας ήταν γεμάτοι με μπάτσους και άνδρες της ΟΠΚΕ. Έξω από τα γραφεία φωνάχτηκαν και γράφτηκαν συνθήματα στην είσοδο και στα τζάμια της πολυκατοικίας. Μετά η πορεία συνέχισε μέχρι την πλατεία Δημοκρατίας όπου και διαλύθηκε. Μέχρι τις εκλογές το εκλογικό περίπτερο του ΛΑ.ΟΣ δέχτηκε πολλές επιθέσεις και το Αγρίνιο γέμισε αντιφασιστικά - αναρχικά συνθήματα.

ΛΑ.Ο.Σ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Την Τρίτη 4 Σεπτεμβρίου στις 4:00 περίπου έγινε επίθεση φασιστών του ΛΑ.Ο.Σ σε συντρόφους σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου. Μετά από ολιγόλεπτη συμπλοκή ένας σύντροφος τραυματίστηκε σοβαρότατα στο πρόσωπο από σπασμένο τασάκι, το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως όπλο από μέλος της φασιστοσυμμορίας. Αργότερα και λόγω της σοβαρότητας του χτυπήματος μεταφέρθηκε στην εντατική σε νοσοκομείο της Πάτρας, με κίνδυνο να χάσει το μάτι του. Επιπλέον, μια μέρα πριν το περιστατικό κάποιοι από αυτούς ρώταγαν σε μαγαζιά όπου συχνάζει νεολαία για τα ονόματα συντρόφων και εκτόξευσαν απειλές για αυτούς.

Οι τραμπούκοι του ΛΑ.Ο.Σ δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να συνεχίζουν τη μακρόχρονη θλιβερή ιστορική διαδρομή των φασιστικών προκατόχων τους και των συνοδοιπόρους τους παρακρατικών και μη, που μπαινοβγαίνουν με άνεση στις γραμμές του κόμματός τους. Η λαϊκίστικη δημαγωγία τους απέναντι στα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία από την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης είναι βαθιά αντιδραστική και αντικοινωνική όπως κάθε δημαγωγία. Είναι χαρακτηριστικές οι θέσεις τους απέναντι στους μετανάστες (να οδηγηθούν στα ξε-

οφείλονται σε κλιματολογικές αλλαγές από την υπερθέρμανσή του, σύμφωνα με τη φιλολογία και προπαγάνδα των κρατών, των Μ.Μ.Ε. και διάφορων περιβαλλοντικών Μ.Κ.Ο. Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούν να αποκρύψουν, να συσκοτίσουν και να μεταθέσουν τις ευθύνες και τις αιτίες σχετικά με το ποιοι είναι πραγματικά οι υπεύθυνοι για την «εκδίκηση της φύσης», για το θάνατο χιλιάδων ανθρώπων από φαινόμενα που δεν είναι καθόλου φυσικά, για την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Η ατέλειωτη κούρσα για τη συσσώρευση κερδών από το κεφάλαιο δεν αφήνει άθικτη καμιά πλευρά της ανθρώπινης ζωής και της φύσης. Οι κυβερνήσεις νομοθετώντας κατά παραγγελία των αφεντικών αυτού του κόσμου διασφαλίζουν το ιδιοκτησιακό δικαίωμά τους πάνω σε αυτά που μας κλέβουν. Στη νέα τάξη πραγμάτων... «τα πράγματα» είμαστε εμείς, έχουμε αφεντικά που αποφασίζουν για εμάς και τις τύχες μας. Η άγρια ζωή - τα ζώα, τα δάση, τα ποτάμια, υποφέρουν από τα ίδια αφεντικά, που αλαζονικά την καρπώνονται, την καταστρέφουν. Ό,τι μπορεί να αποφέρει κέρδος λεηλατείται μέχρι τέλους. Από τους πολέμους που διεξάγονται για την καταλήστευση των φυσικών πόρων, την καταστροφή των δασών και των ποταμών της λατινικής Αμερικής, τη λιμοκτονία μιας ολόκληρης ηπείρου, της Αφρικής, μέχρι την ολοκληρωτική εξαφάνιση κάθε είδους ζωής και την καταστροφή του ίδιου του πλανήτη.

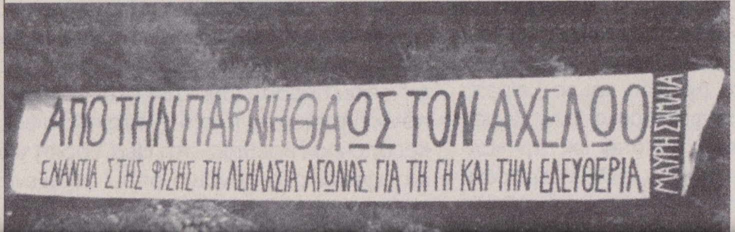
Σύμφωνα με αυτή τη λογική διατυπώθηκε και η ιδέα για την εκτροπή του ποταμού Αχελώου προς τη Θεσσαλία της οποίας οι πρώτες μελέτες έγιναν τη δεκαετία του '50. Τις επόμενες δεκαετίες οι εξαγγελίες του έργου για πολιτικούς-ψηφοθηρικούς λογούς και η βιομηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγής είχαν ως αποτέλεσμα την αλόγιστη και ανορθολογική χρήση των νερών στη Θεσσαλία με αποτέλεσμα την εξάντληση των υδάτινων πόρων, πράγμα που καθιστούσε την εκτροπή του Αχελώου ως μοναδική λύση, παρά τις αρνητικές γνωμοδοτήσεις ακόμη και κρατικών οργάνων (συμβούλιο της επικρατείας).

Η εκτροπή παρά την προπαγάνδα του κράτους, ότι θα λύσει το πρόβλημα της έλλειψης νερού για τις καλλιέργειες των αγροτών, ότι θα καταπολεμήσει το πρόβλημα της ανεργίας και θα ωφελήσει τον τουρισμό στην ουσία προωθεί τα οικονομικά συμφέροντα μεγαλοεργολάβων και πολυεθνικών και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από το κράτος και ιδιώτες, (στη ΔΕΗ αντιστοιχεί ένα μεγάλο κομμάτι από την πίτα της εκτροπής).

Επίσης το εν λόγω έργο θα σημάνει την ολοκληρωτική καταστροφή οικοσυστημάτων με εξαιρετικά σπάνια και με μεγάλη ποικιλία χλωρίδα και πανίδα στο ρου και στις εκβολές του Αχελώου στο Ιόνιο πέλαγος, θα βυθίσει ολόκληρες περιοχές, θα εκδιώξει πληθυσμούς από χωριά, όπως η Μεσοχώρα, ιστορικό χωριό, το οποίο δυο δεκαετίες τώρα αγωνίζεται ενάντια στον αφανισμό του (στις 30 Μάη του 1990 οι κάτοικοι κατέλαβαν το εργοτάξιο του φράγματος της ΔΕΗ και συγκρούστηκαν με 400 μπάτσους των ΜΑΤ).

Ο αδιαπραγμάτευτος, ακηδεμόνευτος, αδιαμεσολάβητος κοινωνικός αγώνας έξω από και ενάντια στα σχέδια και τους μηχανισμούς της κυριαρχίας, ανοίγει το δρόμο για μια κοινωνία χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς την κυριαρχία και εκμετάλλευση του ανθρώπου πάνω στη φύση.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΛΑ.Ο.Σ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Την Τρίτη 4 Σεπτεμβρίου στις 4:00 περίπου έγινε επίθεση φασιστών του ΛΑ.Ο.Σ σε συντρόφους σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου. Μετά από ολιγόλεπτη συμπλοκή ένας σύντροφος τραυματίστηκε σοβαρότατα στο πρόσωπο από σπασμένο τασάκι, το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως όπλο από μέλος της φασιστοσυμμορίας. Αργότερα και λόγω της σοβαρότητας του χτυπήματος μεταφέρθηκε στην εντατική σε νοσοκομείο της Πάτρας, με κίνδυνο να χάσει το μάτι του. Επιπλέον, μια μέρα πριν το περιστατικό κάποιοι από αυτούς ρώταγαν σε μαγαζιά όπου συχνάζει νεολαία για τα ονόματα συντρόφων και εκτόξευσαν απειλές για αυτούς.

Οι τραμπούκοι του ΛΑ.Ο.Σ δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να συνεχίζουν τη μακρόχρονη θλιβερή ιστορική διαδρομή των φασιστικών προκατόχων τους και των σύνοδοιπόρους τους παρακρατικών και μη, που μπαινοβγαίνουν με άνεση στις γραμμές του κόμματός τους. Η λαϊκίστικη δημαγωγία τους απέναντι στα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία από την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης είναι βαθιά αντιδραστική και αντικοινωνική όπως κάθε δημαγωγία. Είναι χαρακτηριστικές οι θέσεις τους απέναντι στους μετανάστες (να οδηγηθούν στα ξερονήσια), η συκοφάντηση και πρακτορολογία απέναντι στους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες, κινήματα και αγωνιστές, ο εθνικισμός-φασισμός που κρύβεται πίσω από τα παραληρήματα του υπερπατριωτισμού και τις θεωρίες συνωμοσίας απέναντι στα λεγόμενα εθνικά θέματα. Το αυγό του φιδιού έχει εκκολαφτεί και το φίδι σέρνεται ανάμεσά μας, χύνοντας το δηλητήριό του, προσπαθώντας ταυτόχρονα να αναρριχηθεί στα έδρανα της βουλής.

Αν η δημοκρατία του κεφαλαίου ανέχεται, ενθαρρύνει και χρησιμοποιεί τις διάφορες φασιστικές ομάδες και κόμματα ανάλογα με τα συμφέροντά της, όπως έχει κάνει και στο παρελθόν, είμαστε αποφασισμένοι να ακολουθήσουμε άλλο δρόμο συντρίβοντας κάθε φασιστική φωλιά, αποκαλύπτοντας στους καταπιεσμένους-εκμεταλλευόμενους το αποτρόπαιο πρόσωπο του φασισμού, άσχετα με το προσωπείο που φορούν οι εκάστοτε εκπρόσωποί του. Οι ντόπιοι ομοτράπεζοι του Λεπέν, εκτός από γελοίοι, είναι και επικίνδυνοι.

ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ/ΣΤΡΙΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Τις επόμενες δεκαετίες οι εξαγγελίες του έργου για πολιτικούς-ψηφοθηρικούς λογούς και η βιομηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγής είχαν ως αποτέλεσμα την αλόγιστη και ανορθολογική χρήση των νερών στη Θεσσαλία με αποτέλεσμα την εξάντληση των υδάτινων πόρων, πράγμα που καθιστούσε την εκτροπή του Αχελώου ως μοναδική λύση, παρά τις αρνητικές γνωμοδοτήσεις ακόμη και κρατικών οργάνων (συμβούλιο της επικρατείας).

Η εκτροπή παρά την προπαγάνδα του κράτους, ότι θα λύσει το πρόβλημα της έλλειψης νερού για τις καλλιέργειες των αγροτών, ότι θα καταπολεμήσει το πρόβλημα της ανεργίας και θα ωφελήσει τον τουρισμό στην ουσία προωθεί τα οικονομικά συμφέροντα μεγαλοεργολάβων και πολυεθνικών και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από το κράτος και ιδιώτες, (στη ΔΕΗ αντιστοιχεί ένα μεγάλο κομμάτι από την πίτα της εκτροπής).

Επίσης το εν λόγω έργο θα σημάνει την ολοκληρωτική καταστροφή οικοσυστημάτων με εξαιρετικά σπάνια και με μεγάλη ποικιλία χλωρίδα και πανίδα στο ρου και στις εκβολές του Αχελώου στο Ιόνιο πέλαγος, θα βυθίσει ολόκληρες περιοχές, θα εκδιώξει πληθυσμούς από χωριά, όπως η Μεσοχώρα, ιστορικό χωριό, το οποίο δυο δεκαετίες τώρα αγωνίζεται ενάντια στον αφανισμό του (στις 30 Μάη του 1990 οι κάτοικοι κατέλαβαν το εργοτάξιο του φράγματος της ΔΕΗ και συγκρούστηκαν με 400 μπάτσους των ΜΑΤ).

Ο αδιαπραγμάτευτος, ακηδεμόνευτος, αδιαμεσολάβητος κοινωνικός αγώνας έξω από και ενάντια στα σχέδια και τους μηχανισμούς της κυριαρχίας, ανοίγει το δρόμο για μια κοινωνία χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς την κυριαρχία και εκμετάλλευση του ανθρώπου πάνω στη φύση.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

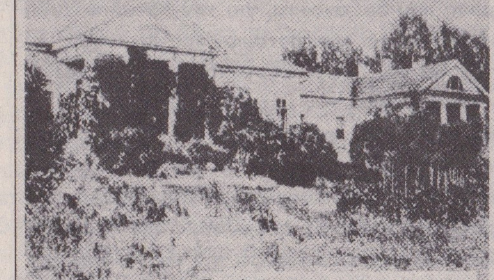

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Ο γνωστός-άγνωστος της αναρχικής επανάστασης

Τρεις από τις πιο ξεχωριστές επαναστατικές μορφές του 19ου αιώνα είναι ο Mazzini (1808-1872), ο Proudhon (1809-1865) και ο Bakunin (1814-1876). Και οι τρεις ήταν ουσιαστικά «άνθρωποι της επανάστασης του 1848». Οι τρεις τους ήταν όμοιοι ως προς την αεικίνητη τόλμη και την ευγενή φιλοδοξία. Αλλά, ο Ιταλός ήταν ο εκλεπτυσμένος και παθιασμένος ιδεαλιστής, ο Γάλλος ο απτόητος φιλόσοφος και ο Ρώσος το εύρωστο άτομο της συνεχούς δράσης, «το θαλασσοπούλι των καταιγίδων» ή «ο καλόγερος της εκκλησίας της επανάστασης», όπως τον χαρακτήρισε το 1852 ο ρώσος επαναστάτης Alexander Hertzen.

Το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Μ. Μπακούνιν

Ο Bakunin, λοιπόν, ένας από τους πιο σημαντικούς αναρχικούς του 19ου αιώνα, γεννήθηκε στο Πριαμούκινο κοντά στο Τβερ (σημερινή ονομασία Καλίνιν), το 1814. Προερχόμενος από αριστοκρατική ρωσική οικογένεια, προετοιμάστηκε για τη στρατιωτική θητεία του στην Αγία Πετρούπολη. Ήδη από τότε τα πρώτα χρόνια έχει την ά-

στερνιστεί τις αναρχικές απόψεις. Τα επόμενα χρόνια ο Bakunin τα αφιέρωσε στο να κάνει το Σοσιαλδημοκρατικό Κίνημα αναρχικό και διεθνές. Από το 1844 μέχρι το 1848 ζει κυρίως στο Παρίσι. Το γεγονός πως τον βάρυναν οι υποψίες ότι ήταν Ρώσος κατάσκοπος, οδήγησε τη ρωσική κυβέρνηση να ανακαλέσει την άδεια με την οποία του επιτρεπόταν να κατοικήσει στο εξωτερικό.

Αντί να υπακούσει στη διαταγή να επιστρέψει στη Ρωσία, απηύθυνε κάλεσμα σε Πολωνούς και Ρώσους για ένωση σε μια πανσλαβική επαναστατική συνομοσπονδία. Τότε επικηρύχθηκε για δέκα χιλιάδες ρούβλια και η γαλλική κυβέρνηση τον απέλασε. Αλλά η επανάσταση του Φεβρουαρίου του 1848 τον έφερε πίσω στο Παρίσι, από όπου όρμησε ως δαυλός της επανάστασης στην Πράγα, για να ξεσηκώσει το συνέδριο των Σλάβων, όπου γίνεται μέλος της **Σλαβικής Επαναστατικής Επιτροπής**.

Το 1849 ανεβαίνει στα οδοφράγματα της Δρέσδης, στο πλευρό του Ριχάρδου Βάγκνερ. Ο Βάγκνερ επηρεασμένος από το φίλο του θα γράψει την ίδια χρονιά: «Θέλω να καταστρέψω την εξουσία του ενός πάνω στον άλλο, τη βασιλεία των νεκρών πάνω στους ζωντανούς, της ύλης πάνω στο πνεύμα. Θέλω να συντρίψω την εξουσία των ισχυρών, του νόμου και της ιδιοκτησίας. **Η ίδια του** η βούληση να είναι κυρία του ανθρώπου, **η ίδια του** η χαρά ο μοναδικός νόμος, **η ίδια του** η δύναμη όλη του η ιδιοκτησία. Γιατί το μόνο ιερό πράγμα είναι ο ελεύθερος άνθρωπος και δεν υπάρχει τίποτα άλλο πάνω απ' αυτόν»[1]. Ο Bakunin προσπαθώντας να διαφύγει από τη

στη φράξια γύρω από τον Marx, που υποστήριζε τη συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εκλογές και στη φράξια γύρω από τον Bakunin, που αντιτάχθηκε σε μια τέτοια συμμετοχή. Η φράξια αυτή έχασε την ψηφοφορία για το ζήτημα αυτό. Αυτό δεν ήταν αρκετό για τον Marx. Στο τέλος του συνεδρίου ο Bakunin και διάφοροι άλλοι που ανήκαν στη φράξια αποβλήθηκαν για υποτιθέμενη συγκρότηση μυστικής οργάνωσης μέσα στη Διεθνή.

Οι αναρχικοί επέμειναν ότι το συνέδριο ήταν στημένο και έτσι οργάνωσαν δική τους διάσκεψη της Διεθνούς στο Saint-Imer στην Ελβετία το 1872. Ο Bakunin συνέχισε να δραστηριοποιείται σε αυτήν αλλά και στο ευρωπαϊκό σοσιαλιστικό κίνημα. Στα χρόνια μεταξύ του 1870 και 1876 έγραψε ένα μεγάλο μέρος της εμβρυώδους εργασίας του, όπως το **Κρατισμός και Αναρχία** και το **Θεός και Κράτος**. Παρά τη φθίνουσα πορεία της υγείας του προσπάθησε να συμμετάσχει σε μια εξέγερση στη Μπολόνια, αλλά αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Ελβετία μεταμφιεσμένος και εγκαταστάθηκε στο Λουγκάνο. Συνεχίζει να δραστηριοποιείται στο ριζοσπαστικό κίνημα της Ευρώπης, έως ότου τον αναγκάζουν τα περαιτέρω προβλήματα υγείας να μεταφερθεί σε ένα νοσοκομείο στη Βέρνη της Ελβετίας, όπου πέθανε την 1η Ιουλίου του 1876.

Οι Carlo Cafiero και Elis?e Reclus, στην εισαγωγή τους στο έργο του Bakunin «Θεός και κράτος», λένε:

«Στη Ρωσία μεταξύ των σπουδαστών, στη Γερμανία μεταξύ των στασιαστών της

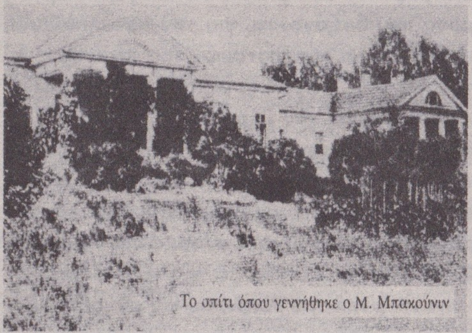
ναι η φυσική έκβαση της άγνοιας και καταπίεσης, όπου προωθείται μόνο η εκκλησία, η ακολασία του σώματος και η ακολασία του μυαλού, ως ανακούφιση στη ζωή ενός δουλοπάροικου.

Η Πρώτη Διεθνής

Το 1868, ο Bakunin προσχώρησε στο τμήμα της Γενεύης της Πρώτης Διεθνούς, στο οποίο δραστηριοποιήθηκε έντονα έως ότου αποβλήθηκε, από τον Karl Marx και τους οπαδούς του, στο συνέδριο της Χάγης το 1872. Ο Bakunin συνέβαλε στη δημιουργία παραρτημάτων της Διεθνούς στην Ιταλία και την Ισπανία.

Το 1869, η Σοσιαλδημοκρατική Συμμαχία δεν έγινε δεκτή στη Διεθνή με το επιχείρημα ότι ήταν και η ίδια μια διεθνής οργάνωση, και ότι στη Διεθνή επιτρέπονταν ως μέλη μόνο εθνικές οργανώσεις. Έτσι η Συμ-

dhon (1809-1865) και ο Bakunin (1814-1876). Και οι τρεις ήταν ουσιαστικά «άνθρωποι της επανάστασης του 1848». Οι τρεις τους ήταν όμοιοι ως προς την αεικίνητη τόλμη και την ευγενή φιλοδοξία. Αλλά, ο Ιταλός ήταν ο εκλεπτυσμένος και παθιασμένος ιδεαλιστής, ο Γάλλος ο απτόητος φιλόσοφος και ο Ρώσος το εύρωστο άτομο της συνεχούς δράσης, «το θαλασσοπούλι των καταιγίδων» ή «ο καλόγερος της εκκλησίας της επανάστασης», όπως τον χαρακτήρισε το 1852 ο ρώσος επαναστάτης Alexander Hertzen.

Το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Μ. Μπακούνιν

Ο Bakunin, λοιπόν, ένας από τους πιο σημαντικούς αναρχικούς του 19ου αιώνα, γεννήθηκε στο Πριαμούκινο κοντά στο Τβερ (σημερινή ονομασία Καλίνιν), το 1814. Προερχόμενος από αριστοκρατική ρωσική οικογένεια, προετοιμάστηκε για τη στρατιωτική θητεία του στην Αγία Πετρούπολη. Ήδη από τότε τα πρώτα χρόνια έχει την άποψη ότι οι στρατιώτες είναι δουλοπάροικοι, που δωροδοκήθηκαν με τις αμοιβές και τα δώρα, για να καταστείλουν τους δουλοπάροικους συντρόφους τους. Η σχολή του πυροβολικού, στην οποία κατατάχτηκε το 1828, κατακλυσμένη από βυσματίες αριστοκράτες, είχε τη μεγαλύτερη ελευθερία στη σκέψη και την έρευνα από οποιοδήποτε άλλο τομέα του στρατού. Έτσι, ο Bakunin στράφηκε προς τη φιλοσοφία. Το 1832 γίνεται αξιωματικός, αλλά, μη αντέχοντας τον τρόπο ζωής στο στρατό, παραιτείται.

Ο Χεγκελιανισμός (Hegelianism) ήταν τότε σε άνοδο και κίνησε το ενδιαφέρον του Bakunin ο οποίος πήρε την άδεια να σπουδάσει στη Γερμανία, στηριγμένος στην οικονομική βοήθεια του Χέρτσεν. Επισκέφτηκε το Βερολίνο, τη Δρέσδη και το Leipsic, εμβαθύνοντας στη φιλοσοφία του Hegel, που την χαρακτήρισε κατόπιν ως την «άλγεβρα της επανάστασης», αλλά ήδη έκλινε προς την ετερόδοξη σχολή, που ανέδειξε

ζει κυρίως στο Παρίσι. Το γεγονός πως τον βάρυναν οι υποψίες ότι ήταν Ρώσος κατάσκοπος, οδήγησε τη ρωσική κυβέρνηση να ανακαλέσει την άδεια με την οποία του επιτρεπόταν να κατοικήσει στο εξωτερικό.

Αντί να υπακούσει στη διαταγή να επιστρέψει στη Ρωσία, απηύθυνε κάλεσμα σε Πολωνούς και Ρώσους για ένωση σε μια πανσλαβική επαναστατική συνομοσπονδία. Τότε επικηρύχθηκε για δέκα χιλιάδες ρούβλια και η γαλλική κυβέρνηση τον απέλασε. Αλλά η επανάσταση του Φεβρουαρίου του 1848 τον έφερε πίσω στο Παρίσι, από όπου όρμησε ως δαυλός της επανάστασης στην Πράγα, για να ξεσηκώσει το συνέδριο των Σλάβων, όπου γίνεται μέλος της **Σλαβικής Επαναστατικής Επιτροπής**.

Το 1849 ανεβαίνει στα οδοφράγματα της Δρέσδης, στο πλευρό του Ριχάρδου Βάγκνερ. Ο Βάγκνερ επηρεασμένος από το φίλο του θα γράψει την ίδια χρονιά: «Θέλω να καταστρέψω την εξουσία του ενός πάνω στον άλλο, τη βασιλεία των νεκρών πάνω στους ζωντανούς, της ύλης πάνω στο πνεύμα. Θέλω να συντρίψω την εξουσία των ισχυρών, του νόμου και της ιδιοκτησίας. **Η ίδια του** η βούληση να είναι κυρία του ανθρώπου, **η ίδια του** η χαρά ο μοναδικός νόμος, **η ίδια του** η δύναμη όλη του η ιδιοκτησία. Γιατί το μόνο ιερό πράγμα είναι ο ελεύθερος άνθρωπος και δεν υπάρχει τίποτα άλλο πάνω απ' αυτόν»[1]. Ο Bakunin προσπαθώντας να διαφύγει από τη Δρέσδη συνελήφθη, φυλακίστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο τον Μάιο του 1850. Η καταδίκη του μετατράπηκε σε ισόβια. Σχεδίασε να δραπετεύσει στην Αυστρία, συνελήφθη ξανά και καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά τελικά παραδόθηκε στη Ρωσία.

Κρατήθηκε για αρκετά χρόνια σε ένα μπουντρούμι στο φρούριο Νέβα και για μεγάλο διάστημα στη Σιβηρία (από το 1857). Στο διάστημα της εξορίας του στη Σιβηρία παντρεύεται την νεαρή Πολωνέζα Antonia Kwiatkowska. Μολονότι πέρασε πολλά χρόνια μέσα στη φρίκη των ποινικών κολαστηρίων, το πνεύμα του παρέμεινε ανυπότακτο. Κατόρθωσε τελικά να δραπετεύσει το 1861 και να περπατήσει ανατολικά πάνω από χίλια μίλια, μέσα από τρομερές κακουχίες φθάνοντας επιτέλους στη θάλασσα απ' όπου πέρασε απέναντι στην Ιαπωνία. Από εκεί μπήκε σε πλοίο για την Καλιφόρνια και από εκεί βρέθηκε στη Νέα Υόρκη για να καταφύγει στο Λονδίνο όπου φιλοξενείται από τον Alexander Hertzen.

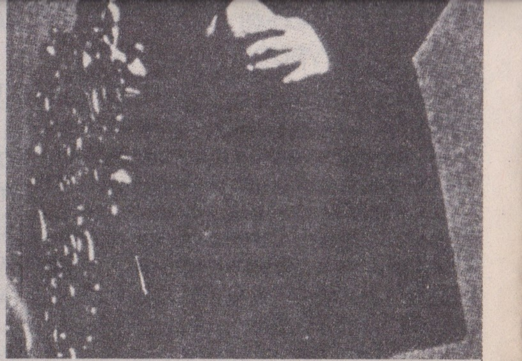
συμμετοχή. Η φράξια αυτή έχασε την ψηφοφορία για το ζήτημα αυτό. Αυτό δεν ήταν αρκετό για τον Marx. Στο τέλος του συνεδρίου ο Bakunin και διάφοροι άλλοι που ανήκαν στη φράξια αποβλήθηκαν για υποτιθέμενη συγκρότηση μυστικής οργάνωσης μέσα στη Διεθνή.

Οι αναρχικοί επέμειναν ότι το συνέδριο ήταν στημένο και έτσι οργάνωσαν δική τους διάσκεψη της Διεθνούς στο Saint-Imer στην Ελβετία το 1872. Ο Bakunin συνέχισε να δραστηριοποιείται σε αυτήν αλλά και στο ευρωπαϊκό σοσιαλιστικό κίνημα. Στα χρόνια μεταξύ του 1870 και 1876 έγραψε ένα μεγάλο μέρος της εμβρυώδους εργασίας του, όπως το **Κρατισμός και Αναρχία** και το **Θεός και Κράτος**. Παρά τη φθίνουσα πορεία της υγείας του προσπάθησε να συμμετάσχει σε μια εξέγερση στη Μπολόνια, αλλά αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Ελβετία μεταμφιεσμένος και εγκαταστάθηκε στο Λουγκάνο. Συνεχίζει να δραστηριοποιείται στο ριζοσπαστικό κίνημα της Ευρώπης, έως ότου τον αναγκάζουν τα περαιτέρω προβλήματα υγείας να μεταφερθεί σε ένα νοσοκομείο στη Βέρνη της Ελβετίας, όπου πέθανε την 1η Ιουλίου του 1876.

Οι Carlo Cafiero και Elis?e Reclus, στην εισαγωγή τους στο έργο του Bakunin «Θεός και κράτος», λένε:

«Στη Ρωσία μεταξύ των σπουδαστών, στη Γερμανία μεταξύ των στασιαστών της Δρέσδης, στη Σιβηρία μεταξύ των αδελφών του στην εξορία, στην Αμερική, στην Αγγλία, στη Γαλλία, στην Ελβετία, στην Ιταλία μεταξύ όλων των συνειδητοποιημένων ανθρώπων, η άμεση επιρροή του ήταν ιδιαίτερη. Η πρωτοτυπία των θέσεών του, η παθιασμένη και φλογερή ευφράδειά του, ο ακούραστος ζήλος του για προπαγάνδιση, που ενισχύθηκε επίσης από τη φυσική μεγαλοπρέπεια του προσώπου του και από μια ισχυρή ζωτικότητα, έδωσε στον Bakunin την πρόσβαση σε όλες τις σοσιαλιστικές επαναστατικές ομάδες και οι προσπάθειές του άφησαν βαθιά ίχνη παντού, ακόμη και επάνω σε εκείνους που, αφ' ότου τον είχαν καλοδεχτεί, συγκρούστηκαν μαζί του λόγω διαφοράς στις απόψεις ή την μέθοδο».

Ο Bakunin, αυτό είναι εμφανές, ήταν μάλλον περισσότερο παρακινητής παρά διοργανωτής. Έγραψε θαυμάσιες επιστολές, που ξυπνούν το μουδιασμένο και συνεσταλμένο άτομο.

ναι η φυσική έκβαση της άγνοιας και καταπίεσης, όπου προωθείται μόνο η εκκλησία, η ακολασία του σώματος και η ακολασία του μυαλού, ως ανακούφιση στη ζωή ενός δουλοπάροικου.

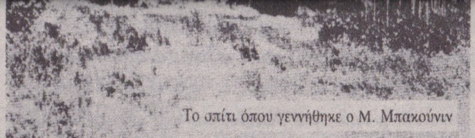
Η Πρώτη Διεθνής

Το 1868, ο Bakunin προσχώρησε στο τμήμα της Γενεύης της Πρώτης Διεθνούς, στο οποίο δραστηριοποιήθηκε έντονα έως ότου αποβλήθηκε, από τον Karl Marx και τους οπαδούς του, στο συνέδριο της Χάγης το 1872. Ο Bakunin συνέβαλε στη δημιουργία παραρτημάτων της Διεθνούς στην Ιταλία και την Ισπανία.

Το 1869, η Σοσιαλδημοκρατική Συμμαχία δεν έγινε δεκτή στη Διεθνή με το επιχείρημα ότι ήταν και η ίδια μια διεθνής οργάνωση, και ότι στη Διεθνή επιτρέπονταν ως μέλη μόνο εθνικές οργανώσεις. Έτσι η Συμμαχία αυτοδιαλύθηκε και τα διάφορα τμήματα που την αποτελούσαν προσχώρησαν στη Διεθνή το καθένα ξεχωριστά.

Ανάμεσα στο 1869 και 1870, ο Bakunin μπλέχτηκε με την θλιβερή φιγούρα του Sergey Nechayev, ο οποίος τον εξαπάτησε εκμεταλλευόμενος τον επαναστατικό ενθουσιασμό του. Πρόκειται για μια από τις πλέον αρνητικές περιόδους της δράσης του, που σίγουρα δεν είναι ικανή να επισκιάσει την συνολικότερη συνεισφορά του στην αναρχία. Σύντομα, ο Bakunin έκοψε κάθε σχέση με αυτό το άτομο για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως λόγω της Μακιαβελικής και «Ιησουίτικης» μεθόδου του Nechayev —που, εκτός των άλλων, συμπεριλάμβανε και την δολοφονία ενός συντρόφου του, του φοιτητή Ιβανώφ—, σύμφωνα με την οποία όλα τα μέσα δικαιολογούνται προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι[2].

Το 1870 ο Bakunin πρωτοστάτησε σε μια αποτυχημένη εξέγερση στη Λυών, πάνω σε αρχές που εφαρμόστηκαν στην πράξη αρ-

Το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Μ. Μπακούνιν

Ο Bakunin, λοιπόν, ένας από τους πιο σημαντικούς αναρχικούς του 19ου αιώνα, γεννήθηκε στο Πριαμούκινο κοντά στο Τβερ (σημερινή ονομασία Καλίνιν), το 1814. Προερχόμενος από αριστοκρατική ρωσική οικογένεια, προετοιμάστηκε για τη στρατιωτική θητεία του στην Αγία Πετρούπολη. Ήδη από τότε τα πρώτα χρόνια έχει την άποψη ότι οι στρατιώτες είναι δουλοπάροικοι, που δωροδοκήθηκαν με τις αμοιβές και τα δώρα, για να καταστείλουν τους δουλοπάροικους συντρόφους τους. Η σχολή του πυροβολικού, στην οποία κατατάχτηκε το 1828, κατακλυσμένη από βυσματίες αριστοκράτες, είχε τη μεγαλύτερη ελευθερία στη σκέψη και την έρευνα από οποιοδήποτε άλλο τομέα του στρατού. Έτσι, ο Bakunin στράφηκε προς τη φιλοσοφία. Το 1832 γίνεται αξιωματικός, αλλά, μη αντέχοντας τον τρόπο ζωής στο στρατό, παραιτείται.

Ο Χεγκελιανισμός (Hegelianism) ήταν τότε σε άνοδο και κίνησε το ενδιαφέρον του Bakunin ο οποίος πήρε την άδεια να σπουδάσει στη Γερμανία, στηριγμένος στην οικονομική βοήθεια του Χέρτσεν. Επισκέφτηκε το Βερολίνο, τη Δρέσδη και το Leipsic, εμβαθύνοντας στη φιλοσοφία του Hegel, που την χαρακτήρισε κατόπιν ως την «άλγεβρα της επανάστασης», αλλά ήδη έκλινε προς την ετερόδοξη σχολή, που ανέδειξε άτομα όπως τον Ludwig Feuerbach και τον David Friedrich Strauss.

Το 1842, στη Δρέσδη, επηρεασμένος από τον Άρνολντ Ρούγκε, προσχωρεί το κίνημα της Χεγκελιανής αριστεράς. Η δημοσίευση ενός δοκιμίου του με τίτλο **Η αντίδραση στη Γερμανία**, είχε μεγάλη απήχηση, γεγονός που τον υποχρεώνει να καταφύγει στην Ελβετία.

Το 1843 επισκέφτηκε το Παρίσι και γνώρισε τον Pierre Joseph Proudhon, ο οποίος εκείνη τη χρονιά δημοσίευσε την εργασία του «Η Δημιουργία της Τάξης στην Ανθρωπότητα» (The Creation of Order in Humanity). Η γνωριμία αυτή τον έκανε να ενφίλο του θα γράψει την ίδια χρονιά: «Θέλω να καταστρέψω την εξουσία του ενός πάνω στον άλλο, τη βασιλεία των νεκρών πάνω στους ζωντανούς, της ύλης πάνω στο πνεύμα. Θέλω να συντρίψω την εξουσία των ισχυρών, του νόμου και της ιδιοκτησίας. **Η ίδια του** η βούληση να είναι κυρία του ανθρώπου, **η ίδια του** η χαρά ο μοναδικός νόμος, **η ίδια του** η δύναμη όλη του η ιδιοκτησία. Γιατί το μόνο ιερό πράγμα είναι ο ελεύθερος άνθρωπος και δεν υπάρχει τίποτα άλλο πάνω απ' αυτόν»[1]. Ο Bakunin προσπαθώντας να διαφύγει από τη Δρέσδη συνελήφθη, φυλακίστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο τον Μάιο του 1850. Η καταδίκη του μετατράπηκε σε ισόβια. Σχεδίασε να δραπετεύσει στην Αυστρία, συνελήφθη ξανά και καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά τελικά παραδόθηκε στη Ρωσία.

Κρατήθηκε για αρκετά χρόνια σε ένα μπουντρούμι στο φρούριο Νέβα και για μεγάλο διάστημα στη Σιβηρία (από το 1857). Στο διάστημα της εξορίας του στη Σιβηρία παντρεύεται την νεαρή Πολωνέζα Antonia Kwiatkowska. Μολονότι πέρασε πολλά χρόνια μέσα στη φρίκη των ποινικών κολαστηρίων, το πνεύμα του παρέμεινε ανυπότακτο. Κατόρθωσε τελικά να δραπετεύσει το 1861 και να περπατήσει ανατολικά πάνω από χίλια μίλια, μέσα από τρομερές κακουχίες φθάνοντας επιτέλους στη θάλασσα απ' όπου πέρασε απέναντι στην Ιαπωνία. Από εκεί μπήκε σε πλοίο για την Καλιφόρνια και από εκεί βρέθηκε στη Νέα Υόρκη για να καταφύγει στο Λονδίνο όπου φιλοξενείται από τον Alexander Hertzen.

Είχε υποστεί αναρίθμητες δυσκολίες και περιπέτειες, είχε αναμιχθεί με όλους τους τύπους ανθρώπων κάτω από όλες τις συνθήκες και παντού διαπίστωσε ότι κάθε κυβέρνηση ήταν τυραννία. Ρίχτηκε στην επαναστατική δράση με έντονο ενθουσιασμό. Με τον Hertzen δημοσίευσε τον **Συναγερμό της Επανάστασης** (Tocsin of Revolution).

Το 1868, προσχώρησε στην Διεθνή Ένωση Εργαζομένων, επίσης γνωστή ως η Πρώτη Διεθνής, μια ομοσπονδία ριζοσπαστικών συνδικάτων με τμήματα στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Στο συνέδριο του 1872 κυριάρχησε η διαμάχη ανάμεσα στην Ελβετία μεταμφιεσμένος και εγκαταστάθηκε στο Λουγκάνο. Συνεχίζει να δραστηριοποιείται στο ριζοσπαστικό κίνημα της Ευρώπης, έως ότου τον αναγκάζουν τα περαιτέρω προβλήματα υγείας να μεταφερθεί σε ένα νοσοκομείο στη Βέρνη της Ελβετίας, όπου πέθανε την 1η Ιουλίου του 1876.

Οι Carlo Cafiero και Elis?e Reclus, στην εισαγωγή τους στο έργο του Bakunin «Θεός και κράτος», λένε:

«Στη Ρωσία μεταξύ των σπουδαστών, στη Γερμανία μεταξύ των στασιαστών της Δρέσδης, στη Σιβηρία μεταξύ των αδελφών του στην εξορία, στην Αμερική, στην Αγγλία, στη Γαλλία, στην Ελβετία, στην Ιταλία μεταξύ όλων των συνειδητοποιημένων ανθρώπων, η άμεση επιρροή του ήταν ιδιαίτερη. Η πρωτοτυπία των θέσεών του, η παθιασμένη και φλογερή ευφράδειά του, ο ακούραστος ζήλος του για προπαγάνδιση, που ενισχύθηκε επίσης από τη φυσική μεγαλοπρέπεια του προσώπου του και από μια ισχυρή ζωτικότητα, έδωσε στον Bakunin την πρόσβαση σε όλες τις σοσιαλιστικές επαναστατικές ομάδες και οι προσπάθειές του άφησαν βαθιά ίχνη παντού, ακόμη και επάνω σε εκείνους που, αφ' ότου τον είχαν καλοδεχτεί, συγκρούστηκαν μαζί του λόγω διαφοράς στις απόψεις ή την μέθοδο».

Ο Bakunin, αυτό είναι εμφανές, ήταν μάλλον περισσότερο παρακινητής παρά διοργανωτής. Έγραψε θαυμάσιες επιστολές, που ξυπνούν το μουδιασμένο και συνεσταλμένο άτομο.

«Η ζωή μου», συνήθιζε να λέει, «είναι κομματιασμένη». Το πιο ξεχωριστό των προαναφερθέντων κομματιών είναι το βιβλίο του Θεός και κράτος, στο οποίο κάνει επίθεση σε αυτά τα δίδυμα όργανα της καταπίεσης, με την ίδια σφοδρότητα. Αναφέρεται στην ίδρυση της ανθρώπινης εξουσίας με την πρόφαση της Θείας εξουσίας και ο Bakunin, ο «απόστολος της καταστροφής», όπως τον αποκαλούσε ο Βέλγος οικονομολόγος Lavaleye, ανέμενε με ενδιαφέρον το χρόνο που «η ανθρώπινη δικαιοσύνη θα αντικαταστήσει τη θεία δικαιοσύνη». Δείχνει ότι οι δεισιδαιμονίες και οι ηλιθιότητες της θρησκευτικής πεποίθησης εί-

Το 1868, ο Bakunin προσχώρησε στο τμήμα της Γενεύης της Πρώτης Διεθνούς, στο οποίο δραστηριοποιήθηκε έντονα έως ότου αποβλήθηκε, από τον Karl Marx και τους οπαδούς του, στο συνέδριο της Χάγης το 1872. Ο Bakunin συνέβαλε στη δημιουργία παραρτημάτων της Διεθνούς στην Ιταλία και την Ισπανία.

Το 1869, η Σοσιαλδημοκρατική Συμμαχία δεν έγινε δεκτή στη Διεθνή με το επιχείρημα ότι ήταν και η ίδια μια διεθνής οργάνωση, και ότι στη Διεθνή επιτρέπονταν ως μέλη μόνο εθνικές οργανώσεις. Έτσι η Συμμαχία αυτοδιαλύθηκε και τα διάφορα τμήματα που την αποτελούσαν προσχώρησαν στη Διεθνή το κάθε ένα ξεχωριστά.

Ανάμεσα στο 1869 και 1870, ο Bakunin μπλέχτηκε με την θλιβερή φιγούρα του Sergey Nechayev, ο οποίος τον εξαπάτησε εκμεταλλευόμενος τον επαναστατικό ενθουσιασμό του. Πρόκειται για μια από τις πλέον αρνητικές περιόδους της δράσης του, που σίγουρα δεν είναι ικανή να επισκιάσει την συνολικότερη συνεισφορά του στην αναρχία. Σύντομα, ο Bakunin έκοψε κάθε σχέση με αυτό το άτομο για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως λόγω της Μακιαβελικής και «Ιησουίτικης» μεθόδου του Nechayev —που, εκτός των άλλων, συμπεριλάμβανε και την δολοφονία ενός συντρόφου του, του φοιτητή Ιβανώφ—, σύμφωνα με την οποία όλα τα μέσα δικαιολογούνται προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι[2].

Το 1870 ο Bakunin πρωτοστάτησε σε μια αποτυχημένη εξέγερση στη Λυών, πάνω σε αρχές που εφαρμόστηκαν στην πράξη αργότερα από την Παρισινή Κομμούνα. Κάνοντας έκκληση για γενική εξέγερση σε απάντηση της κατάρρευσης της γαλλικής κυβέρνησης κατά τη διάρκεια του Γαλλο-Πρωσικού πολέμου, και επιδιώκοντας να μετασχηματίσει την αντιπαράθεση ανάμεσα σε δυνάμεις της κυριαρχίας σε κοινωνική επανάσταση, συνέταξε τη **διακήρυξη της αναρχικής επανάστασης** που τοιχοκολλήθηκε στη Λυών, στις 26 Σεπτεμβρίου 1870, όπου χαρακτηριστικά αναφέρεται: **«καταργούνται η κυβερνητική εξουσία του κράτους και η διοικητική μηχανή, επειδή κατέληξαν να είναι άχρηστες»** (άρθρο 1) και **«αναστέλλεται η λειτουργία**

Bakunin και Antonia Kwiatkowska
Ιρκούτσκ, 1861

των ποινικών και πολιτικών δικαστηρίων και τις αρμοδιότητες τους τις επωμίζεται η Λαϊκή Δικαιοσύνη» (άρθρο 2).

Στα «Γράμματα σε έναν Γάλλο στην παρούσα κρίση», υποστήριξε μια επαναστατική συμμαχία μεταξύ της εργατικής τάξης και της αγροτιάς και έθεσε αυτό που ήταν αργότερα να γίνει γνωστό ως προπαγάνδα μέσα από τη δράση: «*...πρέπει να διαδώσουμε τις αρχές μας, όχι με τις λέξεις αλλά με τις πράξεις, και γι' αυτό είναι η δημοφιλέστερη, η πιο ισχυρή και πιο ακαταμάχητη μορφή προπαγάνδας*».

Ο Bakunin υπήρξε ισχυρός υποστηρικτής της Παρισινής Κομμούνας του 1871, η οποία κατεστάλη άγρια από τη γαλλική κυβέρνηση. Είδε την Κομμούνα κυρίως ως μια «**εξέγερση ενάντια στο κράτος**» και επαίνεσε τους Κομμουνάρους για την απόρριψη όχι μόνο του κράτους, αλλά και της επαναστατικής δικτατορίας. Σε μία σειρά

Ο Bakunin ήταν ίσως ο πρώτος που περιέγραψε με θεωρητικό τρόπο τη «νέα τάξη», όπου οι διανοούμενοι και οι διαχειριστές διαμορφώνουν τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς του κράτους. Υποστήριξε ότι το «κράτος είναι πάντα η κληρονομιά κάποιας προνομιούχας τάξης: μιας ιερατικής τάξης, μιας αριστοκρατικής τάξης, μιας τάξης αστών. Και τελικά, όταν εξαντληθούν όλες οι άλλες τάξεις, το κράτος γίνεται η κληρονομιά της γραφειοκρατικής τάξης και έπειτα έρχεται η πτώση —ή, εάν θέλετε, η άνοδος— στη θέση μιας μηχανής».

Η τεράστια συνεισφορά του στην αναρχική σκέψη, αλλά και η δράση του, κάνει την οποιαδήποτε αναφορά στον ανυπέρβλητο αυτό αναρχικό, αδύναμη να καλύψει το εύρος των όσων άφησε ως παρακαταθήκη για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, για την Αναρχία. Θα ήταν λάθος να παραβλέπονται οι πλούσιες εμπειρίες, όπως θα ήταν καταστροφικό να επαναλαμβάνονται δογματικά καταστάσεις του παρελθόντος με σκοπό να εφαρμοστούν σήμερα.

Αδιαμφισβήτητα, πάντως, οι απόψεις του για την **καταστροφή και την δημιουργία** αποτελούν το ουσιαστικότερο σημείο μιας πολύπλευρης συνεισφοράς που παραμένει μέχρι σήμερα επίκαιρη. Εννοείται πως αυτή η άποψη δεν έχει σχέση με τις μηδενιστικές βλέψεις, ούτε με διάφορες εκδηλώσεις ενός άσκοπου επαναστατισμού, που πρόθυμα και σκόπιμα επιχειρείται να του αποδοθεί. Είναι αλήθεια πως το πάθος για καταστροφή, που αποτελεί ένα από τα κεντρικά στοιχεία των απόψεών του, θεωρεί αυτονόητη την συνειδητή στάση των καταστροφέων που δρουν και που μέσα από την καταστροφή αναδεικνύουν την δημιουργία, κάτι το οποίο δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από μεμονωμένες, διαχωρισμένες και αμφιλεγόμενες ενέργειες.

Η αφοπλιστική ειλικρίνεια του, που μερικές φορές ξεπερνά την στείρα αυτοκριτική, είναι εμφανής στα γραπτά του: «*Πολύ συχνά, είπα στους Γερμανούς και τους Πολωνούς, όταν συζητούσαν παρουσία μου για μελλοντικές μορφές διακυβέρνη-*

«ελευθερία», δεν εννοούσε ένα αφηρημένο ιδανικό αλλά μια συγκεκριμένη πραγματικότητα βασισμένη στην ίση ελευθερία των άλλων. Υπό μια έννοια, η ελευθερία αποτελείται από «την πληρέστερη ανάπτυξη όλων των ικανοτήτων και των δυνατοτήτων κάθε ανθρώπου, από την εκπαίδευση, την επιστημονική κατάρτιση και την υλική ευημερία». Μια τέτοια σύλληψη της ελευθερίας είναι «κατεξοχήν κοινωνική, επειδή μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στην κοινωνία», όχι στην απομόνωση. Υπό άλλη έννοια, η ελευθερία είναι «η επανάσταση του ατόμου ενάντια σε όλη τη θεία, συλλογική και μεμονωμένη εξουσία». «**Η Ελευθερία μου**», γράφει, «***μεγαλώνει όσο μεγαλώνει και απλώνεται η ελευθερία του πλησίον μου***».

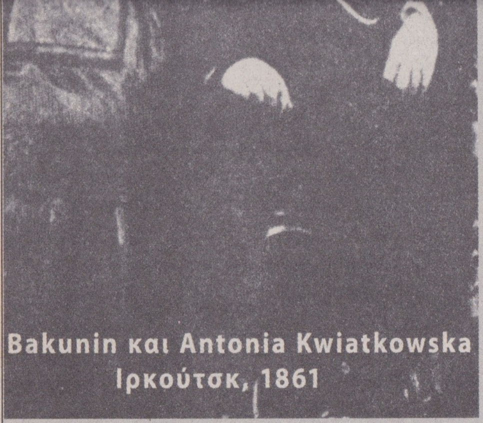
Ελευθεριακός σοσιαλισμός: Ο σοσιαλισμός κατά τον Bakunin είναι μια μορφή κολεκτιβιστικής αναρχίας, στην οποία οι εργαζόμενοι θα διαχειρίζονται άμεσα τα μέσα της παραγωγής μέσω των παραγωγικών συλλόγων τους. Θα υπάρχουν «ίδια μέσα επιβίωσης, υποστήριξης, εκπαίδευσης, και ευκαιρίας για κάθε παιδί, αγόρι ή κορίτσι, μέχρι την ωριμότητα και ίσοι πόροι και εγκαταστάσεις στην ενηλικίωση για να δημιουργήσει την ευημερία του ο καθένας μέσα από την εργασία του».

Φεντεραλισμός: Με τον όρο Φεντεραλισμός εννοούσε την οργάνωση της κοινωνίας «από τη βάση ως την κορυφή, από την περιφέρεια ως το κέντρο, σύμφωνα με τις αρχές της ελεύθερης ένωσης και της ομοσπονδίας». Συνεπώς, η κοινωνία θα οργανωνόταν «βάσει της απόλυτης ελευθερίας των ατόμων, των παραγωγικών ενώσεων και των κοινοτήτων», με «κάθε άτομο, κάθε ένωση, κάθε κοινότητα, κάθε περιοχή, κάθε έθνος» να έχει «το απόλυτο δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, να συνεργαστεί ή να μην συνεργαστεί και να ενωθεί με οποιοδήποτε επιθυμεί».

Αντι-Θεϊσμός: Ο Bakunin υποστήριξε ότι «η ιδέα του Θεού υπονοεί την παραίτηση από την ανθρώπινη λογική και δικαιοσύνη: είναι η αποφασιστικότερη άρνηση της ανθρώπινης ελευθερίας, και απαραιτήτως καταλήγει στην υποδούλωση της ανθρωπότητας, στη θεωρία και την πράξη». Αυτέ-

του είναι σύμφωνες με τις αρχές του. Οι εργαζόμενοι και οι αγρότες επρόκειτο να οργανωθούν σε ομοσπονδιακή βάση, «δημιουργώντας όχι μόνο τις ιδέες, αλλά και τα γεγονότα του μέλλοντος». Τα συνδικάτα των εργαζομένων «θα έπαιρναν στην κατοχή τους όλα τα εργαλεία της παραγωγής καθώς επίσης και τα κτήρια και το κεφάλαιο». Οι αγρότες «θα πάρουν τη γη και θα πετάξουν έξω εκείνους τους ιδιοκτήτες που ζουν από την εργασία των άλλων». Ο Bakunin έβλεπε στον «όχλο», τους μεγάλους πληθυσμούς των φτωχών και εκμεταλλευόμενων, το αποκαλούμενο «lumpenproletariat», που «θα εγκαινιάσει και θα φέρει τον θρίαμβο της κοινωνικής επανάστασης», δεδομένου ότι ήταν «σχεδόν αμόλυντοι από τον πολιτισμό των αστών». Αυτές, βέβαια, ήταν εκτιμήσεις που ενδεχομένως να είχαν κάποια σχέση με την πραγματικότητα πριν από ενάμιση και πλέον αιώνα. Στις σημερινές όμως συνθήκες, οι αντιανθρώπινες αξίες έχουν διεισδύσει και διαβρώσει σε ανυπέρβλητο βαθμό, ιδιαίτερα αυτά τα κοινωνικά κομμάτια. Είναι πολύ δύσκολο να βρει κάποιος μια αντιστοιχία του πάλαι ποτέ «lumpenproletariat» με ό,τι έχει καταλάβει τη θέση του στον κοινωνικό χώρο σήμερα. Αυτή η λαθεμένη τοποθέτηση του Bakunin, χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή, ειδικά μάλιστα όταν εκθειάζοντας αυτό το κομμάτι τού αποδίδει δυνατότητες συμβολής στις κοινωνικές απελευθερωτικές διεργασίες που δεν του ανήκουν.

Κριτική στον Μαρξισμό: Η διαφωνία μεταξύ του Mikhail Bakunin και του Karl Marx έδωσε έμφαση στις διαφορές μεταξύ της αναρχίας και του μαρξισμού. Ο Bakunin αντιτάχθηκε με αδιαλλαξία σ' εκείνες τις πτυχές του μαρξισμού που επιδίωξαν τον έλεγχο του κράτους. Έγραψε: «*Οι μαρξιστές υποστηρίζουν ότι μόνο μια δικτατορία —η δική τους δικτατορία, φυσικά— μπορεί να δημιουργήσει τη θέληση των ανθρώπων, ενώ η απάντησή μας σε αυτό είναι: Καμία δικτατορία δεν μπορεί να έχει οποιονδήποτε άλλο στόχο από αυτόν της αυτοδιαιώνισης και μπορεί να γεννήσει μόνο τη σκλαβιά στους ανθρώπους που την ανέχονται... η ελευθερία μπορεί να δημιουργηθεί μόνο από την ελευθερία, δη-*

Bakunin και Antonia Kwiatkowska
Ιρκούτσκ, 1861

των ποινικών και πολιτικών δικαστηρίων και τις αρμοδιότητες τους τις επωμίζεται η Λαϊκή Δικαιοσύνη» (άρθρο 2).

Στα «Γράμματα σε έναν Γάλλο στην παρούσα κρίση», υποστήριξε μια επαναστατική συμμαχία μεταξύ της εργατικής τάξης και της αγροτιάς και έθεσε αυτό που ήταν αργότερα να γίνει γνωστό ως προπαγάνδα μέσα από τη δράση: «*...πρέπει να διαδώσουμε τις αρχές μας, όχι με τις λέξεις αλλά με τις πράξεις, και γι' αυτό είναι η δημοφιλέστερη, η πιο ισχυρή και πιο ακαταμάχητη μορφή προπαγάνδας*».

Ο Bakunin υπήρξε ισχυρός υποστηρικτής της Παρισινής Κομμούνας του 1871, η οποία κατεστάλη άγρια από τη γαλλική κυβέρνηση. Είδε την Κομμούνα κυρίως ως μια «**εξέγερση ενάντια στο κράτος**» και επαίνεσε τους Κομμουνάρους για την απόρριψη όχι μόνο του κράτους, αλλά και της επαναστατικής δικτατορίας. Σε μία σειρά φυλλαδίων, υπερασπίστηκε την Κομμούνα και την Πρώτη Διεθνή ενάντια στον Ιταλό εθνικιστή Giuseppe Mazzini, κερδίζοντας με τον τρόπο αυτό -πέρα από πολλούς Ιταλούς Δημοκρατικούς στη Διεθνή- και τον στόχο του επαναστατικού σοσιαλισμού.

Οι διαφωνίες του με τον Marx, που οδήγησαν στην αποβολή του Bakunin από τη Διεθνή το 1872, αποτέλεσαν ένδειξη της αυξανόμενης αντίθεσης μεταξύ των «αντιαπολυταρχικών» τμημάτων της Διεθνούς, τα οποία υποστήριζαν την άμεση επαναστατική δράση και την οργάνωση των εργαζομένων προκειμένου να καταργηθούν το κράτος και η κεφαλαιοκρατία, και των σοσιαλδημοκρατικών τμημάτων που ήταν σύμμαχοι του Marx, τα οποία υποστήριζαν την κατάκτηση της πολιτικής δύναμης από την εργατική τάξη.

Τα αντιαπολυταρχικά τμήματα δημιούργησαν την δική τους Διεθνή στο Συνέδριο

χική σκέψη, αλλά και η δράση του, κάνει την οποιαδήποτε αναφορά στον ανυπέρβλητο αυτό αναρχικό, αδύναμη να καλύψει το εύρος των όσων άφησε ως παρακαταθήκη για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, για την Αναρχία. Θα ήταν λάθος να παραβλέπονται οι πλούσιες εμπειρίες, όπως θα ήταν καταστροφικό να επαναλαμβάνονται δογματικά καταστάσεις του παρελθόντος με σκοπό να εφαρμοστούν σήμερα.

Αδιαμφισβήτητα, πάντως, οι απόψεις του για την **καταστροφή και την δημιουργία** αποτελούν το ουσιαστικότερο σημείο μιας πολύπλευρης συνεισφοράς που παραμένει μέχρι σήμερα επίκαιρη. Εννοείται πως αυτή η άποψη δεν έχει σχέση με τις μηδενιστικές βλέψεις, ούτε με διάφορες εκδηλώσεις ενός άσκοπου επαναστατισμού, που πρόθυμα και σκόπιμα επιχειρείται να του αποδοθεί. Είναι αλήθεια πως το πάθος για καταστροφή, που αποτελεί ένα από τα κεντρικά στοιχεία των απόψεών του, θεωρεί αυτονόητη την συνειδητή στάση των καταστροφέων που δρουν και που μέσα από την καταστροφή αναδεικνύουν την δημιουργία, κάτι το οποίο δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από μεμονωμένες, διαχωρισμένες και αμφιλεγόμενες ενέργειες.

Η αφοπλιστική ειλικρίνεια του, που μερικές φορές ξεπερνά την στείρα αυτοκριτική, είναι εμφανής στα γραπτά του: «*Πολύ συχνά, είπα στους Γερμανούς και τους Πολωνούς, όταν συζητούσαν παρουσία μου για μελλοντικές μορφές διακυβέρνησης: Η αποστολή μας είναι να καταστρέψουμε κι όχι να κτίσουμε. Άλλοι άνθρωποι θα κτίσουν, καλύτεροι από μας, πιο έξυπνοι και πιο αγνοί*»[3].

Ο Bakunin απέρριπτε τα κυβερνητικά συστήματα οποιουδήποτε ονόματος και μορφής, από την ιδέα του Θεού και προς τα κάτω και κάθε μορφή εξουσίας είτε αυτή προέρχεται από τη θέληση ενός κυρίαρχου, είτε από την καθολική ψήφο. Έγραψε: «*...Η ελευθερία του ατόμου συνίσταται απλώς στο ότι υπακούει τους νόμους της φύσης επειδή ο ίδιος τους έχει αναγνωρίσει υπό αυτήν τη μορφή κι όχι επειδή του έχουν επιβληθεί εξωτερικά από οποιαδήποτε ξένη βούληση, ανθρώπινη ή θεία, συλλογική ή μεμονωμένη*»[4].

Ήταν αντίθετος με την έννοια οποιασδήποτε προνομιούχας θέσης ή τάξης, αφού: «...είναι η ιδιαιτερότητα του προνομίου και

μου», γράφει, «***μεγαλώνει όσο μεγαλώνει και απλώνεται η ελευθερία του πλησίον μου***».

Ελευθεριακός σοσιαλισμός: Ο σοσιαλισμός κατά τον Bakunin είναι μια μορφή κολεκτιβιστικής αναρχίας, στην οποία οι εργαζόμενοι θα διαχειρίζονται άμεσα τα μέσα της παραγωγής μέσω των παραγωγικών συλλόγων τους. Θα υπάρχουν «ίδια μέσα επιβίωσης, υποστήριξης, εκπαίδευσης, και ευκαιρίας για κάθε παιδί, αγόρι ή κορίτσι, μέχρι την ωριμότητα και ίσοι πόροι και εγκαταστάσεις στην ενηλικίωση για να δημιουργήσει την ευημερία του ο καθένας μέσα από την εργασία του».

Φεντεραλισμός: Με τον όρο Φεντεραλισμός εννοούσε την οργάνωση της κοινωνίας «από τη βάση ως την κορυφή, από την περιφέρεια ως το κέντρο, σύμφωνα με τις αρχές της ελεύθερης ένωσης και της ομοσπονδίας». Συνεπώς, η κοινωνία θα οργανωνόταν «βάσει της απόλυτης ελευθερίας των ατόμων, των παραγωγικών ενώσεων και των κοινοτήτων», με «κάθε άτομο, κάθε ένωση, κάθε κοινότητα, κάθε περιοχή, κάθε έθνος» να έχει «το απόλυτο δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, να συνεργαστεί ή να μην συνεργαστεί και να ενωθεί με οποιοδήποτε επιθυμεί».

Αντι-Θεϊσμός: Ο Bakunin υποστήριξε ότι «η ιδέα του Θεού υπονοεί την παραίτηση από την ανθρώπινη λογική και δικαιοσύνη: είναι η αποφασιστικότερη άρνηση της ανθρώπινης ελευθερίας, και απαραιτήτως καταλήγει στην υποδούλωση της ανθρωπότητας, στη θεωρία και την πράξη». Αντέστρεψε τον γνωστό αφορισμό του Βολτέρου ότι εάν ο Θεός δεν υπήρχε, θα ήταν απαραίτητο να εφευρεθεί, και γράφει αντ' αυτού ότι «***εάν ο Θεός υπήρξε πραγματικά, θα ήταν απαραίτητο να καταργηθεί***».

Υλισμός: Ο Bakunin αρνήθηκε τις αφηρημένες θρησκευτικές έννοιες περί «ελεύθερης βούλησης» και υποστήριξε μια υλιστική εξήγηση των φυσικών φαινόμενων: «οι εκδηλώσεις της οργανικής ζωής, των χημικών ιδιοτήτων και των αντιδράσεων, της ηλεκτρικής ενέργειας, του φωτός, της θερμότητας και της φυσικής έλξης των φυσικών οργανισμών, αποτελούν, κατά την άποψή μας από πολλές διαφορετικές αλλά αλληλοεξαρτώμενες μεταβλητές, εκείνο το σύνολο των πραγματικών όντων που καλούμε ύλη»[5]. Η «αποστολή της επιστήμης είναι, με την παρατήρηση των γενικών σχέσεων ανάμεσα στα συμπτωματικά και τα πραγματικά γεγονότα, να καθιερωθούν οι

ρει τον θρίαμβο της κοινωνικής επανάστασης», δεδομένου ότι ήταν «σχεδόν αμόλυντοι από τον πολιτισμό των αστών». Αυτές, βέβαια, ήταν εκτιμήσεις που ενδεχομένως να είχαν κάποια σχέση με την πραγματικότητα πριν από ενάμιση και πλέον αιώνα. Στις σημερινές όμως συνθήκες, οι αντιανθρώπινες αξίες έχουν διεισδύσει και διαβρώσει σε ανυπέρβλητο βαθμό, ιδιαίτερα αυτά τα κοινωνικά κομμάτια. Είναι πολύ δύσκολο να βρει κάποιος μια αντιστοιχία του πάλαι ποτέ «lumpenproletariat» με ό,τι έχει καταλάβει τη θέση του στον κοινωνικό χώρο σήμερα. Αυτή η λαθεμένη τοποθέτηση του Bakunin, χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή, ειδικά μάλιστα όταν εκθειάζοντας αυτό το κομμάτι τού αποδίδει δυνατότητες συμβολής στις κοινωνικές απελευθερωτικές διεργασίες που δεν του ανήκουν.

Κριτική στον Μαρξισμό: Η διαφωνία μεταξύ του Mikhail Bakunin και του Karl Marx έδωσε έμφαση στις διαφορές μεταξύ της αναρχίας και του μαρξισμού. Ο Bakunin αντιτάχθηκε με αδιαλλαξία σ' εκείνες τις πτυχές του μαρξισμού που επιδίωξαν τον έλεγχο του κράτους. Έγραψε: «*Οι μαρξιστές υποστηρίζουν ότι μόνο μια δικτατορία —η δική τους δικτατορία, φυσικά— μπορεί να δημιουργήσει τη θέληση των ανθρώπων, ενώ η απάντησή μας σε αυτό είναι: Καμία δικτατορία δεν μπορεί να έχει οποιονδήποτε άλλο στόχο από αυτόν της αυτοδιαιώνισης και μπορεί να γεννήσει μόνο τη σκλαβιά στους ανθρώπους που την ανέχονται... η ελευθερία μπορεί να δημιουργηθεί μόνο από την ελευθερία, δηλαδή από μια καθολική εξέγερση εκ μέρους των ανθρώπων και της ελεύθερης οργάνωσης των μαζών από το κατώτατο σημείο μέχρι επάνω*»[7].

Στο **Σύνδεσμο για την Ειρήνη και την Ελευθερία**, άλλωστε, θα δηλώσει (1868) με σαφήνεια: «***Απεχθάνομαι τον κομμουνισμό, γιατί είναι η άρνηση της ελευθερίας και γιατί δεν μπορώ να αντιληφθώ τίποτε το ανθρώπινο χωρίς ελευθερία. Δεν είμαι κομμουνιστής γιατί ο κομμουνισμός συγκεντρώνει και απορροφά όλες τις δυνάμεις της κοινωνίας μέσα στο κράτος· γιατί καταλήγει απαραίτητα στη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στα χέρια του κράτους, ενώ εγώ θέλω την κατάργηση του κράτους —τη ριζική εξάλειψη της εξουσίας και της κηδεμονίας του κράτους— που, με την πρόφαση ότι κάνει τους ανθρώπους ηθικούς και πολιτισμένους, τους έχει μέχρι σή-***

αργότερα να γίνει γνωστό ως προπαγάνδα μέσα από τη δράση: «...*πρέπει να διαδώσουμε τις αρχές μας, όχι με τις λέξεις αλλά με τις πράξεις, και γι' αυτό είναι η δημοφιλέστερη, η πιο ισχυρή και πιο ακαταμάχητη μορφή προπαγάνδας*».

Ο Bakunin υπήρξε ισχυρός υποστηρικτής της Παρισινής Κομμούνας του 1871, η οποία κατεστάλη άγρια από τη γαλλική κυβέρνηση. Είδε την Κομμούνα κυρίως ως μια «**εξέγερση ενάντια στο κράτος**» και επαίνεσε τους Κομμουνάρους για την απόρριψη όχι μόνο του κράτους, αλλά και της επαναστατικής δικτατορίας. Σε μία σειρά φυλλαδίων, υπερασπίστηκε την Κομμούνα και την Πρώτη Διεθνή ενάντια στον Ιταλό εθνικιστή Giuseppe Mazzini, κερδίζοντας με τον τρόπο αυτό -πέρα από πολλούς Ιταλούς Δημοκρατικούς στη Διεθνή- και τον στόχο του επαναστατικού σοσιαλισμού.

Οι διαφωνίες του με τον Marx, που οδήγησαν στην αποβολή του Bakunin από τη Διεθνή το 1872, αποτέλεσαν ένδειξη της αυξανόμενης αντίθεσης μεταξύ των «αντί-απολυταρχικών» τμημάτων της Διεθνούς, τα οποία υποστήριζαν την άμεση επαναστατική δράση και την οργάνωση των εργαζομένων προκειμένου να καταργηθούν το κράτος και ο κεφαλαιοκρατία, και των σοσιαλδημοκρατικών τμημάτων που ήταν σύμμαχοι του Marx, τα οποία υποστήριζαν την κατάκτηση της πολιτικής δύναμης από την εργατική τάξη.

Τα αντιαπολυταρχικά τμήματα δημιούργησαν την δική τους Διεθνή στο Συνέδριο του Saint-Imer, όπως προαναφέραμε, και υιοθέτησαν ένα επαναστατικό αναρχικό πρόγραμμα. Παρ' ότι ο Bakunin δέχτηκε την ταξική ανάλυση του Marx και τις οικονομικές θεωρίες σχετικά με την κεφαλαιοκρατία, τον θεώρησε αλαζόνα, και σκέφτηκε ότι οι μέθοδοί του θα υπέτασσαν την κοινωνική επανάσταση. Είναι επίσης σημαντικό ότι άσκησε κριτική στον «αυταρχικό σοσιαλισμό» (τον οποίο συνέδεσε με το μαρξισμό) και την έννοια της δικτατορίας του προλεταριάτου, την οποία αρνήθηκε με σφοδρότητα. «...*Εάν παίρνατε τον πιο ένθερμο επαναστάτη και του παρείχατε την απόλυτη δύναμη, μέσα σε ένα χρόνο θα γινόταν χειρότερος από τον τσάρο τον ίδιο*».

από τα κεντρικά στοιχεία των απόψεών του, θεωρεί αυτονόητη την συνειδητή στάση των καταστροφέων που δρουν και που μέσα από την καταστροφή αναδεικνύουν την δημιουργία, κάτι το οποίο δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από μεμονωμένες, διαχωρισμένες και αμφιλεγόμενες ενέργειες.

Η αφοπλιστική ειλικρίνεια του, που μερικές φορές ξεπερνά την στείρα αυτοκριτική, είναι εμφανής στα γραπτά του: «*Πολύ συχνά, είπα στους Γερμανούς και τους Πολωνούς, όταν συζητούσαν παρουσία μου για μελλοντικές μορφές διακυβέρνησης: Η αποστολή μας είναι να καταστρέψουμε κι όχι να κτίσουμε. Άλλοι άνθρωποι θα κτίσουν, καλύτεροι από μας, πιο έξυπνοι και πιο αγνοί*»[3].

Ο Bakunin απέρριπτε τα κυβερνητικά συστήματα οποιουδήποτε ονόματος και μορφής, από την ιδέα του Θεού και προς τα κάτω και κάθε μορφή εξουσίας είτε αυτή προέρχεται από τη θέληση ενός κυρίαρχου, είτε από την καθολική ψήφο. Έγραψε: «...*Η ελευθερία του ατόμου συνίσταται απλώς στο ότι υπακούει τους νόμους της φύσης επειδή ο ίδιος τους έχει αναγνωρίσει υπό αυτήν τη μορφή κι όχι επειδή του έχουν επιβληθεί εξωτερικά από οποιαδήποτε ξένη βούληση, ανθρώπινη ή θεία, συλλογική ή μεμονωμένη*»[4].

Ήταν αντίθετος με την έννοια οποιασδήποτε προνομιούχας θέσης ή τάξης, αφού: «...είναι η ιδιαιτερότητα του προνομίου και κάθε προνομιούχας θέσης να σκοτώσει το μυαλό και την καρδιά του ατόμου. Το προνομιούχο, πολιτικά ή οικονομικά, άτομο, είναι ένα άτομο διεφθαρμένο στο μυαλό και την καρδιά».

Οι απόψεις του βασίζονται σε διάφορες αλληλένδετες έννοιες: **ελευθερία, σοσιαλισμός, φεντεραλισμός, αντί-θεϊσμός και υλισμός**. Ανέπτυξε επίσης μια κριτική του μαρξισμού, που μερικοί θεωρούν προγνωστική, προβλέποντας ότι εάν οι μαρξιστές πετύχαιναν να πάρουν δια της βίας την εξουσία, θα δημιουργούσαν μια δικτατορία συμβαλλόμενων μερών, «ακόμα πιο επικίνδυνη επειδή εμφανίζεται ως μια **προσποιητή έκφραση της θέλησης των ανθρώπων**».

Σχετικά με την Ελευθερία: Με την λέξη

των ατόμων, των παραγωγικών ενώσεων και των κοινοτήτων», με «κάθε άτομο, κάθε ένωση, κάθε κοινότητα, κάθε περιοχή, κάθε έθνος» να έχει «το απόλυτο δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, να συνεργαστεί ή να μην συνεργαστεί και να ενωθεί με οποιοδήποτε επιθυμεί».

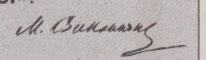
Αντι-Θεϊσμός: Ο Bakunin υποστήριξε ότι «η ιδέα του Θεού υπονοεί την παραίτηση από την ανθρώπινη λογική και δικαιοσύνη: είναι η αποφασιστικότερη άρνηση της ανθρώπινης ελευθερίας, και απαραιτήτως καταλήγει στην υποδούλωση της ανθρωπότητας, στη θεωρία και την πράξη». Αντέστρεψε τον γνωστό αφορισμό του Βολτέρου ότι εάν ο Θεός δεν υπήρχε, θα ήταν απαραίτητο να εφευρεθεί, και γράφει αντ' αυτού ότι «***εάν ο Θεός υπήρξε πραγματικά, θα ήταν απαραίτητο να καταργηθεί***».

Υλισμός: Ο Bakunin αρνήθηκε τις αφηρημένες θρησκευτικές έννοιες περί «ελεύθερης βούλησης» και υποστήριξε μια υλιστική εξήγηση των φυσικών φαινόμενων: «οι εκδηλώσεις της οργανικής ζωής, των χημικών ιδιοτήτων και των αντιδράσεων, της ηλεκτρικής ενέργειας, του φωτός, της θερμότητας και της φυσικής έλξης των φυσικών οργανισμών, αποτελούν, κατά την άποψή μας από πολλές διαφορετικές αλλά αλληλοεξαρτώμενες μεταβλητές, εκείνο το σύνολο των πραγματικών όντων που καλούμε ύλη»[5]. Η «αποστολή της επιστήμης είναι, με την παρατήρηση των γενικών σχέσεων ανάμεσα στα συμπτωματικά και τα πραγματικά γεγονότα, να καθιερωθούν οι γενικοί νόμοι που εμπεριέχονται στην ανάπτυξη των φαινόμενων του φυσικού και κοινωνικού κόσμου». Εν τούτοις, απέρριψε την έννοια του «επιστημονικού σοσιαλισμού», γράφοντας ότι ένα «επιστημονικό σώμα στο οποίο η κοινωνία έχει εμπιστευτεί την κυβέρνηση, σύντομα θα κατέληγε να μην αφιερώνεται άλλο στην επιστήμη, αλλά σε μια άλλη υπόθεση... την διαιώνιση του εκμεταλλευόμενο την εμπιστοσύνη της κοινωνίας και χειραγωγώντας την ώστε η κοινωνία να πιστεύει ότι έχει περισσότερο ανάγκη την κυβέρνηση και την κατεύθυνσή του»[6].

Η αντίληψη του Bakunin για την κοινωνική επανάσταση: Οι μέθοδοι για την υλοποίηση του επαναστατικού προγράμματος

αναρχίας και του μαρξισμού. Ο Bakunin αντιτάχθηκε με αδιαλλαξία σ' εκείνες τις πτυχές του μαρξισμού που επιδίωξαν τον έλεγχο του κράτους. Έγραψε: «*Οι μαρξιστές υποστηρίζουν ότι μόνο μια δικτατορία —η δική τους δικτατορία, φυσικά— μπορεί να δημιουργήσει τη θέληση των ανθρώπων, ενώ η απάντησή μας σε αυτό είναι: Καμία δικτατορία δεν μπορεί να έχει οποιονδήποτε άλλο στόχο από αυτόν της αυτοδιαιώνισης και μπορεί να γεννήσει μόνο τη σκλαβιά στους ανθρώπους που την ανέχονται... η ελευθερία μπορεί να δημιουργηθεί μόνο από την ελευθερία, δηλαδή από μια καθολική εξέγερση εκ μέρους των ανθρώπων και της ελεύθερης οργάνωσης των μαζών από το κατώτατο σημείο μέχρι επάνω*»[7].

Στο **Σύνδεσμο για την Ειρήνη και την Ελευθερία**, άλλωστε, θα δηλώσει (1868) με σαφήνεια: «***Απεχθάνομαι τον κομμουνισμό, γιατί είναι η άρνηση της ελευθερίας και γιατί δεν μπορώ να αντιληφθώ τίποτε το ανθρώπινο χωρίς ελευθερία. Δεν είμαι κομμουνιστής γιατί ο κομμουνισμός συγκεντρώνει και απορροφά όλες τις δυνάμεις της κοινωνίας μέσα στο κράτος· γιατί καταλήγει απαραίτητα στη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στα χέρια του κράτους, ενώ εγώ θέλω την κατάργηση του κράτους —τη ριζική εξάλειψη της εξουσίας και της κηδεμονίας του κράτους— που, με την πρόφαση ότι κάνει τους ανθρώπους ηθικούς και πολιτισμένους, τους έχει μέχρι σήμερα υποδουλώσει, καταπιέσει εκμεταλλευτεί και εξαθλιώσει***».

Μετάφραση - Απόδοση Ε.- Λ.- Γ.

1. R. Wagner, *Η τέχνη και η Επανάσταση*
2. ΝΕΤΣΑΓΙΕΦ: *Η κατήχηση του επαναστάτη*, έκδ. Ελεύθερος Τύπος, 1978.
3. *Εξομολόγηση*, σ. 174, Γαλλική έκδοση.
4. *Θεός και Κράτος.*
5. *Selected Wri-tings*, σ. 219.
6. *Θεός και Κράτος.*
7. *Κρατισμός και Αναρχία.*

ΧΙΛΗ: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, ΒΙΑΙΟΣ, ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ ΚΙ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΣ

Η επέτειος ή αλλοιώς η συμπλήρωση ενός ή περισσότερων ετήσιων κύκλων από την πραγματοποίηση κάποιου γεγονότος, είναι η επιβεβαίωση και ενδυνάμωση της μνήμης ενάντια στη διαρκή προσπάθεια, που γίνεται από τους εξουσιαστές, ώστε να αλλοιωθούν και να ξεχαστούν οι αιτίες, οι αφορμές και τα όσα προέκυψαν μετά το γεγονός.

Κάθε επέτειος δίνει μια επί πλέον δυνατότητα για αναδρομή στα γεγονότα, απ' όπου αντλούνται και επεξεργάζονται εμπειρίες, διερευνούνται και επαναβεβαιώνονται τα κοινωνικά ή μη χαρακτηριστικά και οι απελευθερωτικές δυνατότητες που υπήρξαν ή μπορούν να προκύψουν. Είναι μια μέρα δράσης και συμμετοχής στην έμπρακτη ανάδειξη της απελευθερωτικής προοπτικής, που δεν έχει σχέση με συμβιβασμούς, μεμψιμοιρίες και πολιτικές ή πολιτικάντικες αποστασιοποιήσεις.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα κράτη και οι κάθε είδους εξουσίες, δεν χάνουν την ευκαιρία να διαστρεβλώσουν, ακόμα και να οικειοποιηθούν, τα πραγματικά γεγονότα, προσαρμόζοντάς τα στα μέτρα των επιδιώξεών τους, που είναι η διατήρηση των συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Στη Χιλή, 34 χρόνια από την επιβολή του στρατιωτικού πραξικοπήματος με τον Αουγκούστο Πινοτσέτ, οι μνήμες παραμένουν ζωντανές και το μαχητικό πνεύμα μετατρέπει την επέτειο σε μέρα αντικυβερνητικής και αντικρατικής δράσης. Οι αναρχικοί σύντροφοι στη Χιλή δεν μένουν αδρανείς, δεν αφήνουν στα χέρια των εξουσιαστών την μέρα αυτή. Η 11η Σεπτέμβρη είναι μέρα δράσης και συγκρούσεων με τις δυνάμεις του κράτους. Άλλωστε τα εγκλήματα των εξουσιαστών συνεχίζονται ανεξάρτητα από το προσωπείο που προβάλλεται την κάθε φορά.

Όλη την προηγούμενη εβδομάδα διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τα Χιλιανά ΜΑΤ και τις ειδικές δυνάμεις σημειώθηκαν με επίκεντρο τα πανεπιστήμια.

Στήθηκαν οδοφράγματα στους δρόμους και οι ορδές των κρατικών δολοφόνων αντιμετωπίστηκαν με μολότωφ από αγωνιστές που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους. Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν δακρυγόνα, αντλίες νερού και πραγματοποίησαν επιδρομές μέσα στα πανεπιστήμια προκειμένου να καταστείλουν τις συγκρούσεις και να συλλάβουν αγωνιζόμενους. Γιατί και σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε κάθε άλλη, οι αγώνες δεν γίνονται με την καβάτζα του δήθεν ασύλου. Οι αναρχικοί και οι αγωνιζόμενοι απορρίπτουν τέτοιες καβάτζες. Οι συγκρούσεις γίνονται καλύτερα όταν υπάρχουν σταθερά οδοφράγματα (όπως οι περιφράξεις κτιρίων) και δεν βασίζονται στους νόμους των εξουσιαστών, που είναι οι συνήθεις παγίδες για τους αφελείς και τους υπνωτισμένους δημοκράτες.

Οι σύντροφοι στη Χιλή απέδειξαν για μια ακόμη φορά πως το μόνο «ά-

Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα κράτη και οι κάθε είδους εξουσίες, δεν χάνουν την ευκαιρία να διαστρεβλώσουν, ακόμα και να οικειοποιηθούν, τα πραγματικά γεγονότα, προσαρμόζοντάς τα στα μέτρα των επιδιώξεών τους, που είναι η διατήρηση των συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Στη Χιλή, 34 χρόνια από την επιβολή του στρατιωτικού πραξικοπήματος με τον Αουγκούστο Πινοτσέτ, οι μνήμες παραμένουν ζωντανές και το μαχητικό πνεύμα μετατρέπει την επέτειο σε μέρα αντικυβερνητικής και αντι-

κρατικής δράσης. Οι αναρχικοί σύντροφοι στη Χιλή δεν μένουν αδρανείς, δεν αφήνουν στα χέρια των εξουσιαστών την μέρα αυτή. Η 11η Σεπτέμβρη είναι μέρα δράσης και συγκρούσεων με τις δυνάμεις του κράτους. Άλλωστε τα εγκλήματα των εξουσιαστών συνεχίζονται ανεξάρτητα από το προσωπείο που προβάλλεται την κάθε φορά.

Όλη την προηγούμενη εβδομάδα διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τα Χιλιανά ΜΑΤ και τις ειδικές δυνάμεις σημειώθηκαν με επίκεντρο τα πανεπιστήμια.

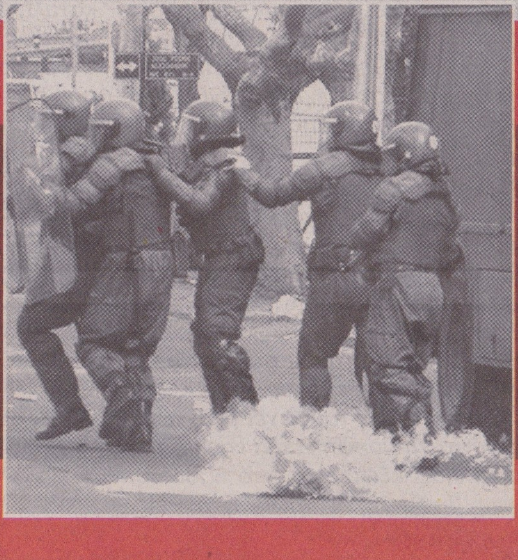
Στήθηκαν οδοφράγματα στους δρόμους και οι ορδές των κρατικών δολοφόνων αντιμετωπίστηκαν με μολότωφ από αγωνιστές που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους. Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν δακρυγόνα, αντλίες νερού και πραγματοποίησαν επιδρομές μέσα στα πανεπιστήμια προκειμένου να καταστείλουν τις συγκρούσεις και να συλλάβουν αγωνιζόμενους. Γιατί και σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε κάθε άλλη, οι αγώνες δεν γίνονται με την καβάτζα του δήθεν ασύλου. Οι αναρχικοί και οι αγωνιζόμενοι απορρίπτουν τέτοιες καβάτζες. Οι συγκρούσεις γίνονται καλύτερα όταν υπάρχουν σταθερά οδοφράγματα (όπως οι περιφράξεις κτιρίων) και δεν βασίζονται στους νόμους των εξουσιαστών, που είναι οι συνήθεις παγίδες για τους αφελείς και τους υπνωτισμένους δημοκράτες.

Οι σύντροφοι στη Χιλή απέδειξαν για μια ακόμη φορά πως το μόνο «άσυλο» είναι η οργάνωση της δράσης, το πάθος των αγωνιζόμενων και των εξεγερμένων, η επάρκεια των μέσων και η διάθεση για αντίσταση και σύγκρουση μέσα από κοινωνικές συνθέσεις και διεργασίες.

Στις 9 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση. Εφέτος όμως δεν επιτράπηκε στους διαδηλωτές να προσεγγίσουν το προεδρικό μέγαρο, το οποίο φυλασσόταν από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ που είχαν στήσει οδοφράγματα στον γύρω χώρο. Η απαγόρευση αυτή έγινε επειδή κατά τη διάρκεια της περσινής πορείας πετάχτηκαν βόμβες μολότωφ στο προεδρικό μέγαρο.

Αφού η πορεία δεν μπόρεσε να προσεγγίσει στο προεδρικό μέγαρο κατευθύνθηκε σε ένα κοντινό δρόμο. Εκεί οι διαδηλωτές άρχισαν να μετακινούν μεταλλικούς φράχτες και να στήνουν μ' αυτούς οδοφράγματα στους δρόμους. Οι μπάτσοι επιτέθηκαν στους διαδηλωτές, οι οποίοι τους αντιμετώπισαν με βροχή από πέτρες και άλλα αντικείμενα. Πραγματοποιούνται επιθέσεις σε διάφορους καπιταλιστικούς στόχους και οι μπάτσοι κάνουν χρήση δακρυγόνων και πυροσβεστικών αντλιών.

Η πορεία συνεχίζει προς το νεκροταφείο, όπου υπάρχουν καταγραμμένα τα ονόματα των δολοφονημένων κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Όταν οι διαδηλωτές προσεγγίζουν στην περιοχή δέχονται επίθεση των δυ-

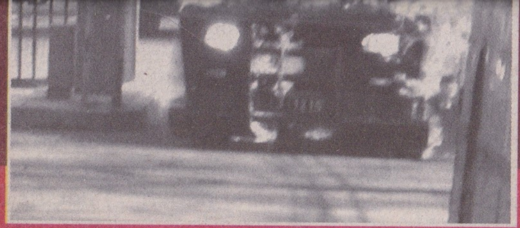

νάμεων καταστολής (έφιππων και μη) που κάνουν χρήση αντλιών νερού, δακρυγόνων και κλομπ. Οι διαδηλωτές απαντούν με πέτρες, καθώς οι μπάτσοι επιτίθενται.

Στις 11 Σεπτέμβρη μεγάλες συγκρούσεις πραγματοποιούνται στις λαϊκές περιοχές του Σαντιάγο, όπου διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπα στήνουν οδοφράγματα, ανάβουν φωτιές και αντιμετωπίζουν με πέτρες και βόμβες μολότωφ τις δυνάμεις καταστολής. Κατά τη διάρκεια

Στήθηκαν οδοφράγματα στους δρόμους και οι ορδές των κρατικών δολοφόνων αντιμετωπίστηκαν με μολότωφ από αγωνιστές που είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους. Τα ΜΑΤ χρησιμοποίησαν δακρυγόνα, αντλίες νερού και πραγματοποίησαν επιδρομές μέσα στα πανεπιστήμια προκειμένου να καταστείλουν τις συγκρούσεις και να συλλάβουν αγωνιζόμενους. Γιατί και σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε κάθε άλλη, οι αγώνες δεν γίνονται με την καβάτζα του δήθεν ασύλου. Οι αναρχικοί και οι αγωνιζόμενοι απορρίπτουν τέτοιες καβάτζες. Οι συγκρούσεις γίνονται καλύτερα όταν υπάρχουν σταθερά οδοφράγματα (όπως οι περιφράξεις κτιρίων) και δεν βασίζονται στους νόμους των εξουσιαστών, που είναι οι συνήθεις παγίδες για τους αφελείς και τους υπνωτισμένους δημοκράτες.

Οι σύντροφοι στη Χιλή απέδειξαν για μια ακόμη φορά πως το μόνο «άσυλο» είναι η οργάνωση της δράσης, το πάθος των αγωνιζόμενων και των εξεγερμένων, η επάρκεια των μέσων και η διάθεση για αντίσταση και σύγκρουση μέσα από κοινωνικές συνθέσεις και διεργασίες.

Στις 9 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση. Εφέτος όμως δεν επιτράπηκε στους διαδηλωτές να προσεγγίσουν το προεδρικό μέγαρο, το οποίο φυλασσόταν από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ που είχαν στήσει οδοφράγματα στον γύρω χώρο. Η απαγόρευση αυτή έγινε επειδή κατά τη διάρκεια της περσινής πορείας πετάχτηκαν βόμβες μολότωφ στο προεδρικό μέγαρο.

Αφού η πορεία δεν μπόρεσε να προσεγγίσει στο προεδρικό μέγαρο κατευθύνθηκε σε ένα κοντινό δρόμο. Εκεί οι διαδηλωτές άρχισαν να μετακινούν μεταλλικούς φράχτες και να στήνουν μ' αυτούς οδοφράγματα στους δρόμους. Οι μπάτσοι επιτέθηκαν στους διαδηλωτές, οι οποίοι τους αντιμετώπισαν με βροχή από πέτρες και άλλα αντικείμενα. Πραγματοποιούνται επιθέσεις σε διάφορους καπιταλιστικούς στόχους και οι μπάτσοι κάνουν χρήση δακρυγόνων και πυροσβεστικών αντλιών.

Η πορεία συνεχίζει προς το νεκροταφείο, όπου υπάρχουν καταγραμμένα τα ονόματα των δολοφονημένων κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Όταν οι διαδηλωτές προσεγγίζουν στην περιοχή δέχονται επίθεση των δυνάμεων καταστολής (έφιππων και μη) που κάνουν χρήση αντλιών νερού, δακρυγόνων και κλομπ. Οι διαδηλωτές απαντούν με πέτρες, καθώς οι μπάτσοι επιτίθενται.

Στις 11 Σεπτέμβρη μεγάλες συγκρούσεις πραγματοποιούνται στις λαϊκές περιοχές του Σαντιάγο, όπου διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπα στήνουν οδοφράγματα, ανάβουν φωτιές και αντιμετωπίζουν με πέτρες και βόμβες μολότωφ τις δυνάμεις καταστολής. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων γίνεται χρήση πυροβόλων όπλων από τους διαδηλωτές. Ένας μπάτσος πέφτει νεκρός κτυπημένος στο κεφάλι από σφαίρα πυροβόλου όπλου.

